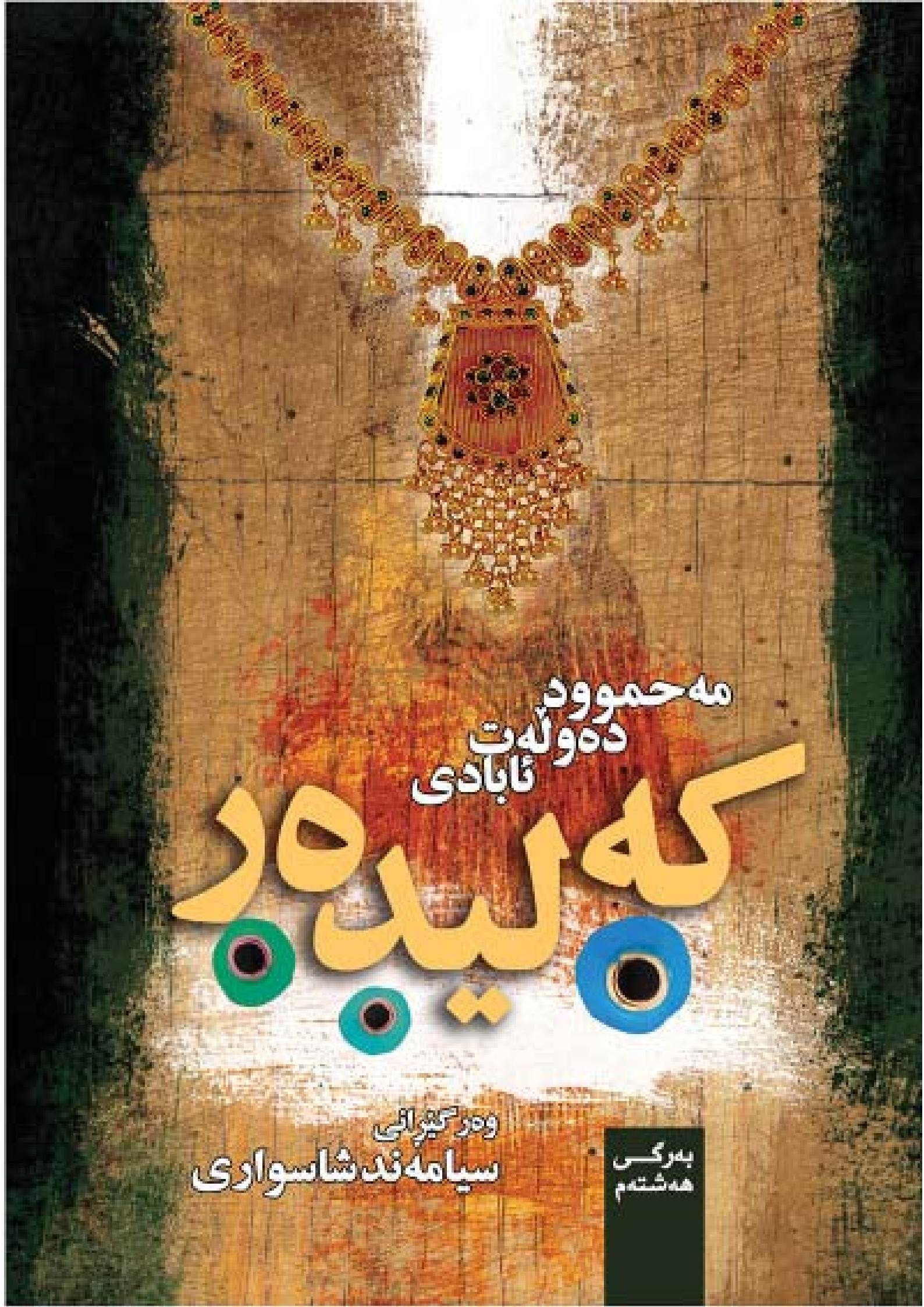

مه محمود
ده ولایت
نابادی

که لیدر

وهر شیرانی
سیامه ند شاسواری

به رگی
هه شتم

دولت آباد

کمالیہ

وہ سہ ماہی

ناوی کتیب: کەلیدەر (بەرگی ئەکەم)
نووسینی: مەحمودی دەولەت ئابادی
وەرگیڕانی لە فارسییەو: سیامەند شاسواری
بابەت: پۆمان

تایپکار: سەرکەوت فایەق
پیداچوونەوێ زمانەوانی:
مۆنتاژی کۆمپیوتەر: سەیران عەبدولپەحمان فەرەج
دیزاینی بەرگ: ئارام عەلی
تیراژ: ۱۰۰۰ دانە

نرخ: زنجیرە ۱۰ بەرگی + فەرەهەنگۆک دینار
دەزگای چاپ و پەخشی سەردەم
چاپی یەکەم: ساڵی ۲۰۱۲
کوردستان _ سلێمانی

www.serdam.org

بۆ پەيوەندیکردن بە زنجیرە کتیبەو:

kteb@serdam.org

لەبەرپۆوەرایەتی گشتی کتیبخانە گشتیەکان ژمارە (۰۰۰۰) ی ساڵی ۲۰۱۱ ی
پێدراو

مافی لە چاپدانەوێ بۆ دەزگای چاپ و پەخشی سەردەم پارێزراو

مەحمود دەولەت ئابادی

کۆپدەر

وەرگیزانی: سیامەند شاسواری

زنجیره‌ی کتیبی ده‌زگای چاپ و په‌خشی سهردهم

کتیبی سهردهم پښتو ده به‌رگی ژماره (۰۰۰ – ۰۰۰)

سهرپه‌رشتیاری گشتی زنجیره

نازاد به‌رنجی

به‌رگی هه‌شته‌م

٢٤٨٧
که‌ی‌ده‌ر
به‌رگی هه‌شته‌م

هه و النامه ی کتێب

هه و النامه ی کتیر

بهشی بیست و سیهه

۲۴۸۹

که ئیدر

به رگی هه شهه

هه و النامه‌ی کتێب

به ندى يه كه م

ئه فەرۆز و ماندوو و خوڤلاوى، له كازيوه ي ليل و توژگرتووى بادا، بلقيس و شيرۆ له رهوه ند نزيك ئه بوونه وه. رى و نارى، شيو و دۆل و لاپال و هه له ت و به رد و كلۆيان له بن پى دا تىپه راندبوو و به چۆكى له رزو كه وه خهريك بوون ئه چوونه ره شماله كانه وه؛ بهو هيوايه ي بهر له خۆر هه لاتن چاو يك گهرم بكهن. داگيراوى ئه وه ي به سهريان هاتبوو، ژاكاو و ئالۆسكاو، ليو دادووراو و قين له چاو، به شه كه تى و رقه وه قاچيان راكيش ئه كرد به لكوو گيژهنى شهو كو تا يى پى به يئن؛ رهنگه به يانى ريگه يه ك بى به رهو رووناكى.

له گف ت و له بيژه، ئه وه ي به ليو و زمان دا گه رابوو، كو تا يى هاتبوو و شيوه نى شه وانى ژنان با بردبووى و له ناو درك و دالى بيا بان دا به ره لالا كرابوو. گوته گوته ي پر له گله يى هينا بوو و، گريى بوغز له هاوارى بادا دلى ته قان دبوو و قولپى دابوو و هه راي بريندارى گه رووى شيرۆ، برينيك و برينيك تر بوو له دلى پر له ئاگرى بلقيس دا:

«ئاي دايه... ئاي دايه... خوژگه منت نه بوايه!»

بلقيس سه ر و قژى كچه كه ي له ده ستى با وه رگرتبوو و له ئاميزى دا

نه وازشى كردبوو:

«كچه كه م... دلسۆزه كه م... دنيا خو كو تا يى نه هاتوو ه. تو گه نجى،

شيرۆ!»

«گه نج بووم، دايكه. جه وان بووم. به لام جه وانيم؛ ئاگرم به ردايه

گیانی جھوانیم، دایه!»

«هه وراز و هه لډیری ژیان زوره کچم. غم له دلت بتهرینه. بهخت

و ناوچاو خو له گهلت به شهر نییه!»

«به ختم ره شه، دایه. به ختم ره شه. هیوا... هیوا... ئای که ئیتر

هیوادار نیم. هه بویه شه ناتوانم سهیری دنیا بکهم، دایه. ناتوانم به

دلی خوم ههنگاو بنیم. خوزگه بهرت پی نه گرتایه تم و بتهیلایا کار و

پوژگاری خوم یه ک لای بکهمه وه. دنیا بویه ئیتر، کاتیکه دس له

پرومه وه نه نی!

«خو نه ئه مردی، ئه مردی؟ نه. پهکت ئه کهوت، شهل و گیر ئه بوویت

و دوژمنکام. ئه وسا چیت ئه کرد له گه ل دلسوزی راست و دروی ئه م و

ئو و چاوی گالت ه جاری دوژمن؟ ئیمه بیابان گهر دین، شیرۆ. ژیان بیابان

به گه رانه وه ژیان. ئه گهر نه توانین به پری دا برۆین مردوین، کچم! له بن

ئو برجه کوئه به ردینه دا ئه که وتیت و ئیسکه کانت ئه شکان. لاروله ویر و

خواروخچ ئه بووی. من چیم بکردایهت ئه وسا؟ چیم بکردایهت؟!»

«خوم ئه مزانی چۆن به تهختی ته ویله وه خوم هه لده مه سهر تاته

به رده کان. خو له کونی کادینه وه خوم هه لنه ئه دا. کاتیک ئه گات ته نها

چاره، مردنه دایه. ته نها مهرگ!... به لام ئیسته که نه مردووم ئیتر

نامه وی بمرم! ده ستم بگره با بمینم. با بمینم. زیندوو ئه بم دایه!»

«چاره نییه. چاره نییه. مه گهر چاره هه یه له ژیان؟!»

بلقیس خوی وه لامی خوی دابوویه وه:

— نه، نییه! چاره ی ژیان، خودی ژیان شیرۆ!»

لیو به مۆر و کینه یه کی تال له قوولایی چاوه کانی دا، شیرۆ ددانی

له ددان قفل کردبوو و سه ره پای هه موو جه خار و ماندویتی هه کی هه ول

ئه دا کاتی گه یشتن به ره وه ند، پی نه له رزی. چونکه هیشتا، نه کاری

ته واو ببوو و نه ریگه ی به کو تایی گه یشتبوو. خوی خوړسک و ئه زموونی

سه ختی پوژگار وای بو سه له ما بوو؛ ئه گهر نه ته وی ژیان به نیوه چلی به جی

به یلی، که وا بوو نابی مهیدان بو سستی له بن نه هاتووی بیوازی

چولبکه ی. ئه گهر به ته وی نیوه چل و له نیوه ری به رنه بیته وه، ئه بی پیاله ی

۲۴۹۲
که ئیسه
به رگی هه شته م

پهنج تا دوا دلۆپ بنیی به سهرهوه، يهكبين. گهراوهی ناو گهردهلوولی
مهرگ، چارهيهکی جگه له رۆيشتن نهزانیوو و نهئه دۆزییهوه.
رۆيشتن؛ ههرچهند رۆيشتن بهرهنجامی نییه.

بوون به سفرههی بۆگهنی دال و درنده، وهک تهرم به قهراخ رپوه،
بهو کاروانهوه له نیگای ناتهواوتدا رپ ئهکا، نه شیاوی رۆح و گیانی
گرگرتوو و نه پهسهندی سووتاو. ئاسیمهسه ر ئاژووت، بهلهز و
پهريشان، وهک برووسکه برووسکایتهوه له قوولایی شینباوی شهودا.
چاوانت به حهپهساوی له کالانهدا وشک کرد به شوین شوپی رهماوی
خۆتدا، له یار و نهیار. فرکهت کرد و به رهو داته غار و له گهردهلوولی
سه رگهردانیدا ماوهیهک حهپهسای تا گهیشتیته دهرووی بهخۆدا هاتنهوه
و ناباوه رپ. یالئ سه رکهش و سه رگهردانت له ناکاتدا به قهلهنگهوه بوو.
بهناچاری سه رت دانهواند. له ونبوونی خۆتدا بیرکردنهوت به رهوا نهزانی،
بروا به ئهوين. ئهوين بهلام؛ نهیناسیبوو. خۆبهختکه ر، دلئ تۆ بوو له
له سه ر بنچکه تهنگزی پایزهدا ونچر ئهبوو. پهنج و سووکایهتی، سه رت
دای له بهرد. ئارام و رام، دلپشاو و پروشکاو، هاتیهوه بهخۆتدا و سه رت
نایهوه سه ر به رهی باوان بهر لهوهی بهتهواوتهی برووخی... بهلام نیگا
نهخواز، دهستان نهخواز، زمان نهخواز بوو! ناچار و سه رشکاو خۆت دا به
دهم باوه و رپی بیابانت گرته بهر؛ ئهی خۆل له چاوه رهشهکانتدا! پیت له
به ر برجهکۆن به دهنگی بهرز گلهییت دا به دهم باوه، بهلکوو شهوت به
رقی غه ریباتی شهق بکهیت و گیان له دیواری ئهشکه نهجه ئازاد. بهلام...
بلقیس جاریکی دی تۆی بوویهوه.

ئیسسه ئهی کۆرپه، که ژیان و دژواری ئهزموونی بوونی خۆت به
توندی ئهکوئی به سینهی خاکدا، پیروژ بی گهشتی ریت و ئافه رین
بۆ خۆپاگریت! به کلۆلئ، بوون به سفرههی بۆگهنی دال و درنده، بهو
کاروانههی له نیگای ناتهواوتدا رپ ئهکا، نه شیاوی گیانی ئاگراوی تۆیه،
شیرۆ. چونکه کار کوئایی نههاتوو، هیشتا!

سپیدپهنا!

شهو خه ریکه رابدرئ و با بکهوئ. له بیداران، بهس سه گی رهوهنده،

که تاریک و پروونی کازیوه به وه پینی خوئی تیک ئه شکینن. پيشوازی شیرۆ و بلقیس. به لام ماندویتی، وزه ی ئه وه ی بۆ نه هیشتوتوه تاکوو بلقیس دهستیکی میهره بانی به سهر و یالی سهگی یه کچاوی که لمیشیدا بهینن. شوین خهویک ئه بوا ببینه وه. ره شماليک و راخه ریک. له گاف و ده میکا دا یک و کچ راکشاو، ههر کام له لایه که وه، بهر له وه ی رایه خیک له سهر په لاسی ناو ره شماليکه را بخری، له خوئی ناموی دهنگی ران و هه ی هه ی شوان.

خاک و خۆل و زهنگۆله ی ملی پیشهنگی ران له پشت گردی لمه وه، بهر به بیان له گه ل خویان ئه هینن و شوان نیوه ی روخساری له ئاسوگه، بالای ماندویتی داوه به سهر داره دهسته که یدا و رشته ی نیگای له رهوی رانه که یه تا بگه نه سهر گردی لمین. پاش تاویک، شوان و سهگان به شانی رانه که دا، له شیوی گرده که به ره وخوار بوونه وه، له ناو توژ و خۆلیکا که به دهم سروه وه ئه رویشته، تا له مهیدانی بیر مۆلیان بدا و به گه یشتنی بیریشانان رانیان پی بسپیڤڤڤ کاتی حه سانه وه. که به درێژایی شه و په ز به دهم باوه خه پره یان کردبوو و لیك ئالابوون و سه براو به تاقی ته نها دهر فته ی ئه وه ی نه کردبوو چاو لیك بنی. ئه وا به سه رو قزی توژاوی و ماندوو وه ئه یویست خوئی بگه یه نیته ره شماليک و تهخت لیی بنوی. چونکه ئه یزانی پاش دۆشینی دوا ی شیرا، خودی سه براو ئه بوا دار و توربینی هه لگري و په ز بباته وه بۆ بیابان. چما که لمیشی به و نه خو شیه ی تووشی ببوو بۆ ئه وه نه ئه شیا له گه ل ران بینڤڤڤ و خوئی دل ئاسوو ده بکات:

«ئهم مهردارییه ی ئیمه ئاخهر که ی بوو به چی؟ پیاوه کانی ره وه ند، ههر هه موویان داریان فریداوه و تفهنگیان هه لگرتوو! بۆ شوانیک ناگرن له بهرده ستم دا بی؟ که لمیشی به و نه خو شیه وه خۆ ناتوانی له گه ل په ز بروات. منم و جووتیک سهگ و بیخه وی و بیخه وی! ئاده میزاد بهرگه ی هه موو شتیک ئه گری، مهگهر بیخه وی بهرده وام. ئه گهر له پیستی سهری ئاده میزاد پیلاویک دروست بکری، ته نها رپگه ی شه وانه ئه توانی بیسوینی. شه و و بیخه وی، رپگه ی به شه و. منیش ئاده میزادم

ئاخر، كەسپىكىم ئەوئى لەگەلەم بى گولمەمەدى مامەگيان. شوانىك،
هاوكارىك، هاودارىك. گولمەمەد خوى رەنگە ئەمە ئەزانى... ئەزانى
ئىتر!

لە دوايىن گوتەكاندا، وشەكان لە ئەندىشەى سەبرخاندا پووك
ئەبوون. ئەبوون بە با. كال ئەبوونەو و بە هوئى ماندوئىتەو، لەش و
بىر لار ئەبوونەو. تاشەبەردىك، پالپشتى پشتى ماندوو. دار و توربىن
لە لايەك و شان و دەست و يال و پى لە سەر خاكى بەرەبەيان. خەوى
هەزار سائە.

هەراى ران، ژنەكانى لە رەشمالەكان هينايە دەرەو.
چەند بەرخ و كارى كۆرپە لە ناو كۆزەكە بە سەر و كوئى يەكدىدا
هەلئەگەرەن و مليان بۆ دۆزىنەوئى دايكان رائەكيشا. باعە باعە و بەعە
بەعە. سەمەن مەردۆشەكە -تۆ بلى خوودىك- ي كردبووئە سەرى و
لە پيشەوئە ئەرۆيشت و بە دواىدا، زىوەر و هەيفۆيش لەملاولاى پەرژىنى
كۆزەكە، شان بە شان. هەتاو، وردە وردە خوى دەرئەخا و تاوئىكى تر بال بە
سەر دىرك و دالى بىاباندا ئەكيشى. پۆژ ئەيەوئ دەس پى بكا و، بەر لەوئى
دەنگى كار و بەرخ لە ناو زايەلەى رانەكەدا هوئشان بئەلەژىنى، ئەبى
بزن و مەرى شىرا بگيرىن و مەردۆش بدريته بن گوانيان. كارىكى دژوار
نيە. بزن و مەرى شىرا ديارن. مل بۆ لاى كار و بەرخەكانيان رائەكيشن
و گوانيان پەرە لە شىر و پىكردن و وەستانيان جياوازه. لنگاولنگ ئەرۆن و
گوشاد ئەوئەستن. هەرچەند وەرزی شىر و شك بوونە لە گوانەكاندا. كار،
دژوار نيە. بزن و مەرى شىرا ئاشكران. چاوكەش وا لە چنگى زىوەرەدا.
لنگى كەرپى بە دەست سەمەنەو و بزنەقەنىش كە ديسانەو ئەيەوئ
هەلئ، هەيفۆ ئەيگريتهو.

دەنگى خوئى چۆرەى دۆشىنى شىر لە ناو مەنجەل و مەردۆشى

مسيندا. شىرى خەست و قورسى پايزە، شىرى پياوبەزىن. شىراكان بە
ژمارە زۆر نين و كارەكەيان زۆر ناخايەنى. مەنجەلئ گەورە، لەنيوہ زياتر پىر
بوو. شىر كەفى كردوو. زىوەر و سەمەن دوو قولفى مەنجەلەكە ئەگرن
و ئەيەنە لايەكەو. بەس سەمەن بە تەنها خوى دەرەقەتى ئەو دى

شیر بباتهوه بهرهو رهشمالهکان. نه رڼ دووره و نه سهمهن بڼواز. تهوږلی پان و روخساری چوار گۆشه‌ی وای دهرئه‌خات ته‌پلی سهری بۆ دانانی تیانه و مهنجه‌ل په‌رداخت کراوه. تی‌کسمپراوه سهمهن، چوارشانه‌یه و کارامه. به هاوکاری زیوهر مهنجه‌له‌که ئه‌نځ به سهریه‌وه و زیوهر تیانه به‌تاله‌کان هه‌ئه‌گرڼ. هه‌یفۆ چڼوبه‌ندی په‌رژینه‌کازه‌که‌ی لا‌بردووه. کار به قونه‌قون و به‌خ به هه‌لاتن که‌وتوونه‌ته رڼ. تو‌زیکي نهرم. جڼ سمی شیرخو‌ران پان شه‌ق ئه‌کا. سهر و کو‌له‌شاخ له بن گوانی دایکان. ده‌نگی به‌عه‌به‌ع ئارام ئه‌گرڼ، ده‌نگه‌کان دانه‌مرکی. هه‌تاو به هه‌موو لایه‌کدا بلاو بو‌ته‌وه. سهمهن و زیوهر خه‌ریکن مهنجه‌له‌که له بن ره‌شماله‌که دابنڼ و هه‌یفۆ به دوا‌ی می‌رده‌که‌ی‌دا، ئه‌چڼ بۆ لای. ته‌وږلی سه‌برخان له هه‌تاوی بی‌هیزی پایزی‌دا ئاره‌قه‌ی کردووه.

پڼلووه‌کانی قورسه و ماندوو. ریشه‌ ته‌نک و ئالۆزه‌که‌ی سه‌برخان خو‌ل و جڼ ته‌لاشه‌ی پڼوه‌یه. هه‌رچه‌ند هاوین را‌بردووه، به‌لام هڼشتاش لیوی تره‌کاوی سه‌برخان خو‌ش نه‌بو‌ته‌وه و شو‌ینی پیست هه‌ل‌خستنی سهر لووتی هڼشتا ساف نه‌بووه. لووتی کابرا قنجه و وا پڼ‌ئه‌چڼ چه‌ناگه‌ی ده‌ریه‌ریوه بۆ پڼشه‌وه. دوگمه‌ی یه‌خه‌ی کراوه‌ته‌وه و هیلی چه‌له‌مه‌ی سینگی کشاوه و سپایی گه‌نم‌ره‌نگی پیستی دره‌وشانه‌وه‌یه‌کی نهرمی هه‌یه. ئاره‌قه، تووکی ته‌نکی سهر چه‌له‌مه‌ی سینگی نهرم کردبوو. لیوه‌کانی وشک و بارگرتوو و له شه‌که‌تی‌دا کرابوو‌یه‌وه و بن ددانه‌کانی تو‌زی نهرمه‌ لمی لی‌نیشتبوو. نهرمه‌ چینه‌کانی قه‌راخ چاوی به ئاشکرا خو‌لای بوو و چاوه‌کانی هه‌یفۆ به‌حه‌په‌ساوی له سهر روخساری می‌رده‌که‌ی ئه‌بله‌ق ببوو و نیگای له غه‌میکی تو‌زاوی‌دا خنکابوو:

— چیه‌ پیاو؟!

وه‌لام نییه. ماندویتی، وا پڼ‌ئه‌چڼ سه‌برخان‌ی ره‌تان‌دووه. به‌لام ماندویتی ناتوانی شو‌انیکی کارامه، شاره‌زا پیاو‌یکی بیابانی وه‌کوو سه‌برخان وا لی‌بکات. نه‌خیر. وه‌ره‌زی کار و دژواری فرمان، تا به ئه‌م‌پو به سه‌برخانه‌وه نه‌بینراوه. ئه‌ی چیه‌تی، سه‌برخان؟

«نهخوښی... سهبرخان!»

ليږه وشكه لاتوووه كاني ئاويان ئهوي. ئاو، ئاوي بو بينن!
نه، كهس لهو ناوه نييه. سهگه كاني ران بهرهو چالاوهكان،
رؤيشتون بهرهو سهرهوه و سهگي يهك چاوي رهوه ند لاي رهشمالهكان
نووستوو. دووكه ل له كوانوو سى كوچكه كهى بهر رهشمالى
خانمه مهدهوه ئهچوو به حهوادا. زيهر و سهمه، ئهبي مهنجه لى
شيركه يان نابيته سهر. تهموورى لال دهست و روو نهشوراو له
رهشماله كه هاتوته دهرهوه. گيژ و وړ وهكوو ههموو روژيک ئهچى بو لاي
ئهو جاشه كه رانهى به دهورى دايكه كانيان دا خوله يان دى. كه لميشى له
ناو رهشماله كه وه به نالاندنى پچرپچر و بهژان، داواى يارمه تى ئهكات.
بلقيس له خهوى ماندووتى دا گووى لى نييه، به لام ئه مى كه يان... شيرؤ؟!
هه يقو به ناباوهرى له بهر دهريزانى خيوه ته كه، تاساوى بينينى
شيرؤ راوه ستا. ئهتوت زمانى له گو كهوتوو و ليوه كاني بى ئهقان
كهوتنه له رزين، وهك بللى خهريك بوو له بيرى بباته وه بوچى هاتوو.
پاشان لهو خاموشيه سهرسامه دا هاته وه به خو دا، بهرهو ئاوه كه چوو،
ملى مهشكه كهى گرت و به رزي كرده وه. به لام بهر له وهى ههنگاو بنيتته
دهره وه، شيرؤ چاوى كرده وه و به نيگايه كى په ريشان و -وهك- مهست
له كالاندها، به گيژى ئه خولايه وه، جاريكتير ئاموزا كهى راگرت.

له كاتى وه ستانه حه په ساوه كهى هه يقودا، شيرؤ له سهر
په لاسه كه راست بوويه وه و دانيشت و به ماندووتيه كى زه بوون ئانيشكى
نايه سهر ئه ژنوى، په نجهى ليك هه لپيكا و به نه رمى وهك بللى غه مى
خوى له هه يقو بشاريته وه، به بيانوى شه كه تى سهرى دانه واند و
هه نيهى نايه سهر ئانيشكى و نيوروخى رهنگ په رپوى خوى خسته بهر
نيگاي كچى مامى، بو ئه وهى چهندهى پيخوشه لهم كه سمه دگهره،

لهم دهشته هيلاك و بهخوړ قرچاوه بروانى. ئهتوت به يهكجارى خوى به
غهريب ئه زانى و ميواندارى ههموو جوړه نيگايه كى بوو، له ههر شيوه و
هى ههر كه سيك بوايه.

هه يقو به لام دهرفه تى مانه وهى نه بوو و ئوقره ي وهستان. شووه كهى

له بهر خوږهكه، چاوه‌پروانی ئه‌و، له سهر خاكهكه كه‌وتبوو و كچى خان‌ئاږو، ئه‌گهر واش نه‌بوايه ئيتړ پرسىارى نه‌بوو. نه له شيرؤ و نه له خوږى. چونكه ئه‌وهى كه ئه‌بوايه بيزانى، به نىگايهك زانيبووى و گيږانه‌وهى ئه‌نديشه و بوچوونه‌كان پيويستى به هه‌ل و ده‌رفه‌تيكى‌تر هه‌بوو و كاتيكي‌تر؛ ئه‌وسا كه تيمار‌كردنى مي‌رده‌كهى ته‌واو ئه‌كرد. پاشان زه‌ركيكي له بن ئه‌ستونده‌كهكه هه‌لگرت، مه‌شكهى دا به شانى‌دا و له ره‌شماله‌كه ده‌ركه‌وت و به‌ره‌و مو‌لگه‌ى ئاژه‌له‌كان پيى هه‌لگرت.

سه‌گه‌كانى ږان، هه‌قاله‌كانى سه‌برخان گه‌ږابوونه‌وه و له‌مبه‌ر و ئه‌وبه‌ريه‌وه له سهر كلک و لاق دانىشتبوون و پوول‌ه‌كهى چاوه‌كانيان له كالانه‌دا داره‌تيكى نىگه‌رانيان هه‌بوو. هه‌يفؤ لاي شووه‌كه‌يه‌وه له سهر چوك دانىشت، ده‌ويللى مى مه‌شكهى كرده‌وه و زه‌ركى پر‌كرد. قولاپى ده‌ويل‌ه‌كهى ږاكي‌شا و ده‌ستى له بن سهرى سه‌برخان، ئاوى برد بو ليوى پياوه‌كهى.

— چيته سه‌براو؟!

دل‌وپه‌ى ئاو له لاله‌غاوه‌ى ده‌مى پياوه‌كه‌وه بو ئاو ريشى بازره‌قه‌يان به‌ست و تا بن چه‌ناگه‌يان ته‌ر كړد. هه‌يفؤ به قوللى دږاوى كراسه‌كهى ليو و ريشى مي‌رده‌كهى وشك كرده‌وه و ئاره‌قه‌ى له هه‌نيه‌ى سرى. سه‌برخان پيل‌ووى هه‌لينا، چاوه‌ ياو كرده‌وه‌كانى برييه ژنه‌كهى و وتى:

— سه‌رمامه! بمبه بو په‌نايه‌ك!

هه‌يفؤ توربينه‌كه‌ى سه‌برخانى دا به پشتى‌دا، دار ده‌سته‌كه‌ى ريكى موغره‌ى پشتى چه‌قنده بنى توربينه‌كه و ده‌ستى برد بو ده‌ست و قوللى شووه‌كه‌ى؛ كه سه‌براو خوږى هه‌لينا و شان به شانى ژنه‌كهى به‌ره‌و ره‌شماله‌كان كشا.

له‌به‌ر ده‌ريزاني ده‌رگاي ره‌شمال، شيرؤ وه‌ستابوو به به‌ژن كشاو و توژيک داته‌كاو، له نىگاي سه‌برخان‌دا شه‌پوليكى نه‌رمى هه‌بوو. به‌ژنيكى تاپوئاساى دابرداږ، به له‌رينه‌وه‌يه‌كى له‌و بابته‌ى كه به دم گيژه‌لوو‌كه‌وه له پانتايى ده‌شت‌دا خه‌م و چه‌م ئه‌شه‌كيته‌وه. هه‌روه‌ها خيوه‌ت و دوو‌كه‌ل و چواړپى و گرد و ده‌ونه‌ تاغ و دره‌ختى دوور و په‌له

هه‌وری په‌راگه‌نده له بهر چاوی کابرای شوان‌دا کال ئه‌بوونه‌وه و به‌یه‌کا ئه‌هاتن، له جیی خو‌یان ئه‌ره‌مین و بو ناجی ئه‌ره‌مین. چاوه‌کانی وه‌ک بلیی خوار ببوون و ریشکه و پیشکه‌یان ئه‌کرد: — بمخه‌وین!

هه‌یفو و شیرۆ، سه‌برخانیان خه‌واند. به‌لام پاش ئه‌وه ئه‌بوايه چی بکه‌ن؟ به‌رامبه‌ر یه‌ک، به‌ بی چاره و وشه‌یه‌ک مابوونه‌وه و نیگای داماو‌یان لی‌ک گری درابوو. مه‌گه‌ر بلقیس؛ دیسانه‌وه‌ش مه‌گه‌ر بلقیس! روومه‌تی ره‌ق و داته‌کاوی بلقیس له قوولایی ره‌شماله‌که‌دا، دژ و داگیراو خو‌یای ئه‌کرد. ماندویتی و تووره‌یی به‌ مایه‌یه‌کی بی‌زاریه‌وه هیش‌تاش له قوولایی چاوه‌کانی‌دا نه‌موودی‌کی به‌ هه‌رای هه‌بوو. وشک و ماندوو و مۆر، ئه‌توت له چالیکی ترسناکه‌وه خو‌ی کشاندو‌ته سه‌ر و له سه‌ر پی وه‌ستاوه. خه‌نجه‌ری تیژ به‌ ده‌سته زبر و گه‌وره‌که‌یه‌وه. وه‌ک بلیی ویستی خو‌ینکردن و تاوانی هه‌یه. ده‌ماره شینه‌کانی پشتی ده‌ستی وه‌ها ده‌ره‌په‌ربوو ئه‌توت ئاسایی نیه، به‌لکوو به‌ هو‌ی خو‌ینی خو‌فه‌وه هه‌لتوقیون. چالی چه‌ناگه و هیل قوولای که‌وانی بن لی‌وی خواره‌وه‌ی و جی‌جیی روومه‌تی، هه‌ر هه‌مووی هی‌مای راسان به‌ کاریکی دژواری ئه‌نوانده‌وه. له ئه‌نجامی پارانه‌وه‌ی هه‌یفو‌دا، ده‌رمانی سه‌برخانی به‌ کو‌لاوی هیل و باده‌م و ریشه‌ی هه‌زبی دیاری کرد و وتی نه‌ساخیه‌که‌ی له‌رزوتایه و به‌هو‌ی بای ملۆزمی پایزه‌وه تووشی بووه. پاشان وتی یه‌کیان له‌گه‌لی بجی بو‌ یارمه‌تیدان و خو‌ی پیش که‌وت. شیرۆ به‌ شک و گومانه‌وه سه‌یری دایکی ئه‌کرد و ئه‌یویست تی‌بگات کاره‌که چۆن جی‌به‌جی ئه‌کا و یان ناخۆ چ کاریکی به‌ ده‌سته‌وه‌یه؟

بلقیس لفکه‌ی سه‌ره‌پۆشه‌که‌ی له به‌ر سینگیه‌وه دا به‌ شانی‌دا، قژه ماش و برنجیه‌که‌ی که‌ که‌وتبوویه ده‌ره‌وه، کرده‌وه به‌ ژیر سه‌ره‌پۆشه‌که‌یه‌وه. قو‌لی کراسه‌که‌ی هه‌ل‌کرد و ئامیری کاره‌که‌ی هه‌ل‌گرت. مه‌قاش و پیاله‌یه‌ک رۆن، بوخچه، گوریس و خه‌نجه‌ر. ئه‌وسا به‌ژنی له ده‌رگای ره‌شماله‌که‌ برده ده‌ره‌وه و وتی:

— ناگری کوانوه‌که خو‌ش بکه شیرۆ. له بن ئه‌و داربه‌! چاوت

لییه تی؟!

شیرۆ هیشتاش له ناو ده‌ریزانه‌که‌دا راوه‌ستابوو. ترس و دوودلی له چاو و چۆکی‌دا. بلقیس بوخچه و ئامیره‌کانی دا به دهستی کچه‌که‌یه‌وه و گوراندی به سه‌ری‌دا:

— ئه‌مانه‌ش له‌گه‌ڵ خۆت به‌ره! ته‌نگز، ئاگری ته‌نگز!

گیژ و دوودل، سه‌یریکی بیه‌که‌ی ناوقه‌دی ته‌پۆلکه‌که‌ی کرد و ئاو‌پیکیش له‌ دایکی، شیرۆ رویشت تا فه‌رمانی دایکی راپه‌پینێ. چونکه هه‌یفۆ به‌ دوای داوده‌رمانی شووه‌که‌ی‌دا رویشتبوو و جگه له شیرۆ که‌سی لی نه‌بوو. بلقیس به‌لام نه‌ک به‌ دوودلی، که دل و دهستی یه‌ک و یه‌کجی، لیبراوانه به‌رهو ره‌شماله‌که‌ی خۆی، ئه‌و شوینه‌ی که‌لمیشی له‌ گیروگازی ئازاردا ئه‌تلایه‌وه، هه‌نگاوی نا و یه‌کسه‌ر چووه سه‌ر سه‌ری پیاوه‌که‌ی و به‌ هه‌مان رووتالی و مۆنیه‌وه فه‌رمانی دا:

— رابه! هه‌ر ئه‌مرۆ چاری ئه‌که‌م!

که‌لمیشی له‌ تاوی ئازار گه‌رمۆله ببوو و، چاوه‌ خپ و به‌ قوولچووه‌که‌ی و کۆمه‌لی چرچ و لۆچی هه‌نیه و سیله‌ی چاو و گۆناکانی، له‌ بن برو ئالۆسکاوه‌کانیه‌وه سه‌یری بلقیسی کرد. قۆلی هه‌لکرد و خه‌نجه‌ری ناو دهستی ژنه‌که‌ی هه‌راسیکی ئاشکرای خسته نیگای پیره‌مێرد و له هه‌مان کاتدا به‌ پچرپچر پرسیا‌ری کرد که چی بووه و بۆچی؟

بلقیس به‌لام ده‌رفه‌تی نه‌دا، دانه‌ویه‌وه، دهستی دایه بن بالی که‌لمیشی و وای راشه‌کان، ناچاری کرد راست بیته‌وه. که‌لمیشی قه‌لّس و به‌ دژواری، که‌وته جنیودانی زه‌مین و ئاسمان و شانی دا به شانی بلقیسه‌وه و دهستی گرت به‌ خالاییه‌وه، چه‌ماوه و به‌ ناله‌نال له ده‌ریزانی ره‌شماله‌که‌ چووه ده‌ره‌وه. گله‌یی پیره‌مێرد له‌وه بوو که بلقیس شه‌و به‌ته‌نها جیی هیشتوووه و بینینی کوره‌کانی له‌ لا گه‌رنه‌تر بووه. به‌ درێژایی رێگه تا شوینی مه‌به‌ست به‌ نک و ناله و نه‌فرین کردن زه‌مینه‌ی بێده‌نگیه‌که‌ی بلقیسی پر کرده‌وه. به‌ دوای بلقیس و که‌لمیشی‌دا، ته‌موور که سه‌رنجی راکیشرا‌بوو، هیلی چیلکه‌داری به‌ سه‌ر خاکه‌که‌دا، تا لای لیژنه و ئاگری داربیه‌که‌ شوینیان که‌وت.

بیمینی بۆ ئاگرهکه، کهلمیشی قاچی له عهرز چهقاند و ئهبلهقی
بینینی شیرو، ئازاری خووی له بیر بردهوه و به دهردیکی نوپوه، راوهستا.
بلقیس که چاوهروانی ئهو کاردانهویه بوو له لایهن کهلمیشیهوه، قوڵی
پیاوهکهی راکیشا و به بی ئهوهی دهرفتهی هیچ کاردانهوه و قسهیهکی
بی بدا وتی:

کهلمیشی گیرۆدهی ئازار، پئی کشاندهوه و ئاوړی له ژنهکهی دایهوه و تاوێک لیی راما و پاشان وتی:
— نامههویتتهوه... نهء!

بَلْقِيسَ، جَارِسَ وَ پەنەمیاوی رِق و ئازار، بە جَوْرِيك پیاوێکی بە
 ھەورازی تەپۆلکە ھەدا سەرخست کە کابرا بە سەرھوێ بەربوویەو و لە
 کاتی ھەڵسانەوێدا، ھەر شەھێ لێکردن و وتی:

– ئەكوژم! بەم ڤووناكيهي خوا قەسەم يان ڤه‌گي خۆم ئەب‌رم يان
گەرووي يەكيكتان بە قەپ ئەب‌چرم! لەوه زياتر جي‌گهي زو‌لم و زو‌ري
ئ‌يوە نيه!

که لمیشی که به زحمهت ئهیتوانی خوئی به سهر لاقه
ههراوهکانیهوه رابگهئ، بیزار و نائومید وتی:

– دیواری من کورته و تۆیش له دیواری من کورتتر نه دۆزیوه ته وه. تۆیش... کوتر له زاری بیردا ئەگری. نهخۆشم... نهخۆشی ئەم دهردەم، بهلام... بهلام تیت ئەگهیهنم! پوژیک به تۆیش پیشان ئەدەم! جارێ... جارێ تۆیش به دلی خۆت لیخوره!

بَلْقِيسَ، به بئِ گویدانه هه‌ره‌شه‌ی پیاوه‌که‌ی، هه‌میش وه‌ره‌زی
 نک و ناله‌ی به‌رده‌وامی، به سینه‌کی‌شی ته‌پۆلکه‌که‌دا سه‌ری خست و
 گوراندی به سه‌ر شیرۆدا که لای ئاگره‌که‌وه دانیشتبوو:

— تھو یارچہ ئاسنہ بخہرہ ناو ئاگرہکہ، کچی!

که همیشه تا بگانه بن درهخته که، دم به گله یی و شهرارژو بوو:

— ھەممو ڤلارەكانتان ئۇبى ٻەر من بکەوئ، ھەممو تەوس و

توانجتن! باشه... دوعا بکه بهرم. دوعا بکه بهرم؛ نه گینا... تیت

ئەگەيەنم!... بۆ نەتەرد بۆ لای براکانی؟! بۆ نەتەرد بۆ لای خانمەمەد؟
بۆ لای گولمەمەد... بۆ لای بەگمەمەد... یان بۆ لای ئەویتیریان... بۆ
لای مامی؟

بَلْقِیس پیرەمێردی ئەبرد بۆ لای درەختەکە و خامۆش بوو، نەکا
هەلچوون و توورەییەکە تووشی هەلە بکات لە کاتی کارەکەدا.
شیرۆش لە کاتیخا خۆی لە نیگای باوکی ئەدزییەو، سەرچاوی بە
ئاگرەکەو خەریک کردبوو و تەمووری تی ئەگەیاندا لە بەر باکە لابچێ با
ئاگرەکە بیگری. بَلْقِیس پیرەمێردی لە لای بیە کەم لق و گەلاکە راگرت
و داوای لە شیرۆ کرد بوخچە و گوریسەکە بداتی.

— ئەتەوئ چیم لیبکە، ژنی؟! —

بَلْقِیس لە بیئەوبەرە کارەکەدا، هەرچەند هەولێ ئەدا
توورەییەکە خۆی بخواتەو، بەلام بە بێ بەزەیی ئەهاتە بەرچاو. بە
قوڵی هەلکراو، سەرپۆشی بەلادا خستوو و خەنجەری بەر پشتوینیەو،
لە جەللادیکی تەواوەتی ئەکرد. پاشان بە بێ ئەوێ وەلامی نیگای پر
لە پارانەوێ پیاوێکە بداتەو، لە کاتیخا کابرای لە سەر بوخچەکە
و پشت بە قەدی درەختەکە دائەنا، دەستەکانی گرت و بەرزی کردەو،
رەشمەییەکی باریکی لە مەچەکی دەستی راستی کابرا هەلپیکا و لە
دوور قەدی درەختەکە ئالاند و ئەوسەری لە مەچەکی دەستی چەپی
گری دا، بەجۆریک کە شان و پانیە سەری بە دارەکەو جوت ببی.

— چیم لی ئەکە بَلْقِیس؟! —

— نامەوئ بتکەم بە قوربانی، مەترسە پالەوان!

پاشان بَلْقِیس داوای لە شیرۆ کرد چوار کورتان و دەستەکیکی
تۆکمە بهینێ:

— ئەگەر جیازی وشتەر بوايە باشتەر ئەبوو!

شیرۆ بەرەو رەشمالەکان رۆیشت و بَلْقِیس کەوتە هەلکەندنی
خوڵی نەرمی بن دارەکە، راست لە نیوان لنگی داچەقاوی کەلمیشی و
بە تەمووری وت لە ئاگرەکە دوور بکەوێتەو و بە ئامارە تی گەیاندا بچێ
پیشکانیک بهینێ.

— زوو! زووبه!

كهلميشى داهيزراو و جارپسى ئازار، له بهرامبهر رډق بوونه بهردينهكهى بلاقيسدا كوڅلى دابوو و بهس ئهينالان و پچرپچر و بى مهبهست له بهر خوځيهوه ئهيوڅلانده، به بى ئهوهى لهگهل كهسيكى تاييهتى بى. خهريك بوو خوځى ئهدا به دهس چاره نووسهوه، بهلام ئهم سازگارييه نه به واتاي پيخوشبوون و رهمامه ندى بوو و بو تاويكيش ريگهى له دهربرپنى نهفرهت و جنيو و ئازار نهئهگرت.

پيشكانهكه تهموور هيئاي و ئهستوندهكى رهشمال به سهمهن و به دواشياندا زيوهر و شيرو ههر كامهيان كورتانيكى كهريان نابوو به شانوه و ئههاتن. بلاقيس بيلاهكانهكهى له تهموور وهرگرت و كهوته هلهكهنن و دهرداني خاكهكه.

— گوږم بو هلهكهنى... بلاقيس؟! گوږم...

زيوهر و شيرو كورتانيان دا به عهرزدا و گهړانهوه بو هيئاني دوو كورتانيتر. سهمهن بيلاهكانهكهى له دهستى بلاقيس وهرگرت و كهوته كار. بلاقيس ئاميرهكاني به سهر كردهوه، بهرمو ئاگرهكه چوو و له ههمانكاتدا به سهمهنى وت:

— ئهوه ندى كه من له ناو چالهكه جيگهم بيتهوه!

پيالهى روځ، لباد، پارچهيهك پليته كه بلاقيس خوځى به پهروى شوړاو دروستى كردهوو، مهقاش و تاد... پارچه ئاسنهكهى نرابووه ناو ئاگر بو كاتي خوځنريزي زور بوو، بو كاتي مهبادا!

زيوهر و شيرو به دوو كورتانيترهوه هاتن و بلاقيس هلسا تا شيوازي كارهكهى ريك بخت:

— دوو كورتان لهمبهري چالهكه، دوانيش لهو بهرهوه. بيخه نه

سهرهيك و ليكيان ببهستن. ئهبي زور توند بن له سهر جيگهكهيان!

زيوهر و شيرو كورتانهكانيان بهو جوړه دانا كه بلاقيس وتبوو:

— توڅيكيش ئاوى گهرم ئهگهر ههباويه خراپ نهبوو.

زيوهر بو هيئاني كترى ئاو چوو بهرهو بنه و شيرو بيلاهكانهكهى له سهمهن وهرگرت و كهوته قوولتركردى چالهكه. چال له ئهژنويهك

زیاتر قوول ببوو و ئهوهندهی نه مابوو ببی ناوقه دیک؛ بهو کارهی که شیرۆ به پهله و به وردی ئه نجامی ئه دا. کتری ئاوه که زیوهر هیئای و له سهر بهردهکانی قهراخ ئاگره که جیی بو کردهوه. بلقیس به سه مه نی وت سه ریکی دهسته که که بگری و خوئی سه ره که یتری گرت و دوو سه ره که ی نایه سهر کورتانه کان، به شیوه یه که که هاوته ریبی ئه ژنۆکانی که لمیشی بی. بلقیس دوو سه ری دهسته که که ی له سهر قوولایی کورتانه کان دامه زراند و تاقیکرده وه. پاشان به شیرۆی وت له چاله که بیته دهره وه و خوئی له بری که که ی چووه ناو چاله که و بهرز و نزمیه که ی هه لسه نگاند و هاته دهره وه:

— ره شمه!

ره شمه درایه دهستی بلقیس. بلقیس خه نجه ری له بهر پشتین دهره ینا و ره شمه که ی کرد به دوو کوته وه و به ژنهکانی وت:

— رووتان بکه ن به ولادا!

ژنهکان چوونه لایه که وه و ته مووریشیان دایه پال خویان. بلقیس دهستی برد بو به نه خوینه که ی که لمیشی و شهروالی له پی داکه ند و پاشان له کاتی که چارشییۆ که ی ئه دا به سهر پییدا، مه چه کهکانی گرت و بهرزی کرده وه و خه می ئه ژنۆی نایه سهر دهسته که که و قاچهکانی، به گویره ی پیویست، له لای ئه ژنۆیه وه تا پووژی به ره شمه به ست به داره که وه. ئه مسا، کۆمیه ی پیره می رد خو به خو له سهر بوخچه که هه لگیا و به حه واوه له بهر دهست و نیگای بلقیس دا ئامادی نه شته رگه ری بوو:

— پیاله ی رۆنه که دانی با گهرم ببی، زیوهر. ئیوهش هه ر کامتان له سهر سه ریکی داره که دابنیشن له سهر کورتانه که و توند قاچهکانی رابگرن. ئه م گوریسهش ئالقه بکه ن له ناوقه دی و توند بیبهستن به داره که وه، سه مه ن! له کوپه که شت تی بگه یه نه شانهکانی باوه گه وره ی توند رابگری. جا...

خۆشی له ناو چاله که دا دانه وییه وه، مه قاش و خه نجه ره که ی بو تاویک له سهر ئاگره که راکرت و گه راپیه وه داره تی یه که می. سه مه ن گوریسه که ی له ناوقه دی پیره می رد ئالقه کردبوو و دوو دهو له قه د

درهخته‌کەى ئالاندبوو و گریى دابوو و ئەهات تا لە سەر دەستەکەکە، لە سەر کورتانەکە دابنیشی.

شیرۆ پێشتر لە جیگەى دیاریکراوى دانیشتبوو و زیوهر لە نیوان ئاگرەکە و بلقیسدا بە چاو و چاری زیتەلەووە ئامادەى خزمەت بوو. کەلمیشى بەس توانى بلی:

— اشهد ان لاله الاالله!

کە بلقیس بە زەبریک چارشییى لە سەر چۆکەکانى کابرا حەوادا و وەکوو قەساویکی کارامە، کۆمىهە پیرەمیردى بە دەمى مەقاشەکە گرت و وامەزانە نەعرەتەى ترسناکى مرۆفیک بیابانى چۆلى ئەدرى، پسپۆرانه و بە خیرایى خەنجەرى تیژى خستە کار و لە چاوترووکانىکدا زیدەى کۆمىهە پیاوہکەى برى، لە لایەکەوہ داینا و لە دواین نەپەى درندانەى پیاوہکەدا، خەنجەر و مەقاشى دانا، پەنجەى خویناوى لە خاک وەردا و سەیرى زیوهرى کرد. زیوهر پیاڵەى رۆنە قرچاوہکەى بە مەقاشەکە گرت و لای چالەکە داینا و پلێتە پەرۆکەى دا بە دەست بلقیسەوہ. بلقیس پلێتەکەى لە رۆنى قرچاوى پیاڵەکەدا خووساند و خستى سەر برینەکە کە ئەمجارەیان نەعرەتەى پیاوہکە، زەنگ و زایەلەپەکیترى پەیدا کرد:

— لبادى داخ، لبادى داخ!

زیوهر پارچە لبادەکەى گرت بە سەر ئاگرەکەوہ و بلقیس جارىکىتر پلێتەکەى لە رۆن هەلکیشا و خستى سەر برینەکە و ئەمجارەیان کەلمیشى خۆى لە بەر ئازارەکە پى رانەگیرا و دەمى تەنها بە نالەپەکی خامۆش داچەقا:

— بیکەنەوہ!

بلقیس ئەمەى وت و خۆى لە چالەکە هاتە دەرەوہ و پیاوہکە؛ تەرمى پیاوہکەى لە کۆت و بەند ئازاد کرد و وتی:

— لەوڵاوہ بیخەوینن، بە روودا بیخەوینن!

کەلمیشیان لە سەر خاکەکە خەواند و بلقیس وتى شان و قاچى بگرن. پاشان خۆى بوخچەکەى لە بن درهختهکە هەلگرت و خستى ژیر ناوکى پیاوہکەى، بە شیوہیەک کە بتوانى بە سەر شوینى کارکردنىدا

زال بئ. كوته لباد هه لچزابوو و ئاماده. بلقيس به لام بهر لهوه ئه بوايه
رپگه رپخوئه - نهكا به رپوني هه لقرچاو بووبئ به چزليک و داخرابئ - به
په نجهي تاقى بکاتهوه و کوتيک پليته بخاته ناوى، پاشان لباده گهرمهكه
بخاته سهر برينهكه و شوينهكهى بيهستئ.

كه لميشئ ئهوا بيهووش كهوتبوو، به دهما درابوو به سهر خاكهكهدا
كه بلقيس چارشيوى دا به سهر پشت و لاقىدا، دهورى چارشيوهكهى
بهردچن كرد و له كاتيكا دهست و خه نجه رهكهى له بن لوولهى ناوى
گهرمى كترييهكهدا رائه گرت وتئ:

— با كاژيريک لي ره بخهوي. جاري ئه بي به قهد ميوزيک ترياك له
ئاودا گهرم بكهين و ئاماده بئ. كاتيکه هاتهوه به خوئىدا بيخواتهوه.

له خهوتن و خاموشي كه لميشئىدا و به دواى دامرکاندنهوهى ئهوا
ههرا و هورياه، ئهوا زيوهر و سه مهن دهرفهتى ئهوهيان پهيدا کردبوو
سهيرى شيرو بکهين و بگهرن به دواى ئهوا كيماسى و کلوليانهى نيشانهى
له سهر روخسار و قز و بالئى دانابوو. شيرووش بو خو دزينهوه له چاو و
نيگاي براژنهکانى، به بي هو خوئى به تيماردارى باوكيهوه خهريک کردبوو.
کلاوهكهى كه لميشئى كه له سهرى داکهوتبوو، شيرو ههليگرتبوويهوه
و خهريک بوو خوئهكهى تهتهکاند و ئهرويشت تا شهروال و گيوهکانى
باوكى لهملا و ئهولا ههليگرتيهوه و له لايهوه داى بنئ. كه لميشئى
ههروا به سكا كهوتبوو. تهنها چرچه كهوگهکانى پشت مل و قزه
كورته زيويينهكهى پانيهى سهرى لهگهلا سووچى برو و گوئاي له بن
چارشيوهكهوه به دهرهوه بوو.

بلقيس بروا بهو کارهى كه کردبووى، بهرهم رهشمالهکان ئهرويشت
له كاتيكا داوينى كراسهكهى به دهور لاقهکانىدا شهكهى ئههات.
ماوهى کارهكهى بو ژنهکان بهجئ هيشتبوو و خوئى ئهرويشت ئهوهى له
داودهرمان دهس ئهكهوت و به پيويسى ئهزانى ئامادهى بکات: ئارامگر و
وزه بهخش؛ ناوى ترياك و شوربايهكى چهور.

زيوهر به دواى رويشتنى بلقيسدا، خوئى به كوکردنهوهى رهشمه
و گوريسهوه خهريک کردبوو و به ترسيكى شاراوه له نيگايىدا، سهيرى

شیرۆی ئەکرد. بەلام سەمەن بە بێ پەرەوای کەس، شانی دابوو بە درەختەکەوه و جارجارە چاویکی لە شیرۆ ئەکرد و وا دیار بوو چاوەروانی تەواوبوونی کاری نەشتەرگەری و بردنەوهی دەستەک و کورتان و کەلوپەل بوو بۆ رەشمالەکان.

بەلام هەست و بۆچوونی شیرۆ لە چۆنیتی نیگای ژنەکان، ئەوه نەبوو کە لە راستیدا هەبوو. بەلکوو لە ئاوینە نیگای ئەواندا خۆی زۆر سووک و ناپەسەند ئەبینی و لە خۆی رانەئەبینی بتوانی ئەوه زیاتر پوو وەشیری و لە ئازاردانی ژنەکان پارێزراو بێ. بۆیه ئەبوا چارەیهک بدۆزیتەوه. چارەیهکی بەو جۆرە کە ئەو پەردە زویرییه بدرێنی و بە یەكجار پووبەرپووی هەموو ئەو دیاردانە بییتەوه کە هەیه. رێگەیهک و شیوازیك بۆ ئەوهی خۆی پوون بکاتەوه و ئەو گومان و ئەندێشەیی کە ئەوانیتر وەکوو قۆزاخەیهک بە دەوری دا تەنیویانە، بشکێنی. چونکە جگە لەوه چارەتری نەبوو. بلقیسیش کە ئەوەندە بە راشکاوی و بێبەزەییانە لە ناو ژنەکاندا جێی هێشتبوو و پۆشتبوو، رەنگە چارەیهکی جگە لەوهی پێ شک نەهاتبوو و ویستبووی گرێی ئەمکارە بە یەكجاری بکریتهوه و یەك لای بییتەوه. کە وا بوو پوو لە پوو و نیگا لە نیگا!

شیرۆ کە لە لای باوکیهوه چۆکی دادابوو، سەری بەرزکردەوه و چاوی برییه سەمەن کە هەروا شانی بە درەختەکەوه بوو. سەمەن بە گۆنای گۆشتن و تەویلی بەرین و چاوی پوونەوه، بە بێ ئەوهی درێخی خۆی بشاریتهوه بە دڵسۆزییهوه بزهیهک نیشتە سەر لیوی و بە هاودەردی وتی:

— باوەر ناکەم شیرۆ، ئاوا خۆت پیر کردووه، قژت سپی تیکەوتوو! شیرۆ جاریکیتر چارشێوهکەیی رێک کرد، هەلسایە سەرپێ و

بیغەم وتی:

— ئینسان پیر ئەبێ، کەنی!

شیرۆ ئەوا وەستابوو، بە بێ ئەوهی بزانی بۆ و بۆ چ کاریک. هەستی ئەکرد پەنجەکانی پێی لە سەر خاکیکێ سست داناوه. بەژنی کشتاو و داتەکاوی لە بەرەگەیی ئاوەلەیی بیابان و ئاسماندا، بە تەنها خۆیای ئەکرد.

تەنیا و داتەكاو بە روخساری شینەهەلگەراو و پێستی بە ئیسکەو
لکاو، لووتی باریک و لیوی لیک چەسپاو و، ئەو نیگایە کە ئەیویست
پەڕیشانی و سەرگەردانیەکی چارە بکات بە دۆزینەوێ ئامانجیک بۆ
سەیرکردن؛ ئەگەر تریە دلی دەرفەتی ئەوێ پێ بدایەت. بەلام لەو
بێدەنگیە سەمەندا و هەستی مارتاسای زیوەر کە بۆ کۆکردنەوێ
ورتکە و پرتکە دائەنەوێهە، کاریکی ئاسان نەبوو بۆ شیرۆ. بۆیە بە
یارمەتی بۆ یارمەتیدان، ئەوێ مابوو خەری کردەو و وەک هەلاتنیک
ئاشکرا، بە لیژی تەپۆلکەکەدا خۆی بەردایەو.

زیوەر چاوی لە شۆپی شیرۆ، لە لای سەمەنەو خەریکی سرتە

بوو:

— چاکە و خراپە لەم دنیاوەدا ون نابێ. خراپە بکە، خراپ ئەبینی!

سەمەن ئاوری لە زیوەر دایەو و پرسى:

— خراپ بوو؟ شیرۆ کچیکی خراپ بوو؟!

زیوەر لە وەلامی پرسیارە ساکارەکی سەمەندا وتی:

— باشیش نەبوو!

تەموور هاتە پێشەو بۆ داواکردنی شتییک کە بەس دایکی تی
ئەگەیشت. سەمەن دەستی بە قژە کال و نەشوراوەکی کورەکیدا
هینا، لە ناو ئامیرەکان، مەقاشەکی دا بە دەست کورەکیەو و
لەگەلی بەرەو رەشمالەکان کەوتە رێ. زیوەریش ئەستوندەکی
هەلگرت و بە دواى سەمەندا بە لیژاییەکەدا بەر بوویەو و وتی:

— جل و کورتان با هەر لیژە بن، ئەوسا کە پێویستمان بوو چوارپێکان

ئەهین و لیژە کورتانیا ئەکەین.

لە رێگە، هەیفۆ ئەهات بە قاپیک دوشاوی تری و کەوچکی
ماستخۆریەو، بۆ ئەوێ بیکا بە دەم مامیەو. زیوەر دلی رەزای نەبوو
هەیفۆ لە تیمارکردنی پیرەمێردا بە تەنها بەجی بهیلى. بۆیە سەری
دەستەکەکی خستە سەریشانی تەموور و خۆی لەگەل هەیفۆ بە
هەورازەکەدا سەرکەوتەو و لە سەمەن گەرا بچى بۆ یارمەتی بلفیس.
چونکە زیوەر -لەو توورەیی و هەلچوونە بلفیسدا- وای بە باش

ئەزانى لە ئاخافتن لەگەڵى خۆ بپارێزى و ئەوەندەى پى ئەكرى خۆى لى
بشارىتەوه.

بلىقىس لە سەر چۆكىك بە سەر سەرى سەبرخانەوه دانىشتبوو،
دەستە گەورەكەى نابووێه سەر كەشكەى ئەژنۆى و چاوى برىبووێه دەورى
چاوه ئاوساوهكانى كابرە و لىوى خوارەوهى بە ددان ئەگەست. خامۆش
بوو و دوودلى و گومان لە ناسىنى نەخۆشەكەى سەبرخان، ئازارى ئەدا.
سەبرخان لە گەرماى ياودا ئەسووتا و بلىقىس ئەبوايه ياوهكەى چارەسەر
بكات. كاسەى لە ئاوى جەوهەكە پى كرد. چارۆكەيهكى كۆنى لە ئاوهكەدا
خووساند و خستىه سەر تەوێلى نەخۆشەكە و لە رەشمالەكە چوو
دەرەوه بۆ تىماركردنى كەلمىشى.

سەمەن پارچە نانكى بە سىرێژى دابوو بە دەست تەموورىهوه
و بىخەمى بيانوو گرتنى كۆرەكەى بەرەو بلىقىس ئەهات. هيسەرەكەى
كەلمىشى كلكى لە ناو گەلى ئەسوو و بۆ هەلفراندنى خەرەنگىزىكى
ملۆزم ئەيلووشاند. بلىقىس نە چوو پىشتەر و بە سەمەنى وت برۆا و بە
يارمەتى ژنەكانى تر پىرەمىرد بەين بۆ بن رەشمالەكە:
— ئاگادار بە بە روودا بىخەوین، بەجۆرىك كە قاچەكانى شۆرەوه
نەبى!

بەر لەوهى بلىقىس بگەریتەوه ناو خىۆتەكە، سەمەن پرسى:
— بىدەين بە شاندا؟

بلىقىس وتى بە شان نابى و ئازارى زۆرتر ئەبى. سەمەن وتى:
— دوو دار بە گورىس گرى ئەدەين و پەلاسىك شتىك ئەدەين بە
سەر دارەكاندا و ئەهينين.

بلىقىس قەلىسى نەزانىهكەى خۆى شىۆهكەى پى باش بوو و وتى:
— خۆيشم دىم!

دوو ئەستونەك، ئەو گورىسەى پىرەمىردىان پى بەستبوو لەگەڵ
پەلاسىكى گەورەى نىوداشت. سەمەن و بلىقىس تەموورىان نارد بۆ
يارىكردن لەگەڵ گۆلە يەكچاو و خۆيان بەرەو تەپۆلكە و كەلمىشى
بوونەوه.

شیرۆ که سه‌ری له ره‌شماله‌که هینایه ده‌روهه، هه‌ر دوو ژن به‌
سینه‌کیشی ته‌پۆلکه‌که‌دا سه‌رئه‌که‌وتن. شیرۆ نه‌ک به‌ دزیکه‌وه، به‌لکوو
به‌ پارێزه‌وه وه‌ک خووی پی‌گرتبوو، به‌ره‌و ره‌شماله‌که‌ی به‌رامبه‌ر چوو و
له‌وئ لای سه‌ری سه‌برخانه‌وه له‌ سه‌ر چۆک دانیشیت و ده‌ستی برد بۆ
چارۆکه‌ ته‌ره‌که‌ی سه‌ر ته‌وێلی کابرا له‌ سه‌ر برۆ باریک و ره‌شه‌که‌ی لای
بدات. سه‌برخان به‌ قورسی پیلووی هه‌لینا و نیگای ماندووی به‌ لیلائی
پوخساری شیرۆدا گه‌راند و هه‌وێدا چاوه‌کانی دانه‌خړیته‌وه. شیرۆ
ئه‌وه‌نده‌ی سه‌بر و توانا له‌ سه‌برخاندا شک ئه‌برد که‌ نه‌ک هه‌ر بتوانی
به‌ بێ هه‌ستکردن به‌ ئازار له‌ گیانی خویدا، چاو له‌ چاوی بکات، به‌لکوو
دُنیا بوو ئه‌بتوانی داوای یارمه‌تی له‌م خزمه‌ی بکات، هه‌رچه‌نده‌ له‌ سه‌ر
جیگه‌ش که‌وتی.

سه‌برخان به‌ شه‌پۆلی نه‌رم و ئارامی پی‌که‌نینیک له‌ پوخساری
ماندوویدا، دژواری ئاخفتنی له‌ شیرۆ ئاسان کرده‌وه. ئه‌وسا به‌ ده‌نگیک
که‌ به‌ هۆی یاو و وشکی گه‌روو و زمانیه‌وه گر‌ ببوو و، به‌ ئه‌زموونتر و
خۆش ئاوازتر ئه‌هاته به‌ر گوێ، وتی:

— چاکت کرد گه‌راپته‌وه، شیرۆ. زۆر چاکت کرد. جیی تۆ ئیره‌یه. له
ناو باوانی خۆتدا، نه‌ک له‌ غه‌ریبی!... پۆیشتنه‌که‌ت هه‌له‌ بوو، شیرۆ.
به‌خیر بییته‌وه بۆ مائی خۆت!

قورسای پیلوه‌کان نیگای گر‌گرتووی سه‌برخان داپۆشی و له‌ لیکنانی
برژانگه‌کانیدا، ده‌نگیشی دامرده‌وه و شیرۆ ئاخراوی می‌ه‌ری خوشکانه،
خامۆش و شه‌یدا له‌ سه‌برخان ورد بوویه‌وه. ته‌نانه‌ت بلقیس ئه‌وه‌نده
ئاشکرا و دۆستانه شیرۆی وه‌رنه‌گرتبوو، یان ئه‌گه‌ر وه‌ریشی گرتبوو، به
زمان ده‌ری نه‌بریبوو. لانیکه‌م به‌یان و گوته‌ی بلقیس ئه‌وه‌نده دلسۆزانه و
به‌ بێ در‌دو‌نگی و دلفراوانی نه‌بوو. ده‌شتیکی به‌رین و ئاوه‌له‌، ئاسمانیکی
بلیند و پر‌هه‌تاو له‌ گوته و نیگای سه‌برخاندا بوو و پی‌شکه‌شی شیرۆ
کرا‌بوو.

— مه‌هیله‌ ده‌رم بکه‌ن، سه‌برخان. ئه‌مه‌وئ له‌ ناو باوانی خۆمدا
به‌مینمه‌وه. لی‌ره‌ پام بگره‌. کاریک بکه‌ پام بگرن!... برا‌کانم، برا‌کانم

سەبەرخان. ئەوان زۆر رِق ئەستوورن، سەبەرخان. رِق وشترین براكانم!
 لیۆهکانی کابرای شوان وەکوو تەختە ی و شک لی ک جیوت بیوون
 و شیرۆ هەستی ئەکرد هەناسە ی بە هۆی ئەو خەفەخانە ی تووشی
 بوو، خەریکە ئەگیرئ. بۆیەش بوو دەستی برد بۆ لۆی سەرپۆشەکە ی و
 گریکە ی شل کردەو و لەپر هەناسە یەکی قوولئ هەلکێشا. بەلام ئەمە
 بەس نەبوو. ئەبوا یە ئەو لیۆه وشکانە ی سەبەرخان تەر بکات. پیالە یە ک
 ئا. سەبەرخان پیلوو ئەره قایەکانی هەلئنا و ئاوی سەر لیوی بە زمان
 چەشت و نەزۆر بە جەختەو و تی:

— بۆیەو... بۆیەو! رِق ئەستوورن با ببن. ئادەمیزاد خو بۆ
 هەمیشە ناتوانئ ئەو رِقە لە سینە ی دا هەلگری. بە قین دا کەوتوون،
 تۆش بکەو بە قین دا. مەگەر تۆ خوشکی ئەو برایانە نیت؟! تۆش رِق
 ئەستوور بە! خو تۆیش لەوان کەمتر سەرپرەق نیت!

شیرۆ بە پیویستی ئەزانی ئەو ی دویشەو بە گف و کردارەو لە
 لایەن براکانیەو پی کرابوو بۆ سەبەرخان بگپرتەو. بەلام ئەو نەدەش
 وریا و بەهۆش بوو لەو تیبگات شوانە ی نەخۆش و ماندوو سەرەرای
 هەموو دلئسۆزی و بەسەبر بوونی، توانای وتووێژی نییە. بۆیە چر و رازاوی
 وەکوو بلی دوا ی گوتە ی لەگەل خۆی بی و تی:

— نازانم... هیچ نازانم! ئای... ئای...

چاوەکانی سەبەرخان خەریک بوو جاریکی تر بیتهو یە ک و شیرۆش
 هۆی بۆ مانەو نەئەبینی. لەو پروووە بۆ هەلاتن لە سەرگەردانیەکە ی
 خۆی هەلسا و لە رەشمالە کە چوو دەرەو. چاوی بریە تەپۆلکە کە
 و ئەو چوار ژنە ی دارتەر مەکە یان دروست کردبوو پیرەمێردیان لە سەری
 خەواندبوو، خستبوویانە سەر شانیان و ئەهاتن.

ران ناوبەناو مۆلی خواردبوو. تەموور لە لایەکەو دانیشتبوو و

نانەکە ی لەگەل گۆلە یە کچا و بەش ئەکرد. پاروو بە پاروو. شیرۆ بە لای
 تەمووردا تیپەری و بەرەو پیری کەسەکانی چوو، بەلکوو وەکوو یارمەتی
 دەستی ک بداتە بن دەستە بەرەکە. راستیەکە ی وای لیها تبوو، شیرۆ لە
 مال و رەوێند و هەوارگە ی خۆی، ئەبوا یە سەرلەنوئ خۆی بە کاروبارەو

گرې بداتهوه، بۆ ئهوهى هم له نىگاي خوځى و هم له لاي ويژدانى كه مټر خوځى به بېگانه بزانى. بېگانه و تهره، زيادى و سهربار، به ههستىكى خوځواردنهوه لهو بابتهه كاخى خوا به درېونگيهوه رېگهت ئهدات پيى لى بنپي. ئهمه ئيتر لهو گهمه منالانهيهى سهردهمه به رۆح و گيانى مروڤ ئهكرى، له تهنگزهى ناچارى و لانهوازى دا.

شېرو سهرى دهستهكهكهى له دهستى دايكى وهگرگرت و نايه سهر شانى خوځى و بلقيس دهست ئازاد پيشكهوت بۆ ئهوهى جيگهيهك بۆ پيرهميرد ئاماده بكات؛ چونكه سهرباو له سهر جيگهيه كهلميشى خهوينرابوو.

كهلميشى ئهينالاند. به ئاههنگى جوولانى لهش و قاچى ژنان، نووزه و خهمنالهيكه خهفه و بهردهوام له بن ددانهكانى كابراوه ئههاته دهرهوه. سهر و قاچى كابرا له دووسهرى دهستهبهكهوه له دهرهوه بوو و بهدهماكهوتوو، پهنجه ئهستوور و كورتهكانى له دارهكه گيردابوو.

لهبهر دهرىزانى رهشمالهكه، دهستهبههرى نهخوشهكهيان داگرت و له سهرهخو برديانه ژوورهوه. بلقيس لهلاوه جيگهيهكه بۆ ميردهكهى ئاماده كردبوو. ژنهكان به گهل، پيرهميرديان به دهمدا له سهر دوشهكهكه پاكشانند و كاتيكه بلقيس له كلاو و كلاشهكهى پرسى، شېرو چووه دهرهوه تا ئهوهى لهگهڵ خوځى هينابووى يان له سهر تهپولكهكه بهجى مابوو بهينپتهوه.

ئيتر كارىك نه مابوو جگه له شوردين و خاوينكردنهوه و راگهيشتن به كارى ران. سهمن قهيماخى ئهگرت. زيوهر تهنوورى دائهخست. بلقيس به رانهكه رانهگهيشت و ههيقو ئهمايهوه بۆ ئاگادارى له ميردهكهى له رهشمالي نهخوشان. بويه ههر كامه رپى خوځى گرت و چووه دهرهوه.

بلقيس خوځى ئهيتوانى رانهكه ببات بۆ لهوه راندن. ئهمه دژوار نهبوو تا تاريكان. بهلام نهى ئهتوانى برىوى به شهو و ئيشكگرى خوځى ههبي. بيايان هيمن نهبوو. ههرچهند گهنه دزهكان ترس و پاريزيان له گولمحه مه د ههبوو، بهلام كهميش نهبوون ئهوانهى حهزيان ئهكرد زهبرىك له گولمحه مه د بوهشينن؛ كه ههزار دۆست كهمه و دوژمنيك

زۆر!

بَلْقِيس کار و بهرخی جیا کرده وه و دانیه بهر بۆ ناو خه لان. زیوه ر و سه مهن هاتن به یارمه تیه وه. پۆلی کار و بهرخیان له بهر داره که ی بَلْقِيس رادا و کردیاننه ناو کۆزه که. بَلْقِيس گه رایه وه بۆ لای رانه که و وهک بَلْیّی که وته سه رژمیر کردنی یه که یه که ی په زه کان. سه گه کانی ران هه ر کامه یان له سه ر ته پکویه ک دانیشتبوون و ده میان داچه قاندبوو. رانه که ئه بوا سه ره تا ببرئ بۆ سه ر ئاو و پاشان ره وانهی بیابان بکری. ههروه ها نانی شوان و نواله ی سه گه کان. ئاوه لّی شوان ئه گه ر هه بوا یه، لای ئیواره نانی شوان و نواله ی سه گه کانی ئه برد بۆ بیابان. به لّام ئیسته ئه بوا نان و نواله پیکه وه ئاماده بکرایه ت و بخرایه ته توریین. ههروه ها پیش ئه وه ئه بوا یه به شی به یانی بخرایه ته بهر سه گه کان. که وا بوو سه ره تا نان و نواله. بَلْقِيس به ره و ره شماله کان کشا، بۆ دروستکردنی نواله له گه لّ هه یقوّ و نانکردن له گه لّ زیوه ر.

ژنه کان ده ستیان دایّ و بَلْقِيس جاریکی تر نیگه رانی کاره کان. به ناو ره شماله کان دا که وته هاتوچۆ. هه یج کاریکی دیاریکرا و نه بوو. ئه وه ی که هه بوو و به ئاشکرا و نه یّنی ئازاری ئه دان، دله راوکه ی ئه وه بوو که هه موان وا بیربکه نه وه بنه مالّه شپه زه بووه و شه له ژاوه و ئه م دله راوکه یه له هه مووان زیاتر یه خه ی بَلْقِيسی گرتبوو.

هه لّوه سه ته یه ک له ناو ره شماله که. پیاوانی نه خۆش هه ر کام له لایه که وه که وتبوون و پیلّوه کانیان خامۆش بوو. که لمیشی به روودا که وتبوو و ده سه ته کانی بۆ ژیر چه ناگه ی خسته بوویه بن بالّنه که وه، ئه توت به تۆران چاوی لیک ناوه. سه برخانیش پشتی به بالیفه که وه، چاوه کانی لیک نابوو و له بهر خۆیه وه، وراوه ی ئه کرد. له خوار پیی پیاوه کانه وه، هه یقوّ دانیشتبوو. نه شاره زا و بیده سه لّات، خه ریکی شیلانی نواله ی سه گه کان بوو.

٢٥١٣

که ئیدهر

به رگی هه شته م

بَلْقِيس ئه بوا یه له ره وه ند به مینّیه وه. ئه مه شتیک بوو که هه م دایک و هه م ئه وانیتیش سه رومر هه ستیان پی ئه کرد. به لّام ئه وه ش ئاشکرا بوو که ران به بی شوان که وتبوو و ژنی جه وان - جا هه ر

کەس هەیه- ناکرێ بە تەنها پەوانەى دەشت بکری. هەرچەند بەجێ
هێشتنیشیان لە پەوانەى مایەى دڵنیگەرانى بوو. مەگەر بە ئەندێشە
و ئۆمێدى پیاوەکانەوه، هەرچەند نەشتوانن لەجێ رابن. ئەنجامەکەى
کارێک ئەبوا بکری. جگە لەمە چارە نەبوو. ران خەریک بوو ئوقرەى لێ
ئەبرا بۆ ئاو و بیابان.

— ئەى لەم بزنانە!

شیرۆ بوو کە بە هاویشتنى کلۆ، ساورینەکەى خان ئاپۆ و چەند
بزنى ترى لە دەوروبەرى خێوەتەکان ئەتەراند. بلقیس سەرى هینایە دەرەوه
و دار بە دەست بە قوولاندنەوه رايکیشتا بە سەر عەرزەکەدا و رۆیشت بۆ
کو کردنەوهى رانى پەرەوازه.

زیوهر لای سوینەى هەویرەکە دانیشتبوو و خەریک بوو گونكى
ئەگرت بۆ نانکردن. شیرۆ بە بیانووى یارمەتیدان چوو بۆ لای زیوهر و لای
سوینەى هەویرەکە دانیشت. زیوهر بە نەدیوى دانا و خەریكى کارى خۆى
بوو. شیرۆ گوێى نەدایە پروتالیهکەى زیوهر، دەستى برد بۆ ئاو سوینەکە
و گونکێک هەویری هەلگرت. لە ئاو دەستى دا کردیەوه و لە بەردەمى
زیوهرى راگرت. مۆن و وشک، زیوهر هەویرەکەى لە سەر دەستى شیرۆ
هەلگرت، دای بە دەست دا، کردیەوه و خستیه سەر سیلەکە و بەر
لەوهى شیرۆ دەست بۆ هەویرەکە بباتەوه خۆى گونکێكى هەلگرت و
کەوتە کردنەوهى. شیرۆ لەوه زیاتر خۆى پێ نەگیرا و کەوتە گلهیى و
بناشت:

— هەمووتان پالەم پێوه ئەنێن، بۆچى؟ تۆ ئیتر بۆ؟ خو من خراپەم
دەرەهەق بە تۆ نەکردوو!

زیوهر بە بێ کەمترین سۆزیک لە گوتەى دا، وتى:

— منیش خو خراپە لەگەڵ تۆ ناکەم!

— خراپە ئەکەى! ئەى خراپەکردن چۆنە؟ چۆن؟ ناتەوێ بمبینى،

ناتوانى بمبینى. پیت وایە من ئەوەندە چارەم رەش بووه؟!

— چارەپەش نەبوویت؟ نە، چارەپەش نیت، بەلام بەو دەستەى کە

داوتە بەو دەستەش وەرى ئەگریتەوه!

— من چیم داوه به تۆ که ئیسته ئهبی بهو دهسته وهری بگرمهوه؟! —
 بووکت به سهرم هیئا، لهوه زیاتر چیت بکردایهت؟! تۆ مارالت دا به چاوی گولمه مه ددا، ئیتر چی مابوو بیکه؟ —
 — گریمان واش بووبی، بهلام من خو شووم نییه تۆ بتهوی قهره بووی بکهنه وه و تۆله م لی بسینی؟ —
 — من قهره بووی چی بکهنه وه؟ من تۆله و قهره بووم پی ناکریته وه! —
 — ئه ی ئه مه تۆله کردنه وه نییه؟ بهم جوړه له گه لم ئه جوو لینه وه؟ ئه وه ناوی تۆله نییه؟! تۆ خراپ ئه که ی دهره ق به من، زیوهر! —
 — من؟ من ئه و کاره ئه که م که براکانت له گه لیان کردوویت! ئه وان تۆیان ناوی. باوکت تۆی ناوی. مامت تۆی ناوی. هیچکس تۆی ناوی! بوویته ته هوی ئابروو چوونیان. ناهیلن لیره ش به مینه وه. خۆت ئه وه ت زانیوه. زۆر لیره میوان بی، شه ویکه یان دووان!
 — ئه مجۆره میواندارییه شمان...

شیرۆ قسه که ی تهواو نه کرد، له ته نیشیت زیوهر هه لسا. نه ی ئه ویست له وه زیاتر پێکه به و دوو پشکی ئازاره بدات که دیار بوو که سیتری ده سنه که وتبوو پیوه ی بدات. لیگه را یه کیکی تر بدۆزیته وه. ئه وه ی که کۆنه برینی له گیاندا یه، زۆر ئاسته مه بتوانی میهر ببه خشی! شیرۆ خۆیشی نه ی ئه زانی به ره و کام لا ئه پوات. په نگه له بهر ئه وه ی سه ری داخستبوو و نیگای له خه وش و خال ئالا بوو و گیرۆده ی دهروونی خۆی بوو و، هه ولی ئه دا له ناخی تۆز و دوومانی به یانی رۆژی خۆیه وه دهروویه ک به ره و رزگاری و پروناکی بدۆزیته وه. چونکه نه ک هه ر به قسه ی زیوهر، به لکوو ئه ویش نه یوتایه ت، لی ئاشکرا بوو جی له ناو باواندا نییه و ئه بوا یه پارچه خاکیکی تر له پانای ئه و زه مینه دا بدۆزیته وه بۆ ئه وه ی له سه ری راوه ستی. بۆیه ش له ناو خۆی دا بوو و حه په سانی له پیریشی له و پرووه وه بوو که خۆی له به رامبه ر پیاوانیکدا ئه بینی تازه که یشتوو؛ ئاشنا. دلاوه ر و شهیدا!

شیرۆ پی سست کرد و ههستی کرد ناتوانی جووله بکات و تهزیکی به تال به هه موو له شی دا گه را. له سه ر شانی بلقیسه وه، شهیدا سهیری

قووله قوول به هه موو لایه کدا هه ئه هات، کلۆی تی ئه گرتن و خهریک بوو رانه کهی له ناو ره شماله کان دهرئه کرد. به لام به تاقی ته نها دهره قهت نه ئه هات په زه کان کو بکاته وه و، وا دیار بوو په ز به فهرمانی بیگانه ناکهن. بویه هه لسو وپان و هه را و هوریا ی شیرۆ په رمی سه ند به بی ئه وهی بتوانی سه روبه ر بدات.

— ئه ی شوانه که تان له کو ییه؟

بلقیس له وه لامدا وتی هه ر دوو شوان له سه ر جی که وتوون و پیاهه کانی تریش له ره وه ند نین و بریار وایه خو ی پان ببات بو سه رئاو و له وه پرگه. دلاوه ر به نیگایه کی پرسینه ر سه یری شه یدای کرد. شه یدا ئیسته له بری ئه ربابی دلاوه ر — بوندار — ئه ژمیردرا و دلاوه ر له وی ئه پرسى. وه لامی شه یدا روون بوو:

— یارمه تیان بده! خو ئیمه له گه ل گو لمه مه د خان مالمان جیا

نییه!

دلاوه ر چالاک و کارامه، دار و توربینی هه لگرت و له دهرگا که هه لاته دهره وه و به دارکوتان پانی له ده وره بری ره شماله کان کو کرده وه و به ره و ته پو لکه که بردنى. له ناو تو ز و خو لى پاش رانه که، ژنه کان وه ستابوون و هه ر کام له لایه که وه سه یری شوانیه که ی دلاوه ریان ئه کرد. سه مه ن له نزیک ئه وانیت ره وه، هه یقو له بن دهریزانی ره شماله که، نواله ی سه گه کان به ده ستیه وه و زیوه ر، لای ته نوور و لیژنه ی گه ونه که که نانی له سه ر هه لخته ستبوو.

دلاوه ر. ناو و نیشانی دلاوه ر به ر له مه ش، هه ر له و یه که م پو ژانه ی هاتنی مارال بو دهرزیوه ر — ناوبه ناو — له ره وه ندی که لمیشی دا برابوو. په یوه ندی بی به خت و بی ئه نجامی له گه ل بنه ماله ی عه بدو س، چه پس و کرده وه ی دلاوه ر، زوره بان و هه ولدانی کوشتن و هه لاتنیان له چه پس و پاشان جیا بوونه وه یان، گو ترابوو و گو ترابوو یه وه. بویه ش دلاوه ر نامۆی

که لمیشیه کان نه بوو. چ جایه هه ر که س به گو یزه ی هه ست و ویستی خو ی، رواله ت و قه لافه تیکی دلاوه ری له ئه ندیشه ی خو ی دا نه خشان دبوو. ته نانه ت ئه توانی بگو ترى هه ر که س سه باره ت به دلاوه ر بو چوون

و لیكدانهوهیهکی تایبەت بە خۆی هەبوو. كاردانهوه و دادوهیهكان
نالێك بوون. ئیستەش ئەوه دلاوهر بوو كه به بوونی خۆی له پرموهندی
كهلمیشیهكان، تا چ راده رەنگ و پوخساری خۆی له گومانی ئەم و ئەودا
دەسكاری بكات و بگۆڕی!

بەرداوێژێکی بەمینی بۆ پێگهكه، دلاوهر گهراپهوه و چاوی له
سهگهكانی ران، توربینهكهى به سهر دارهوه برد به حهوادا و نه به
دهنگیكى رپوون، ئەوهندهی كه بیسری، وتی:
— «ئەى با بخۆم؟!»

نان و نواله به دهستهوه، زیوهر و ههيقۆ بۆ لای چوون و به دواياندا
شیرۆ جهوهنهى ئاو و زهرکی بۆ برد. چاوه خپ و مهپیهكهى دلاوهر له
بن برۆ بهرزهكانیهوه له هاتنی ژنهكاندا چاوهچاوی بوو. ههيقۆ نوالهكانی
خسته ناو توربینهكه و گهراپهوه، زیوهر نان ساجیهكانی دا به دلاوهر و
به تهوسهوه پێی وت:

— لهخۆرا چاو مهگیره، ئەوهی تۆ به دواى دا ئەگهپێی لیڤه نییه!
دلاوهر ناخودئاگا پرسى:
— ئەى له کوییه؟!

زیوهر نانهكهى دابوو و پۆیشتبوو. دلاوهر هاتهوه به خۆى دا و زانی
نەیتوانیوه ههست و مهراقى خۆی بشاریتهوه، شهلهژابوو و به دواى
زیوهردا وتبووی:

— من بۆ كهس ناگهپیم!

شیرۆ زهرک و جهوهنهى لای توربینهكهى دلاوهر دانا و وتی:

— لهگهڵ کێته؟ لهگهڵ خۆت قسه ئەكهى؟!

دلاوهر بۆ پێكخستنی بارى توربینهكه چۆكى دادا و وتی:

— قسهم نهئەکرد من، شتیكم وت مهگهر؟!

شیرۆ كه خۆی ئاگای له چاو و نیگای ئەو ههبوو، چپ و به راشكاوى

وتی:

— نهخهلهتى بویری دهس بخهите ژيانى براكهمهوه! ئەگهر شتى

وات لی ببینم، ههر خۆم خهنجهرێك ئەچهقیئم به چالێ سینهدا!

له میانهای حه‌په‌سانی دلاوهردا، شیرۆ پشتی تی‌کرد و گه‌پایه‌وه:

— پی‌م وتی بۆ ئه‌وه‌ی باش بزانی!

شیرۆ ئه‌گهر سه‌ری هه‌لینایه‌ت و بۆ تاویک ئه‌م خووه ناحه‌زه‌ی
— سه‌یری عه‌رزکردن له کاتی رۆیشتن‌دا— له خۆی دوور بکردایه‌ته‌وه،
ئه‌یتوانی ببینی که بلقیس و شه‌یدا له ره‌شماله‌که ئه‌هاتنه دهره‌وه.
ئه‌گهریش هه‌زی له‌و دیداره نه‌بوایه‌ت ئه‌یتوانی لاب‌دات و له په‌نایه‌که‌وه
خۆی ون بکات. به‌لام وای نه‌کردبوو و له نزیک ره‌شماله‌که‌ی خانم‌حه‌مه‌د،
سه‌ری که هه‌لینا بلقیس و شه‌یدای له‌به‌رده‌م خۆی‌دا بینی. ده‌سه‌به‌جی
له نیگای شه‌یدا که ئاو‌یته‌یه‌کی خۆزگه و چاو‌حیزی بوو، ر‌ووی وه‌رگ‌یرا و
به‌ره‌و دهریزانی ره‌شماله‌که‌ی بای دایه‌وه و به‌ بێ گو‌یدانه نیگای دایکی له
ناو ره‌شماله‌که‌ی ون بوو. شه‌یدا به‌ره‌و ماینه‌که‌ی چوو و به‌ د‌وای گوته‌که‌ی
خۆی‌دا له بلقیسی پرس‌ی:

— پی‌ت وایه بیته‌وه، گو‌لم‌حه‌مه‌د خان؟

بلقیس نیگای به‌ شو‌پی رانه‌که‌وه که له سه‌ر گرده‌که بلا‌وب‌بوویه‌وه،
له وه‌لام‌دا وتی:

— راسته‌که‌ی نازانم! سه‌ر له کاری دهرناهی‌نم! چۆنه که دوو که‌س
به‌ ماینیک هاتوون؟ بۆ وشتره‌که‌ت نه‌هی‌نا ئه‌م‌جار؟
شه‌یدا که خه‌ریک بوو سه‌رجلی له پشتی ماینه‌که‌ی دانه‌گرت، وتی:
— یه‌کمان ئه‌گه‌ر‌یت‌ه‌وه. جگه له‌وه‌ش باوک‌م وشتره‌که‌ی دابه‌ست‌و‌وه.
به‌ کاو و ق‌و‌زاخه په‌رواری بکات.

سه‌رجله‌که‌ی له لایه‌که‌وه دانا و وتی:

— دلاوهر ئه‌گه‌ر‌یت‌ه‌وه!

پاشان بۆ قه‌ره‌بوو‌کردنه‌وه‌ی ئاخافتنی ساویل‌کانه‌ی، در‌یژه‌ی دا:

— راسته‌که‌ی دیسانه‌وه ده‌نگ‌و‌ی ئه‌وه هه‌یه سه‌ر و که‌لل‌ه‌ی جیه‌هن

خان دهرکه‌وت‌و‌ته‌وه!

بلقیس که له بیری گو‌لم‌حه‌مه‌د و مارال و دلاوهردا ناوچه‌وانی گرژ
ب‌وو و نیگای هات‌بو‌وه یه‌ک و تیژ ب‌وو، به‌ بێ گو‌یدانه گوته‌که‌ی شه‌یدا،
پرس‌یاری کرد:

— بۆ ئەوت ھیئا بۆ ئییره؟! —

به پرسیارهكهی بَلْقِیس كه له نووكی كیڤد ئهچوو، شهیدا لای یالی
ماینهكهوه قنچ وهستا و وتی:

— كی، دلاوهر؟! —

— ئا، بهئی. بۆ هیئات بۆ ئییره؟! —

— هیچ... ههروا... —

— خۆت ویستت لهگهڵت بی، یان باوكت ئهوی لهگهڵ خستی؟! —

بۆ تاویك شهیدا چهپهسا و پاشان وهك پرسیار وتی:

— باوكم؟ بۆچی ئاخیر؟! —

بَلْقِیس رووی وهگرپرا و ددانی له كیرهوه هیئا:

— هاوار له كارهكانی شهیتان! —

لهبهر چاوه چاوهروان و چهپهساوهكهی شهیدادا، بَلْقِیس دوور
كهوتهوه و وا پیتتهچوو به ئهقهست خۆی له ناو رهشمالهكهدا لهچاو
ون كرد.

شهیدای نانخۆری بنهمالهی كهلمیشی، فیرووی نان و قهیماخ
و میهرهبانى بَلْقِیس ئهوجۆره كردارهی له لایهن دایكى رهوهندهوه زۆر
له لا گران بوو. بۆیه وای لیهاات وهك چلووره، شاخهیهك چلووره، له
شوینی خۆی وشك بی. ههستی كرد لووتی ئهتۆزیتتهوه و نهی ئهزانی له
كوئ و بۆچی وهستاوه؟ تاویك ههروا له شوینی خۆی پاما و پاشان له
ناچاریدا به دهوروبهری خۆیدا خولایهوه و نیگای سهرگهردانی به دهشت
و دوومانی دهشتدا گهپاند. بیابان، چهند رهشمال، گوڵه یهكچاو، كورپ
خانمحهمه، شوپی ران و... ئیتر هیچ. شهیدا بۆ ساتیك ههستی كرد
ئهمجارهیان له لایهن كهلمیشیهكانهوه بهخیریان نههیئاوه. دۆش دام.
دانیشت، پالی دا به جلی ماینهكهوه، لار بوویهوه و له خاكهكه مۆر
بوویهوه.

شیرۆ. بهس شیرۆ ئهیتوانی ئهم سارد و سرپیه قهرهبوو بکاتهوه.
بهلام ئهویش بهو شیوه توراوهی له قهلاچیمهن دهرکهوتبوو، دهرفت
و دهرهتانی ئهو ئومیدهی بۆ شهیدا نهئههیشتتهوه. شهوی ئهو شهوه،

شیرۆ شهو و شهیدای پیکهوه بریوو. پئی نابوو له هەرچی ههیه و نییه. سهری خۆی هه‌ل‌گرتبوو و پرووی کردبوویه بیابانی ئه‌نگوسته‌چاو. به‌م جو‌ره بوو که له لای شیرۆ هیچ ده‌روویه‌کی پروناک سه‌باره‌ت به شهیدای بوندارزاده به‌دی نه‌ئه‌کرا. چونکه ئه‌و شته‌ی که ئه‌یتوانی شیرۆ بکا به دالده‌ی شهیدا، توانای کارتی‌کردن یان دل‌به‌ندی ئه‌و بوو، که هیچ‌کام له‌و دووانه‌ی به‌پاکی و راست‌گۆیی له‌ خۆی‌دا به‌دی نه‌ئه‌کرد. نه به راستی ئه‌ویندار بوو و نه که‌سایه‌تیه‌کی کارامه. میوه‌یه‌کی کال و کرچی بێ تام و بۆن. منال‌کاره‌یه‌کی نیوبه‌ند و سه‌رسه‌ری، هیچ شتی‌ک نه‌ئه‌بوو به به‌ربه‌ستی هه‌ز و هه‌وه‌سی. له‌و جو‌ره که‌سانه‌ی پێیان وایه جیهان سه‌روبه‌ر بۆ به‌دی‌هێنانی هه‌وه‌سه‌کانی ئه‌وانه، ئه‌گه‌ر هه‌یه. ته‌نگ‌جیهان؛ به‌و پێیه‌ش کال و کرچ و نه‌مه‌ییو و، له‌ کو‌تایی‌دا پاده‌ره‌ه‌وا و خۆنه‌گر، به‌و جو‌ره‌ی که له‌ گیرو‌گازی هه‌موو کار و کرداری‌ک‌دا، ده‌ست و پئی ره‌فتاری -منال‌انه‌یان- ون ئه‌که‌ن. به‌و شی‌وه‌ی که شهیدا له‌م کاته‌دا بوو.

خۆیشی نه‌ی ئه‌زانی چۆن بر‌وانی‌ته شیرۆ و ئه‌گه‌ر پێش هات چۆنی له‌گه‌ڵ بدوێ. خۆزگه‌ی جه‌ربه‌زه‌یه‌ک تا له‌ بۆش‌بوونی خۆی، بێ ناسنامه‌یی سه‌روشی خۆی تی‌ب‌گات. به‌لام وانه‌بوو. جه‌ربه‌زه و بویری له‌ گیانی بل‌ج و یاره‌مه‌ز، مایه و پ‌واله‌تی خۆده‌رخه‌ری هه‌یه. جا بۆیه له‌ شهیدای بونداردا، کارامه‌یی ره‌وشت -یان جه‌ربه‌زه- نه‌ی ئه‌توانی بوونی هه‌بێ. به‌ل‌کوو له‌بری جه‌ربه‌زه و توانای پروبه‌روو بوونه‌وه، تامه‌زرۆیه‌کی درۆیین و قاچاندن زۆر به‌هێز و زۆردار‌تر بوو. چونکه ئه‌م جه‌وانه ساویل‌که‌یه، که سمی‌لی بۆر ببوو و له‌ دووره‌وه به‌رچاو نه‌ئه‌که‌وت و گۆناکانی به هۆی قه‌له‌وی گه‌نجی‌تیه‌وه خه‌ریک بوو په‌رداخت ببێ، ته‌نانه‌ت ده‌رفه‌تی بیر‌کردنه‌وه و گومان‌کردنیشی به‌ خۆی نه‌ئه‌دا، چ ب‌گات به‌وه‌ی بکه‌وی‌ته تو‌ژینه‌وه سه‌باره‌ت به‌ ژیا‌نی خۆی. بۆیه ئه‌وه‌ی که له‌ په‌یوه‌نددانه‌وه‌ی خۆی به‌ بنه‌ماله‌ی که‌لمیشیه‌وه بۆی ئه‌گه‌را دوو پرووی نموودی ره‌وشتی‌کی نزم بوو. یه‌کیان ئه‌وه‌ی که دل‌سو‌زیی بل‌قیس بو‌رووژینی و یه‌کی‌ش ئه‌وه‌ی که مه‌گه‌ر دی‌سانه‌وه به‌ چاو و برۆ شیرۆ فریو بداته‌وه. له‌ کاتی‌کا خۆیشی

بروای بهو درۆیه نه‌بوو به خوئی و به‌وانی‌تری ئه‌گوت لهم کاته‌دا.
 هه‌ل‌سا، له ئه‌ندیشه‌ی ئه‌وه‌دا که چۆن زمانه چه‌وره‌که‌ی بخاته
 گه‌ر. چ به بینینی شیرو، چ به بینینی بلقیس. به‌لام ئه‌و هه‌له‌ی بو
 نه‌ره‌خسا. چونکه ته‌نووره‌ی توژ و دوومانی سی سوار که به‌ره‌و ره‌وه‌ند
 ئه‌هاتن، له بن ئه‌ستونده‌کی ره‌شماله‌که‌دا به ترس و در‌دۆنگیه‌وه رایگرت.
 بلقیس که ئه‌یوت توژی سمی ئه‌سپه‌کانی به بۆن هه‌ست
 پیکردوه، سه‌ری له ده‌ریزانی ره‌شماله‌که‌هینایه‌ ده‌ری و بو ئه‌وه‌ی
 بتوانی جوان سه‌یر بکات، هاته‌ ده‌ره‌وه و به نابە‌دلی به‌ره‌وروویان چوو و
 وه‌ستا. ده‌سبه‌جی، به بی شاردنه‌وه‌ی دله‌راوکه‌ی خوئی، شیروش هاته
 ده‌ره‌وه و چاوی برییه سواره‌کان و له یه‌ک کات‌دا زیوه‌ر و سه‌مه‌نیش
 گه‌یشتنه‌ خه‌می مه‌یدان ئاسای ره‌شماله‌کان، تا کی بن تازه‌ گه‌یشتوان
 و بو چ کاریک؟

خانمحه‌مه‌د.

له ناو گه‌یشتووه‌کان‌دا، خانمحه‌مه‌د و عه‌بدۆس خوئی بوون و
 ئه‌وی دی تفه‌نگدار بوو له‌گه‌لیان. که بلقیس نه به ناو ئه‌یناسی و نه
 به روخسار. خانمحه‌مه‌د ده‌سکه‌وساری دا به ده‌ست تفه‌نگداره‌که‌وه و
 له پێش خالۆیه‌وه، به چاک و چۆنیه‌کی کورت، به ناو ژنه‌کان‌دا تیپه‌ری
 به‌ره‌و ره‌شمالی مه‌زن. کابرای تفه‌نگدار که‌وته گه‌راندنی ئه‌سپه‌کان و
 وشک‌کردنه‌وه‌ی ئاره‌قه‌یان. عه‌بدۆس له ناو ژنه‌کان راگیرا به چاک و چۆنی
 و هه‌والپرسی. خانمحه‌مه‌د به بینینی شه‌یدا، توژیک له به‌رامبه‌ری‌دا
 وه‌ستا، رۆژباشی لی‌کرد و چووه ژووره‌وه:

— بو له‌وی وه‌ستاوی؟! —

تا عه‌بدۆس له چاک و چۆنی ببیته‌وه، خانمحه‌مه‌د لای سه‌ری
 باوکیه‌وه دانیشتبوو و سه‌یری سه‌برخانی ئه‌کرد که خه‌وتبوو. به‌ر له
 بلقیس، عه‌بدۆس و شه‌یدا هاتنه ژووره‌وه. عه‌بدۆس یه‌ک‌راست چوو
 بو لای که‌لمیشی و لای شانی پیره‌مێرد دانیشت که هه‌روا به روودا
 خه‌وتبوو. شه‌یداش به‌ره‌و سه‌برخان هه‌لکشیا و له‌وی لای ئه‌ستونده‌کی
 ناو خیه‌وته‌که شوینیکی بو دانیشتن دۆزییه‌وه. خانمحه‌مه‌د نه‌ک به

رهنه به لّام به تالّی چاوی برییه ناوچاوی دایکی و وتی:

— ئاخره کهی کاری خوّت کرد، ئه ری؟! —

بلقیس به بی وه لّامی کوره کهی لیّی پرسى:

— به رچاییتان خواردوو؟ —

سه مهن دهستی ته موور به دهستییه وه هاته ژووره وه و کوره کهی به ره و خانمحه مه د برد. به لّام بیهووده چاوه پروان بوو تا پیاوه کهی به پرووی خوّش و پیکه نینه وه منالّه کهی بگریته باوهش. خانمحه مه د کوره کهی لای دهستی خوّیه وه دانا و دریژهی قسه کهی به بلقیسی وت:

— به لّایه کی وات به سهر هیئاوه به زیندویّتی دهرباز بی؟! —

بلقیس کترييه به تالّه کهی دا به دهست سه مهنه وه و وتی:

— زیندوو و مردووی به دهست من نییه. من ئهو کارهی له دهستم

هاتوو، کردم. تفه نگداره کهشت دیاره برسیه؟

خانمحه مه د له سهر دهست و چووک به ره و سه برخان چوو و وتی:

— ئه مانه ئه گهر تیّیش بن، ههر برسین. برۆ نانی بده ریّ با بیخوا!...

تۆ چوونی سه برخان؟!... گولّمحه مه د زووری لیّ ئه پرسیت! داوای کرد بچیت

بوّ قه لّامه یدان چاوی پیّت بکه ویّ. به لّام به و جوّره خوّ...

سه برخان به قورسی چاوی هه لیّنا، لیّوه بارگرتوو هکانی به نه رمی

بزواند و وتی:

— ته مهنی دریژ بیّ، گیانی سلّامهت. به لّام من... من... ئه وه تا...

یاو... ئه ترسم سیّبه روّم گرتبی!

— توّش له خوّته وه ئه ندیشهی سه یر ئه کهی؟ به راست...

له پر، وهک تازه هاتبیّته وه بیرى، خانمحه مه د پرسى:

— ئه ی رانه که چی؟ کیّ په زی بردوو به بوّ دهشت؟! —

بلقیس به نیگا شه یدای پیشان دا و وتی:

— هه قالّه کهی شه یدا، پیاوی بوندار، دلاوهر!

— دلاوهر؟! —

له پرسیاره کهی دا، خانمحه مه د له شه یدا ورد بوویه وه. شه یدا به

نه رمیه کی مه رایى که رانه، وای دهرخست که بوندار له ترسا، دلاوهری

له گهل خستوه و دهسبه جي پروني كردهوه كه دلاور نه گهرېتهوه بو
قهلاچيمهن:

— چونكه لهوي كار زوره. زهماوهني نسلان له بهره، له بهر نهوه...
لهم كاته دا، شهيدا كات و شوي نه كه به له بار زاني تا بانگي شتنه كه
بوندار له گولمحه مه د خاني سهردار، براكان، خان ناپو و هموو نهو
كه سانه ي خويان پيان خوش بي، بو خانمحه مه دي كه لميشي دووپات
بكاتهوه؛ سهره پاي سهرنج نه داني خانمحه مه د خان:

— هرچه ند قوربان به لووچ پيشتتر هاتوته خزمه تان، به لام باوكم
هزي نه كرد منيش بيم و به لينتان ليوه ريگرم كه... نه بي...

نه گهر خانمحه مه د قسه كه ي پي نه بريايه ت، كوري بوندار به گوي ره ي
نه وه ي كه نه ي نه تواني سهر ي گوته كه ي به ينيته وه يه ك، يه كسهر هو ي
گرنگي هاتنه كه ي خوي - ترس له جيهه ن خاني سهرحه دي - باس نه كرد.
به لام خانمحه مه د رابوو و به ناوچه واني گرزه وه چوو دهروه و بلقيسي
له لاي مه شكه ي ماسته كه بينيه وه:

— نه م هموو كه س و ناكه سه كي نه يني ري بو ناو ره شماله كاني
نيمه؟!

بلقيس كه تا نانشك دهستي كردوو به ناو مه شكه ي ماسته كه دا،
سهر گهرمي كاري خوي، وتي:

— منيش نه مه م له كوري بوندار پرسى!

— بو نه تگيرانه وه؟!

— له سهر سفره كه م؟

— دلاور خويي نيه، كه سي نيمه نيه. نهو ويستبووي گولمحه مه د
بكوژي!

خانمحه مه د له رقا به دهوري خوي دا سوورا و دداني له كي ره وه هينا:
— نه ترسم بيكوژم!

بلقيس ماستي له مه شكه كه دهري نراوي كرده ناو قاپه كه، ملي
هيزه كه ي به سته وه و به دم هه لسانه وه وتي:

— نهو دوژمنه ي به ره ورووت دي ترسي نيه، له وه بترسه كه ناييني!

له دهرهوهی دهریزانی رهشمالهکهی سهبرخان، تفهنگدارهکه
دانیشتبوو و خهریکی لهتکردن و خواردنی نان ساجی بوو. بلقیس چوو بۆ
لای و خانمحهمهده به دواى دا. بيمینى بۆ لای تفهنگدارهکه، خانمحهمهده
وتى:

— خالۆ عهبدۆس لهمرۆوه لیڤه ئه‌مینیتهوه!

بلقیس وتى:

— زۆر چاکه، کاریشمان پییه‌تى! باوکت پیموایی له‌مه‌ولا بتوانی
یارمه‌تیمان بدات... تۆ خۆت پاروویه‌ک ناخۆی؟
— ئیسته نا. نان بۆ ناوړیم بپیچه‌وه.
— مه‌گهر ئه‌رۆی؟!

دهسته‌کانی تفهنگدار قاپی ماست و رۆنه‌کهی له‌دهستهی بلقیس
فراند و به‌دهمی پره‌وه، داواى چای کرد:
— چاش... دایه. خوا خۆشت بکات بۆ ئیمه!
بلقیس له‌گه‌رانه‌وه‌دا، وتى:
— ناومه‌ته‌سه‌ر، خواتان لى رازی بى ئیوه‌ش!
خانمحهمهده دایکی برده‌ناو رهشماله‌کهی خۆی و له‌کات دانیشتندا
وتى:

— ئیتر چ کاریکی هه‌یه ئه‌م کورپی بوندار؟!

بلقیس وتى:

— ئه‌بى دیسانه‌وه جیهه‌ن‌خانی سه‌رحه‌دی په‌یدای بوویته‌وه. باوکی
شه‌یدا ناردوویه‌تى لیڤه له‌بن چاودیری ئیمه‌دا بى. له‌راستیدا په‌ناى
هیناوه لیڤه خۆی بشاریته‌وه.
خانمحهمهده به‌دواى پامانیکی کورت‌دا، به‌بى ئه‌وه‌ی گری
ناوچه‌وانی بکاته‌وه پرسى:

— دویشهو تا کوێ چوویت به‌دواى کچه‌که‌ت‌دا؟ خان‌ئاپۆ تا به‌ره‌به‌یان

که‌ئیدهر

به‌رگی‌هه‌شته‌مه

لیت گه‌رابوو.

— له‌خۆرا به‌دوامدا گه‌راوه. که‌سیکه‌دایکی له‌مال دهرئه‌کات خۆ

ئیت که‌سى به‌دوادا نانیری!

— کهس تۆی دهرنه کرد. بۆ قسهی وا ئه کهی؟ ئیمه ئه و کچه مان دهر کرد!

بَلْقِیس که له سهیرکردنی کورپه کهی دا ناوچاوی تیک نابوو، ساتیک راما و پاشان وتی:

— ئه و کچه؟! کامه کچ؟!... ئه و کچه کچی منه! شپرو، خوشکی تویه، خوشکی گولمه مه ده! بۆ ئه بی له مائی خۆی دهر بکری؟! — مائی خۆی! —

به دواي پرسياره ناته واه کهی خۆی دا، خانمه مه د خاموش بوو و سهري داخست و پاش تاویک، ههر به و جوړه ی که بوو، بیده نگیه کهی شکاند و پرسى:

— ئیسته له کوپیه؟! —

دایکی دهسبه جی وه لامي دایه وه:

— لیږه یه!... لای خوم!

خانمه مه د زور لای سهیر نه بوو، چونکه دایکی خۆی ئه ناسی و دلنیا بوو به و شه وه کچه کهی له بیابان دا بهرله لاه نه کردووه. سه ره پای ئه مه ش ئه یویست ئه رخایه ن بی. بَلْقِیس ئه و چاوی له ده می کورپه کهی بوو تا چی بللی و نارازایی خۆی به چ شیوه یه ک له کاردانه وه ی رقاوی دا دهر بپری. خانمه مه د به لام سه ره پای توند و تیژی خۆی، ئه مجاره یان هه لنه چوو، بهس به دژواری و راشکاوی وتی:

— جیی ئه و ئیږه نییه!

بَلْقِیس دهرفه تی به مشتومر نه دا، هه لسا و وتی:

— که وا بوو جیی منیش لیږه نییه!

گورجتر له و، خانمه مه د هه لسا و ناخودئاگا پیی کوتا به زه وی دا

و نه راندی:

— ئه وه ئه لیی چی؟! —

بَلْقِیس ئاوری له کورپه کهی دایه وه و به دم رویشتنه وه به توراوی

وتی:

— من هیچ نالییم. ئیوه ئه لیین! بهس ئیوه ئه لیین، ئیوه بوون به

سەردار!

خانمەمەد بە دوای دایکىدا رۆیشت، ددانەکانى لە کىرەوه هیئا
و توورە و رڤ ئەستوور - بەلام نەک بەو جوۆرى تەنەنگدارەکە تىبگات-
ئەيوت:

- ئيمە خوۆمان گەرفتارىمان كەم نىيە، وايە؟ ئيمە خوۆمان
سەرنئيشەمان كەم نىيە. دوۆمنەكانمان كەم پىلانمان بوۆ ساز ناكەن!
ئەمانە بەس نىيە بوۆمان؟ ئەمانە، ئەم گىر و گەرفتانە، ئەم بەزمانەى بە
سەرمانى ئەهينن! ئەو تا گوۆلمەمەديان بانگ كردوو بەو مەشەد. لە
بەريۆبەريۆتى گەشتىيەو بانگيان كردوو. ئەويش منى راسپاردوو بەچەم
بوۆ ئەو. خەريكن دەورمان ئەتەن، دايە! وەك پشيلە كە ئەيانەوۆ لە
سووچيكا گىرى لى بهينن!... ئەيانەوۆ لە ناومان بەرن. بووين بە شاخ و
ئەچين بە چاوياندا. تى ئەگەى؟! كارەكە ئيتەر لە دزى و كوشتن و توۆمەت
تيپەريو. بە ياخيبيووى دزى كوومەتمان دائەنين. ئيمە ئيتەر بەرامبەر
بە كوومەت راوہستاوين، دزايەتيمان لەگەل چوار ئاغەى گەنخوۆر نىيە.
گوۆت لە منە؟!

لەبەر دەرگای رەشمالەكە كە شيرۆ خوۆى داشاردبوو، بلىقيس خاوى
كردوو و لە وەلامى خانمەمەدا، وتى:

- بوۆيە ھەر ھەمووتان كارەكانى دنيا تان بەجى ھيشتوو و لە قاچ
و قولى خوشكەكەتان ئالۆن؟!

شيرۆ ئەوا ھاتبوو بە دەرەو و وا ديار بوو ئەيويست كارەكە يەك لاى
بكاتەو. لاى شانى دايكى وەستابوو و ھەموو تواناى خوۆى بەكار ھيئابوو
بوۆ ئەو ھى بوۆرى نىگای لە نىگای خانمەمەد گرى بدات. خانمەمەد
تووش ببوو و بە نىگايەك كە ئەتوت ئارەقەى كردوو، خيسەى لە
خوشكەكەى ئەكرد. بلىقيس تريەى ليدانى دلى كچەكەى ئەبيست و بوۆ

چاو ترووكانى كيش لە كورەكەى خافل نەبوو. بەلام خانمەمەد نەيتوانى
بوۆ ماو ھەكەى دريژ بە سەر خوۆىدا زال ببى. لە كاتيكا بە قولپى توورەيەو،
وەك ژيژك، چاوى لە شيرۆ بريبوو، لەپر پەلامارى دا:

- دروو لە چاوم ئەچەقيني، كاولى!

له گهل شيرۆ، بلقيسيش كشايه وه ناو ره شماليكه و له ئاستانهى
دهرگاكه دا بهرامبه ر خانمحه مه د كه وهكوو هه لويه كى په لامارده ر بو
نيچيري داهاتيته وه، وهستا. خانمحه مه د دهرفته تى هيرشى دووباره ي
پهيدا نه كرد، چونكه بلقيس به راشكاوييه كى نامووه خه نجه رى له بهر
پشتين دهرهينا و بهوپه رى جهر به زه وه له چاوه كانى خانمحه مه د موږ
بوويه وه و وتى:

— ئه گهر نه توانم دهس له كورپه كه م بهرز بكه مه وه، خو ئه توانم
خوم هه لدرم!

شيت بوون مه گهر چيه؟ ليږدا له سهر خانمحه مه د بوو ناوه زى
بيته وه بهر و بكشيتته وه. كه خوښتى، سهره راي ئه وه هه موو توورپه ييه،
شيري له مه مكى ئه وه دايكه خواردوه و خوښى له گيانى ئه م دايكه ييه.
هه رچهند پياو ئه بى سهره بى، به لام نه ك سهره له بهرامبه ر دايكى دا.
بويه سهر شوږى نيه كشانه وه له بهرامبه ر به ژنيكا كه كه وه هه رى
هه موو سهر وه كانى سهر زه مينه؛ كوډان نيه سهر داخستن له بهرامبه ر
نيگايه كا كه رپى به ره وه هه تاوى ئه وينه و؛ به زين نيه دابه زين له
بهرامبه ر توانايه كا كه هيز و وزه ي هه موو پياوانى جيهانه. جا با گرژى
چه له نگى رق به بروى كوڤى دايكه وه، نه ژاكى و هه ر به مينى ئه وه دفره
و بروا پيروزه، با هه ر خودايى بكات، چونكه گه وره ترين شانازيه مروف
دايكى ناوهاى هه بى. ته نانه ت ئه گهر پيوست بى له ته مه نى خوت
بگريته وه و بيخه يته سهر ته مه نى ئه وه:

— من ئه چم بو مه شه د، دايه. خالو عه بدوس ليږه لاتان
ئه مينيتته وه! من بو مالاوايى هاتبووم بو ئيره!

هيلى ته پ و دوومانى پاش ئه سپه كان، له پر، يال و بالى سواره كانى
له چاوى بلقيس ون كرد و دايك كه خوڤى له دهره وه ي ره وه ند به ته نها
بينيه وه، دهستى نايه سهر چالى سينگى و به دهنگى كى كپ و وشك له
گه رووى دا وتى:

— دامه دهس تو كورپه كه م، خوايه گيان!
عه بدوس كه له ره شماليكه ي كه لميشى هاتبوويه دهره وه، ئه وا

بهره خوښکههه تهچوو. داتهکاو و توژیک دانوشتاو، به چاوانی بریک به قوولاچوو و، قژی زیوینی له بن کلاوهکهیهوه هاتبوویه دهرهوه. شاقهلهکانی کهوا سهلتهکهه له چوکی ئه‌دا و رانه‌وه‌شا و ریږویشتنهکهه هیشتاش شیوازی پی هه‌لگرتنی شوانان بوو و، چاوه‌کانی له نیگای بلقیس‌دا، له شینی توخه‌وه، کهوگی نه‌کرده‌وه؛ دهره‌تیکی مارال کاتی غم یا نه‌خوشتی.

بلقیس‌یش خهریک بوو سه‌ری له کارکردن سووک بیی و هه‌ستی نه‌کرد پیو‌یستی به ئاخافتن و وتوو‌یز له‌گه‌ل براکه‌ی هه‌یه له‌پاش سالانیکی دریژی دووری. چونکه نه‌وه‌نده له دل‌دا کو ببوویه‌وه له چاک و خراپی روژگار، پیو‌یستی به‌وه هه‌بوو تاویک له بن ره‌شماله‌که‌دا پیکه‌وه دابنیشن بو خواردنه‌وه‌ی چایه‌ک و دهرده‌لیکی دوور و دریژ، له‌گه‌ل سه‌یرکردنی سه‌ر و قژی برای به تی‌ری.

— کت‌ریه‌که بنیره سه‌ر با بکو‌لی، شیرو!

دانیشتن. عه‌بدو‌س شاقه‌لی که‌واکه‌ی له ژیر پیی نازاد کرد. نیوه

جگه‌ره‌یه‌کی داگیراند و به کاوه‌خو که‌وته دوو:

— ده‌ی بل‌ی بزانه‌م... باسی خوت بکه!

بلقیس ده‌ستی نایه سه‌ر پش‌تی ده‌ستی و وتی:

— نه‌وه‌تانی بو خوت نه‌یینی، ئیتر چی بلیم؟ روژگار نه‌م بزوین‌ی.

عه‌بدو‌س دووکه‌لی جگه‌ره‌که‌ی له لووتیه‌وه دایه دهره‌وه و وتی:

— کاری کوره‌کانت گرتوویه‌تی، چاوی پیس کو‌یر بی!

بلقیس به نه‌فسووس و مایه‌یه‌کی ته‌وساوی بزه‌یه‌کی کرد و له

وه‌لام‌دا وتی:

— هه‌ر له‌مه‌ی نه‌ترسم، له‌مه‌ی که کاره‌که‌یان گرتوویه‌تی. به‌خت

و مه‌ترسی دوو بال‌ی شاه‌ویه‌کن کاکه‌گیان! مه‌ترسی به سه‌ر سه‌ری

کوره‌کانمه‌وه باله‌فرییه‌تی. له‌مه نه‌ترسم و هیچیشم له ده‌س نایه‌ت.

— باسی بوورینه‌م گو‌ی لی بوو.

— چاو و دل‌م به‌رای‌ی نادا، عه‌بدو‌س. نه‌ترسم!

— ترسی نه‌وه‌ی که حکوومه‌ت ناجوام‌یریان له‌گه‌ل بکات؟

— چاوه نوارپیه کی تریشیت ههیه له پیاوی دیوان؟
 عه بدۆس له سه رخۆ سیگار هه کی شیا و وتی:
 — نه، تا بووه هه روا بووه. مرۆف نابۆ پشت به پیاوی دهوڵهت
 بههستی. نه!... پشتی به کۆ و کوپیه گولمه مه ده؟!
 بلقیسیش درێخ له گوته ی دا، وتی:
 — خۆزگه خۆیشی ئه یزانی پشتی به کۆ و کوپیه! دهستیکی به
 دهستی جووتیارانه وهیه و دهستیکی شێ به ستراره به ئاغه کانه وه. رێگه
 به جووتیار ئه دا به دلی خۆیان بازوون و له و لاشه وه له سه ر سفره ی
 ئاغه وات دانه نیشتی. ئاغه کان زیز ئه کات و جووتیار ئه ترسینی. دوودل،
 دوودل! سه رم سوورما وه له کاری گولمه مه ده!
 عه بدۆس پرسی:
 — ئاخه هه کی چی؟ یاوه ره کانی چ رێگه یه کیان خستۆته پێش پای؟
 به ته وه سه وه بلقیس پێکه نی و وتی:
 — جووتیار و ره شایی چاوی له گولمه مه ده رێگه یان بۆ دابنی!
 جووتیار گولمه مه دیان خۆش ئه وه ی، براگیان... به لام ئاغه وات... ئه وان
 به گومانی من نایانه وئ سه ری گولمه مه ده به سه وزی بیین. له سه ر
 زه وی به سه وزی نایانه وئ. به لام وا خۆیان پێشان ئه دن ها ونمه کن. وای
 ده رئه خه ن لایه نگه رین و به کات و سات رێگه ی پێ پێشان ئه دن! تا توانیان
 گولمه مه دیان رووتانه وه و لیان خوارد و ئیسته ش ده وریان دا وه و
 ئه یانه وئ بوورینی بۆ وه ربه گرن. په یام به دوا ی په یام بۆ ئه نیرن، پاره به یینه
 با بوورینت بۆ وه ربه گرن. دیسانه وه ش ئه یانه وئ بیدۆشن، دیسانه وه ش...
 ئای عه بدۆس. چیت بۆ بلیم؟! پاره ی گولمه مه ده له لای ئالاجاقی و سۆ
 مه ن بار و چوار پارچه که لوپه ل و فره ش و رایه خیش که هه یه تی وا له
 هه ماره کانی ئالاجاقی دا و کلله که شێ لای بونداره. ئه وه تانی ئالاجاقیش
 وای پێشان ئه دا سوود و چاکه ی گولمه مه ده له وه دایه پا کانه بکات.
 له هه زار رپوه لی هه لپێچا وه دیسانه وه پاره به یینه با بوورینت بۆ
 وه ربه گرم!... له مه شه ده یشه وه په یام گه یشتو وه. نازانم چی رووی دا وه
 له پڕ هه موویان که وتوونه ته پاراستنی گیانی کوره که ی من؟!

عهبدؤس دهسبهجی و بی دوودلی وتی:

— ترس؛ ترس! گولمحه مهدی تۆ تۆقاندوونی، خوشکی. ئه یانهوی سهری دانهوین و ناوبانگی بخرهوین. خوشناوی بۆ پیاو مهترسیهکی قه بهیه! مهترسی بۆ خۆی و درکی چاوی دوژمنهکانیهتی. بهو قسانهی که کردت وای پئیئهچی گولمحه مهدی خهریکه دۆست و دوژمنی خۆی جیا ئهکاتهوه؛ دۆست و دوژمنی خۆی ئهناستی. جووتیار چاویان لهوه، ئاغهواتیش چاوی بینینی ئهویان نییه! بۆیه شه ئه یانهوی سهرهتا گولمحه مهدی رابکیشتن بۆ ریزی خۆیان، بهلام ئهگهر نه یانتوانی ئهوسا... دياره رێگه یهکی ر ئهگر نه بهر!

بلقیس روانیه براکهی که قسه کهی خۆی به ناروونی کووتایی پی هینابوو و وتی:

— ئهگهر نه توانن گولمحه مهدی رابکیشتن بۆ جهرگهی خۆیان، ئهوسا دياره خر سهری ئه برن و له سهر سینهی دای ئه نین، ئه ری؟! شیرۆ چا و پیاله ی هینا و له بهرده میان داینا. عهبدؤس قنچکه سیگار کهی له ناو خۆله که کوژانده وه و به بی نیگا کردنی چاوهکانی بلقیس وتی:

— ئه و رۆژه نه یهت، خوشکی... نه یهت ئه و رۆژه! شیرۆ بۆ تیکردنی چا دانیشتن و بلقیس نیگای له سهر خاکه که، وتی:

— ئهگهر ئه و رۆژه ش بگات، بهرخی نیر بۆ سهر برینه براگیان! من چاوم له وه نییه کورپهکانم تاسهر بهمین، عهبدؤس. من... من ههر کامیانم به قه د ههر دوو چاوم خۆش ئهوی، بهلام چاویشم له وه نییه تا سهر بهمین. دهردم ئه وه یه که کورپهکانم به زه لیلی سهر بېرن، یان ئه وه ی که له پشت هوه خه نجهریان لیبدری. ئه وه حه جمانم له بهر ئه بری. له و ناپیاو و ناجوامیرانه ئه ترسم که زۆر نهوونه یانم بینوه، یان بیستوومه. ٢٥٣١
که ئیدهر
به رگی شه شه نه

چاوهکانی دایک فرمیسیکی تیزا و نهیتوانی و نهیویست ری له دابارینی ئه سرین و گریان ه خامۆشه کهی خۆی بگری. چونکه نزیک و

هاوده می، هاودلی و خوئی بوون له گه‌ل براکه‌ی دهرفه‌تی ئه‌وه‌ی ئه‌دایه که بلقیس بو تاویک گیانی گیرۆده‌ی خوئی دهرباز بکات. له‌و بێده‌نگیه خه‌مناکه‌ی که که‌وتبوویه‌وه، به‌ دهم سهرینه‌وه‌ی نهمی چاوه‌کانی به‌ لۆی سه‌رپۆشه‌که‌ی، بێ ئه‌فان و وه‌ک له‌گه‌ل خوئی بێ، وتی:

— ئه‌ی له‌و گه‌نجانە! له‌و گه‌نجانە من بارم هینا... له‌و گه‌نجانە! عه‌بدۆس وتی:

— له‌ خو‌ته‌وه ئه‌ندیشه‌ی نابه‌جی مه‌که، چاکه‌ت بخۆره‌وه! بلقیس پیاله‌که‌ی نایه به‌رده‌ستی براکه‌ی و وتی:

— کورمه‌کانم ئیسته له‌ کوین؟ گو‌لمحه‌مه‌د ئه‌مرو له‌ کوینه؟ تو هیچ ئاگات له‌ کاری هه‌یه؟

عه‌بدۆس یه‌ک دوو ده‌نک میوژی خسته ده‌می و وتی:

— گیرۆده‌ی فهرته‌نه‌که‌ی نه‌جه‌ف سه‌نگردیه. ئه‌وه‌نده‌ی ئاگام لی‌بی پو‌شیت، ئه‌و فهرته‌نه‌یه به‌خه‌وینی.

بلقیس نه‌فرینی کرد:

— خیر نه‌بینی ئه‌م نه‌جه‌ف سه‌نگردیه که به‌لا له‌و چاوانه‌ی ئه‌باری. زیوه‌ر نان ساجیه‌کانی له‌ سه‌ر ده‌ست هینایه ژووره‌وه و له‌ سه‌ر باول و جیوبانه‌که داینا. سی‌به‌ره‌که‌ی کورپی بوندار که له‌ دهرمه‌وه‌ی دهریزانه‌که به‌ ده‌ور ئه‌ستونده‌کی ره‌شماله‌که‌دا سه‌رگه‌ردان بوو، بلقیسی ناچار کرد بانگی بکاته ژووره‌وه بو چا خواردنه‌وه. شه‌یدا هاته ژووره‌وه و دانیشیت. زیوه‌ر وه‌ک می‌رووله له‌ ره‌شماله‌که خزایه دهرمه‌وه و پو‌شیت بو ئاماده‌کردنی که‌لوپه‌لی چیشیت لی‌نان. بلقیس پیاله‌یه‌ک چای نایه به‌رده‌ستی شه‌یدا و بو ئه‌وه‌ی گه‌ردی غه‌ریبی له‌ دل و روخساری جه‌وان رامالی، وتی:

— دلته‌نگ مه‌به دایکه‌که‌م، دلته‌نگ مه‌به! شه‌یدا له‌ بن نیگای پرسینه‌ری عه‌بدۆس‌دا ده‌ستی بو پیاله‌که برد و وتی:

— هه‌میشه که لی‌ره ئه‌مامه‌وه، کاریکم هه‌بوو، سه‌رم گه‌رم بوو. به‌لام ئه‌مجاره‌یان بیکارم، به‌ره‌له‌دام، نازانم بوچی لی‌ره‌م! له‌حنه‌ت له‌م

ترسه!

عەبدۇس ئاشنا بە ئەنگىزەى شەيدا و بوونى بەردەوامى تارمايى
جىھەن خانى سەرەدى لە بىر و وىژدانىدا، بەراست و گالته وتى:
— ئەو خۇ خۇفى نىيە! پىكەو ئەچىن بۇ ران، من و تۆ. كار ئەوئەندە
زۆرە، لىشمان زىادە!

شەيدا چاكەى خواردەو و وتى:
— دلاوەر پىويستە بگەرپتەو بۇ قەلاچىمەن. كاروبارى زەماوەن...
خۇ پىشتەر وتم! بەلام من؟! لەحنەتى خوا لەم...
— دلاوەر؟!... ئەو لىرە چى ئەكا؟!

عەبدۇس لەگەل پرسىارەكەى خۇى، چاوى برپىە خوشكەكەى.
بلىقس سەرى راوەشان و وتى:
— لەگەل كورپى بوندار هاتوو. ئەگەرپتەو بۇ قەلاچىمەن!...
شىرۆ، يارمەتى خالۆت بکە نان و ئاو بۇ خۇى بنىتە يەك!

عەبدۇس ئامۆى كار و پىشەى خۇى - بە بى گوتنى وشەيەكىتر-
بۇ تەيارکردنى ئاو و نان و نواله، رابوو و رۆيشت تا خۇى ئامادە بکات.
شىرۆش بە دواى خالۆ عەبدۇسدا چوو دەرەو. بلىقس پيالەكەى
شەيدای پر کردەو، نايە بەردەستى و پرسى:

— چ ترسیکت لە جىهەن خان هەيە تۆ?
— لىى ئەترسم دادە. جارېك سەرشۆرانه فراندميان. بەلام من
توانيم هەلیم. دلنيام ئەگەر ئەمجارە بکەومە بەر پليان، بە زيندوويى
لە قەلاى بازخان ناگەرپمەو. قين وشترين ئەمانە، دادە. ئەترسم. نازانم
بۆچى منيان بۇ قوربانى ئەمکارە دەسنیشان کردوو؟! نازانم! راستەكەت
ئەوئ پەنام بۇ ئیو هیناوه. ئاخ... جىهەن خان دیسانەو لەو دەوروبەرە
پەيدا بۆتەو. گوايە چاوپىكەوتنى هەيە لەگەل گولمەمەد لە چاخانەى
هیمەت ئاوا يان سولتاناوا. ئیو ئاگاتان لى نىيە?!

بلىقس بە وشكى وتى:

— لەتۆ زياترى لى نازانم!

لە ناو دەريزانى رەشمالەكە، عەبدۇس ئەبينرا دىت بۇ لايان. توربين

چاویکی دیار بوو که به خواری ئه پروانی. هه یقۆ هیشتااش له سووچی رهشماله که دانیشتبوو، وا پئنه چوو خهریکی دروستکردنی دهرمانی گیایی بوو.

کاتی هاتنه وهی دلاوه، ژنه کان له ره وهند ده رکه وتبوون. رهنگه بو پرکردنی جه وه نهی ئاو، چوو بوون بو سهر بیره که. یان بو هیئانی دار و چیلکهی وشک. یان... هه رچی چۆن بی، دلاوه له هاتنه وهی دا نه یانی بینی. یانیش رهنگه بوون و ئه وه ههستی پئ نه ئه کرد. چونکه ئه گهر بوايه تن، نه ئه شیا بلقیس نه بینری. بویهش بوو دلاوه راسته وخۆ بو ئه وه رهشماله چوو که ئه یزانی پیاوه کان لهوئ خه وینراون.

شه که تی و یاوی پرووکی نه ر شوینه واری خوئی له سهر روخساری هییدی و ئارامی سه برخان دانا بوو. روخساری پیاوه که داته کابوو و کشاوتر ئه هاته پئش چاو. پالئ دابوو به جیوبانه که وه، باسکی نابوو سهر چۆکی، سهری دانه واندبوو بو بهر سینگی و په نجه کشاوه کانی داشو رابووون. شانه کانی ده رپه ریبوو و ملی به رزی به ناو شانه کانی دا رۆچوو بوو. هاتن و دانیشتنی دلاوه ری به چاک و چۆنیه کی ئارام وه رگرتبوو و دوا ی ئه وه بیده نگ ببوو. وهک بلئی دلئ له ده روون و بیر ی له لای خو یه تی.

دلاوه به بی زمانی ئاخافتن و ناتوانا له شاردنه وهی ههستی بیگانه بوونی، دانیشتبوو و ههولئ ئه دا به لکوو خوئی له شه ری نیگای ئه وه تاقه چاوهی که لمیشی ئاسووده بکات. ئه وه کاره ی که پئ نه چوو بوئی نالوئ. که لمیشی نیوهی راستی پروومه تی له سهر سهرینه که خه واندبوو و بهوئ نه تهوئ چاوی چه پی به خواری ئه پروانیه نیوروخ ی به خۆر برژوای دلاوه؛ به راده یه ک که کابرای شوان ههستی ئه کرد نیوهی چه پی روخساری گری گرتوو. چارهش نه بوو. دلاوه لی ره بوو، پئی خو ش بی و پئی ناخو ش بی. له وه دا بوو تووشی په شیمانی ببی و ته نانه ت بشه له ژئ.

دلاوه له ره وهندی که لمیشی بوو و به رپکه وت له بهر تیرژی تی په ری نیگای پرووتی که لمیشی دا دانیشتبوو.

چاره ی داماو یی دلاوه، رهنگه گو رانی هه وای قورسی ناو رهشماله که بوو که ئه و تییدا گریکی له بهر برابوو. ئه وه هه وایهش به راوه شان دنی

سهریك كه رۆژباش ئەكا و دێته ژوورهوه ئەگۆرا، يان دهستیك كه پیاڵه چایهك بنیته بهردهستی. له ئەنجامدا و به مسۆگهري رزگاربوونی ئەیتوانی له گوتهیهكدا بێت كه دلاوه ر خۆی دهري بپری، ئەگه ر بیتوانیبا. ئەو كاره به لām نه ئەگونجا. ته نانه ت هه ر ئەوهندهی كه له مه وه به ر وشه ی لا بوو و ده سه لاتی به سه ری دا ئەشكا، ئەو چوار وشه ش له میشكي ته رابوو. گریمان به اتایه ته وه بیریشی، به لām كامه وشه و به كامه باره وه؟ باری كامه كار؟ كامه دیدار؟ باسی چ بابته یك، چ پرووداویك، چ كاره ساتیك؟

رانه كه ی بردبوو بۆ سه رئاو و پاشان دابویه به ر به ره و بیابان، له وه راندبووی، نان و شیري خواردبوو و باریك چالووکی دابوو به سه ر پشتی كه ره كه دا. شهیدا و عه بدۆس گه یشتبوون. جه وه نه و سفره و توربینی دابوو به شهیدا و خۆی گه رپنرابوو یه وه بۆ ناو ره شماله كان و ئەبوايه به ره و قه لāچیمه ن ببیته وه. دلاوه ر وای كردبوو و كوری بوندار وتبووی:

«خوات له گه ل!»

«په یامیك... كاریك؟!»

«به باوكم بلێ كاتی زهما وه نه كه ی ئەسلان ئەمه وێ له قه لāچیمه ن

بم!»

«به سه ر چاو... لای ئیوه م خۆش!»

«خوات له گه ل!»

ئیت ر چی؟ ه یچ. عه بدۆس به بیانوو ی كۆكر د نه وه ی په زه كان، چاوی له چاوی دلاوه ر دزیبوویه وه و چوو بوو به دوا ی كاری خۆی دا. وامه زانه پێشتر ده زگیرانی كچه كه شی بووبی. وامه زانه رۆژانی لینج و مۆری زیندان، كاته سه ر و چه قیوه كانی ئەود یو دیواره نسرمه كانیان پێكه وه تیپه راندبی و، وامه زانه ئەو ژیا نه دوور و درێژه ی به ر له مه یان پێكه وه هه بووبی.

نه! عه بدۆس ئەوهنده ی كه ده رئه كه وت بی په یمان و بی به زه یی نه بوو. به لām مسۆگه ر شتیك رپوو ی دابوو كه برپا پێكردنی له لای دلاوه ر زۆر دژوار بوو. دیاربوو عه بدۆس ئەیه وێ له بن باری په یوه ندییه کی

دیرین خوئی بدزیتتهوه و رۆژگاری گورگ و بیابان و بهفر، رۆژگاری دڤک و ههتاو و کهشهنگ له بیر بکات. دلاوه‌ر بینیبوو عه‌بدۆس تێ ئه‌کووشی هه‌ندی له ئالقه‌کانی په‌یوه‌ندی بپچرپینی. هه‌ول ئه‌دا ئه‌و رشتانه‌ی ژیا‌نی عه‌بدۆس و دلاوه‌ری لێک گری دابوو، بشاریته‌وه و له بن خاک بینیزئی. دلاوه‌ر تیگه‌یشته‌بوو عه‌بدۆس ئه‌یه‌وی رپگه به‌ ده‌ربیرینی سۆز و به‌زه‌یی خوئی بگری. به‌لام نه‌ی ئه‌توانی برۆا به‌مه‌ بکات، دلاوه‌ر. چونکه دلاوه‌ر نه‌ی ئه‌ویست به‌ خوئی بسه‌لمینی له به‌ستی‌نی ئه‌م ژیا‌نه‌دا هه‌ندی شت ون بوون و هه‌ندی شتی‌تر دۆزراونه‌ته‌وه. نه‌ی ئه‌ویست برۆا به‌وه بکات که‌سانی‌ک گه‌نجی‌تیان دۆزیوه‌ته‌وه و که‌سانی‌کی دی گه‌نجی‌تیان ون کردوه‌وه.

دژواری کاری دلاوه‌ر دۆزینه‌وه‌ی دووباره‌ی خوئی بوو له ئاژاوه و هه‌را و هوریا‌ی ئه‌م لافاوه‌دا. دژواری کار، به‌ده‌سته‌یه‌نانه‌وه‌ی خوئی و شوینی خوئی و سروشتی په‌یوه‌ندی‌یه‌کانی خوئی بوو له ناو هاوکی‌شه‌که‌دا. دژواری تیگه‌یشتن و برۆای ئه‌وه‌ی که ئه‌و له ته‌وه‌ری ژیا‌ن وه‌لا نراوه و، هه‌ر که‌سی‌تری‌ش بوایه‌ت له‌بری ئه‌و، هه‌ر ئه‌و چاره‌نووسه‌ی ئه‌بوو. له‌وه‌ بگه‌رئی که عه‌بدۆس به‌و سانا‌یه‌ی توانیبوو له‌گه‌ل ژیا‌ن و زه‌مانه‌ بگونجی. چونکه عه‌بدۆس یه‌کی‌ک بوو و، دلاوه‌ر یه‌کی‌کی دی. عه‌بدۆس بئ‌ تیره و باوان نه‌بوو، به‌و جو‌ره‌ی که دلاوه‌ر بوو. که دلاوه‌ر سامان و باوانی له په‌یوه‌ند و تی‌که‌لبوون له‌گه‌ل عه‌بدۆس و هاوسه‌ری‌تی مارا‌ل‌دا ئه‌دۆزیه‌وه و ده‌س ئه‌که‌وت. سامان و باوانی‌ک که تان و پۆی له ناو که‌لمی‌شه‌یه‌کان‌دا بوو، به‌ نرخ‌ی بی‌گانه‌ که‌وتن و بئ‌ که‌سی دلاوه‌ر.

— به‌ دوا‌ی چی‌دا ئه‌گه‌ری تۆ، دلاوه‌ر؟

له‌گه‌ل پرسیا‌ره‌که‌ی که‌لمی‌شی که ده‌نگی‌کی کپی هه‌بوو، هه‌یفۆ پیاله و کتری چای له‌به‌رده‌ست دلاوه‌ردا دانا و خوئی چوو ده‌ره‌وه. دلاوه‌ر که هه‌ر له‌م کاته‌ کورته‌دا ئه‌م پرسیا‌ره‌ نه‌کراوه‌ی هه‌زار جار له زمانی خامۆشی که‌لمی‌شی بی‌سته‌بوو، نه‌یتوانی له‌وه زیاتر بئ‌ خو‌ف و بی‌گانه به‌مینیتته‌وه. بۆیه له وه‌لام‌دا، رووی کرده که‌لمی‌شی و نی‌گای له نی‌گای پیره‌مێرد گیراند. که‌لمی‌شی که پئ‌ ئه‌چوو هالا‌وی یا‌وی له ته‌نها

چاوه که یه وه تهنووره ئەکیشتی، دەسبەجی و بە جهخته وه لی پرسیه وه:

— بە دوا ی چی دا ئەگه پئی تۆ، دلاوه ر؟ ها، بە دوا ی چی دا؟!

دلاوه ر وتی:

— بە دوا ی رانه که دا پۆیشتبووم، مامه که لمیشتی!

که لمیشتی ئانیشتکه کانی برده بن سینه ی، چه ناگه ی خسته سه ر

مشته کانی، هه موو پوخساری کرده دلاوه ر و به بی هه وڵدان بۆ کردنه وه ی

پیلووه خه وتووه کانی، له کابرای شوان مۆر بوویه وه و وتی:

— ئەمیر ئەرسه لانیش ئەگه ر چوار کراس زیاتری بدراندایه ت،

نه ئەچوو به ده ور و خولی قه لای به رده باران دا بگه پئی!

له و داره ته دا خو ی پئی رانه گیرا، هه نیه ی نایه سه ر سه رینه که و

وتی:

— ئەه... یی! ئاده میزادی شیر ی خا و خواردوو!

ده نگه که ئەتوت له کوته یه کی دیرین بهرز ئەبیته وه. دلاوه ر وشیا ری

گوته ی پیره میرد سه یری سه برخان ی کرد. ئەتوت داوا ی یارمه تی لی ئەکات.

سه برخان ئارام و میهره بان ئەماژه ی به دلاوه ر کرد چاکه ی بخواته وه.

چارپس و بی ئوقره ی بوون و نیگای که لمیشتی و، له بیده نگیه کی

ئاره قپژدا، دلاوه ر دوو پیاله چای داخی نا به سه ره وه و ئیتر رانه وه ستا.

چوکی راست کرده وه و له ره شما له که که ئەچوو ده ره وه له گه ل خو ی

و مه به ستی، ئەوی تر وتی:

— لو یچی ئاو بده م به و ماینه، کاتی پۆیشتن!

بیره که لای سه ره وه ی ره وه ند بوو و دو لچه و گوریسیشتی ئەبوا

لیبی.

— بۆ کو ی ئەپۆی؟!

سه برخان بوو له بهر ده ریزانی ره شما له که دا وه ستابوو، به چاوی

به قوولا چوو، ریشی ئالۆسکا و، چۆخه به شانیه وه و شالیک له ده ور

ملی دا. دلاوه ر پئی سست کرد و بن له غاوی ماینه که ی توند راگرت.

چاوه کانی سه برخان له قوولایی کالانه دا پرته پرتیان بوو و داوا ی وه لامیان

ئەکرد. دلاوه ر وتی:

— ماینه که ئه بهم بۆ سهر ئاو!
سه براو به رهو دلاوه چوو و وتی:
— نهکا له پر بدا له سهرت و به بی ئاگا برۆی!
له نیگای پرسای دلاوه ردا، سه برخان لی نزیك بوویه وه و به کپی
وتی:

— قسه کانی پیره میرد کارت تی نهکا! بوغزی هیه، ههر له خویه وه
قسه ئاكا. هه روا پرووشکینه!
دلاوه دهسکه و ساری دا به شانی دا، سه ری راوه شاند و وتی:
— نا... نا... خو منال نیم!

خۆر له پشت شانی دلاوه ره وه خه ریک بوو دائه چوو. ئه سب و
دلاوه سیبه ریکی بلیند و کشاو له به رده میان دا بوو و پیان له سیبه ری
خویان ئه نا. ژنانی ره وه ند به ره و پرویان ئه هاتن به دواي چوار پیکان دا.
مه ردۆشی پر له ئاو به سه ریانه وه و جه وه نه به شان و بن باخه لیانه وه.
ئیواره به ته ویلیانه وه بوو و پرووناکی خۆر به ناوقه دی مه ردۆشه کانه وه
تاودانه وه یه کی دره وشاوه ی هه بوو.
ئهو دیمه نه، هه ندی شتی ئه هی نایه وه بی ری دلاوه. ژنان، ژنانی
ره وه ند.

ژنان، مه ردۆش به سه ر، له ران دوور ئه که ونه وه. ژنان، ژنانی ره وه ند.
ژنان، دانیش تووی خوار ئاوه که، جلی پیاوان ئه شۆن.
ژنان، ژنانی ره وه ند. به لام ئه ی کوانی، مارال له کوئی ه؟
مارال نیه، مارال له گه ل و له ناو ژنه کان دا نیه!
له کاتی تی په رین له به رام به ر دلاوه، بلقیس سه ری وه رگی را و وتی:
— بۆ ماینه که ی تۆش ئاومان هی ناوه!
دلاوه له تب په رین دا وتی:

— خۆم ئه ی به م بۆ سه ر بی ره که، دایه. ئیوه بۆ ئه زیه تتان...
هه ست به تینویتی و هه زی ئاو په لکی لووتی ماینه که که وته
له رزین. قه راخ بی ره که، ته ر و قور به ئاو، به رامه ی خاکی وروو ژانبوو و
ئیشتیای ماینه که ی زیاتر ئه کرد و تا دلاوه دۆلچه ی ئاوه که هه لکی شتی

ماين نهى ئەتوانى لمۆزى له خاكه تەرپهكه دوور بكاتهوه.

دلاوهر دۆلچەكهى نايه بهر قهپۆزى ماینهكه و خۆى شلپىك ئاوى هه‌لگرت و دای به ده‌موچاوى‌دا. تامى سوپىرى ئاوه‌كهى له سهر سمیل‌هوه له بن ددانى‌دا هه‌ست پى‌كرد و زانى له خۆرا نیه ماینه‌كهى ما‌ه‌ده‌رویش را‌هاتووى ئاوى زه‌ل‌ل و په‌وانى به‌رماللى بوندار، خه‌رىكه سهر له سهر دۆلچەكه لائەبا. هه‌رچه‌ند ديار بوو به ناچار لمۆز له ئاوه‌كه ئەدا بۆ دامرکان‌ده‌وهى تینویتی.

په‌يجورى سه‌یرکردنى ئاو‌خواردنه‌وهى ماینه‌كه، دلاوهر لای دۆلچەكه هه‌لترووشكا و ده‌سته‌كانى وهك چه‌لیپا نايه سهر كه‌شكهى ئەژنۆى و له‌و ئەندیشه‌یه‌دا بوو خۆزگه را‌به‌سته‌تایه‌ت تا خه‌وش و خۆلى ناو دۆلچەكه بنیشى. به‌و جو‌رهى كه ژنه‌كان مه‌نجه‌ل و سوینه پر له ئاو ئەكه‌ن و دای ئەنن خه‌وش و خۆلى بنیشى. به‌لام ئەوا دره‌نگ ببوو و ئەسه‌په‌كه به هه‌موو ئەو شتانهى له ناو ئاوه‌كه‌دا مه‌لهى ئەكرد، تینویتی په‌كروژهى خۆى دائه‌مرانده‌وه.

به دوور له‌و ئەندیشه‌یه‌كه‌توپر و تاوگی‌رانه، ئەوى دلاوه‌رى گى‌رو‌ده ك‌ردبوو و لوولى دا‌بوو، دوو چه‌ز و دوو گریك بوو. دوو وزه‌ى نه‌یار و دژ. رۆیشتن بۆ قه‌ل‌چیمه‌ن، یان دیدارى مارال؟ چه‌زىكى ملۆزم بۆ بینینى مارال رای ئەكیشا. خولیا‌یه‌كى ئالۆز ئاویت‌ه‌ى ترس و در‌دۆنگى. كیشه‌رىك بۆ ده‌رخستنى هه‌ستى سووك‌بوون و ده‌ردمه‌ندى خۆى. ئەركىك كه بۆ خۆى دیارى ك‌ردبوو. ئەركى دیتنى مارال، ئیتر له لای ببوو به ئەركىكى می‌مل. ئەرك و تاسه‌یه‌ك ئاویت‌ه‌ى به‌دگومانى و بى‌ پروایى. ئەركى گه‌رانه‌وه بۆ قه‌ل‌چیمه‌نیش ئاویت‌ه‌ى چه‌ز و ناحه‌زى دلاوه‌ر بوو. چه‌زى به‌ره‌نجامى ترسى مانه‌وه له ناو كه‌لمیشه‌كان. ناحه‌ز و نا‌پازى له پا‌په‌راندنى ئەرك و رۆیشتن له ناو كه‌لمیشه‌كان و نه‌دیتنى مارال.

بۆ قه‌ل‌چیمه‌ن ئەكرا - نیو رۆژ زووتر یان دره‌نگ‌تر- ب‌رواته‌وه. ئەمه كارىك بوو كه ئەبوا بىكا. به‌لام مانه‌وه و چاوه‌روانى و، مانه‌وه بۆ بینین سات به سات له دلاوه‌ردا سست‌تر و خاوتر ئەبوو. به دواى ئەو پلار و ته‌وسه‌ى كه‌لمیشه‌ى تى گرت‌بوو، به‌دگومانى و نا‌به‌دلى دلاوه‌ر به خۆى و

مانه‌وهی زۆر پهره‌ی سه‌ندبوو. كه‌وابی ئه‌و شته‌ی دلاوه‌ری خستبوویه سه‌ر تیخی در‌دۆنگی ترس له‌ بوندار نه‌بوو. ترسی دلاوه‌ر زیاتر له‌و دواكه‌وته‌نی خۆی بوو و هه‌ستی به‌وه ئه‌كرد دیداری ماراڵ لی قه‌ده‌خه‌ كراوه و بیركردنه‌وه له‌ دیداری ماراڵ تاوانیكه‌ بۆی هه‌یه‌ سزایه‌کی قورسی هه‌بی. پێشتر دلاوه‌ر وای بریار دا‌بوو كه‌ ده‌زگیرانی خۆی، یه‌كه‌مین و رهن‌گه‌ دوا‌یین ژن كه‌ خۆشی ویستوه‌، به‌ هه‌ر كلۆجیك بووه‌ یه‌كجار و به‌ یه‌ك نیگا ببینی. به‌لام ئیسته‌ تی ئه‌گه‌یشته‌ كه‌ بیرى له‌وه نه‌كردۆته‌وه‌ بینینی ماراڵ، رهن‌گه‌ گوتاریشی به‌ دواوه‌ ئه‌بی و ئه‌و نه‌ی ئه‌زانی ئه‌بوا‌یه‌ چی بلی و ئه‌گه‌ر ئه‌و دیداره‌ش ده‌س بدات، باسی چی له‌گه‌ل بكات؟

بیانوو؛ ئه‌مانه‌ هه‌موو به‌لام بیانوو بوون له‌و كاته‌دا كه‌ دوودلی وای لی‌كردوه‌و ب‌كشیته‌وه‌ و دلی شه‌وقی تۆزی نا‌ئومیدی و به‌دگومانی چ‌رپیشی كردوه‌ و ترس، باری به‌دگومانی و در‌دۆنگی چ‌هند چ‌هندان پهره‌ پى ئه‌دا. چ‌هنده‌ها جار ئاده‌میزاد كیل‌گه‌ی پێشیل‌كراوی په‌یمانی بی ئه‌نجام، ئه‌ په‌یمانانه‌ی زۆر جار له‌ خۆی‌دا و له‌گه‌ل خۆی‌دا ئه‌یه‌ستی و به‌ناچاری ئه‌و په‌یمانه‌ ئه‌شكینی له‌ پیناوی ر‌پكه‌وتنیکی نو‌ی‌دا. چ‌هنده‌ها ر‌وژ و كاژیر و ساتی خافلان كه‌ مرو‌ف له‌گه‌ل خۆی ئه‌ژی و ه‌یچ غه‌می نییه‌ ئه‌گه‌ر در‌ویه‌ك به‌ در‌ویه‌کی‌تر نو‌ی ئه‌كاته‌وه‌؛ دلی به‌وه‌ خۆشه‌ كه‌ نیگایه‌کی‌تر نایبینی.

ساكار خویا ئه‌كا ئه‌م خۆ ته‌ف‌ره‌دانه‌. دژواری كار به‌لام له‌و‌یدایه‌ كه‌ ئاده‌میزاد ناتوانی خۆی رازی بكات. ناتوانی یان نایه‌و‌ی نیگای شایه‌تی خۆی له‌ سه‌ر خۆی به‌ ه‌یچ ب‌گ‌ری و گو‌یی نه‌داتی. كاره‌كه‌ ئه‌وسا ئاسته‌م ئه‌بی كه‌ ئه‌و كه‌سه‌ بیهه‌و‌ی - به‌ به‌لینی بی‌گفتی خۆی به‌ خۆی- به‌ په‌یمانی به‌ستراوی ناو ده‌روونی خۆی پ‌یبه‌ند بی. له‌م كاته‌دا چ‌ جایه‌ چ‌هنده‌ها سه‌ر بی سه‌ر ئه‌بی!

دژواری كاری دلاوه‌ریش له‌م باب‌ه‌ته‌ بوو. دلاوه‌ر باسی په‌یمان‌ه‌كه‌ی خۆی له‌گه‌ل كه‌س نه‌كردبوو. ئه‌گه‌ریش نیوه‌كاره‌ ب‌گه‌رايه‌ته‌وه‌ ه‌یچ‌كه‌س سه‌ركۆنه‌ی نه‌ئ‌ه‌ك‌رد. به‌لام ئه‌گه‌ر وای ب‌ك‌ردایه‌ت له‌ خۆشی مسو‌گه‌ر ئه‌بوو كه‌ ج‌گه‌ له‌ نۆكه‌ری و گه‌ده‌گی به‌ ر‌استی شیاوی ه‌یچی‌تر نه‌بووه‌.

که ئەو جوړه رەفتارە نەى ئەتوانى کارتیکردنى سووتیښه و کوشندهى له سەر دلاوهر نهی. نه مه‌گهر ئەوجوړه نیشانانه کارسازی سازان و په‌رداخ‌کردن، یان کاولکه‌ر و پرووخیښه‌رن؟ ئەى له کوئ و چ کات و له‌کام ته‌نگ‌زه‌دایه که پیاو به باوه‌رې خوئ ئەگات؟ بړوا به‌خو بوون و دلنیاى، ئەو زه‌مینه‌یه که مروڤ ئەتوانئ له سهرى بوه‌ستئ. له بړواى په‌ریشانی خوئ‌دا، له په‌یمانى شکاوى‌دا، چوڼ پئ دهرئ‌ه‌کات؟

رووى کرده پوژاوا. خوړ خوئ له له‌شى زه‌وى ئەساوى و پاشماوه‌ى هه‌تاو دابووى له گرده نزمه توژاوینه‌کانى پایزى دهمه‌و ئیواره، په‌له‌په‌لى بوو و ده‌وه‌نى گه‌ون و چالووک له تاریک و پروونى نامودا به‌رجه‌سته خو‌یاىان ئەکرد. چوارپیکان و په‌شماله‌کان له سیبهرى لیلى ئیواره‌دا ئەنیشتن و هاتوچوئ جارجاره‌ى ژنان، خوڤى گه‌یشته‌ووى شه‌وى پیوه‌ بوو. ماندوو و گرمو‌له، دلاوهر به ده‌نگى سمکوتى ئەسپان له‌جئ پابوو و لای گوئ قوتبووه‌کانى ماینه‌که وه‌ستا به سه‌یرکردنى ئەو پوله سواری به نشیوى گرده‌که‌دا ئەهاتنه خواری به‌ره‌و په‌شماله‌کانى په‌وه‌ندى که‌لمیشى.

له به‌ره‌گه‌ى تاریک و پروونى بیابانى توژاوى‌دا، دیار نه‌بوو ئەم سوارانه پیاوى حکوومه‌تن، پې‌بواری پاگوزارن، یان پیاوانى خودى په‌وه‌ندن، هه‌رچه‌ند دلاوهر ئالقهى چاوه‌کانى ته‌نگ کردبوو و تاویک له بینینیان خافل نه‌بوو. به‌لام ئاخه‌ره‌که‌شى هیچى ده‌سنه‌که‌وت، تا ئەو کاته‌ى سواره‌کان خاویان کرده‌وه و له هه‌مان کات‌دا گه‌یشته‌نه هاوته‌ریبى بیره‌که. لای دلاوهر مسوگه‌ر بوو ئەو ئەسپانه‌ى که به‌و جوړه له ئاره‌قه‌دا خووساون، هیچ نه‌شاره‌زایه‌کیش نایان هیئى بو سهرئاو؛ که نه‌شیان هیئا.

سواره‌کان ئەوا به به‌ر بیره‌که‌دا تیئه‌په‌رین. به نیگا و سه‌رنجیکى له‌سه‌رخو، کورت و له سیله‌وه پروانیانه ماین و پیاو. به‌س نیگای گو‌لمحه‌مه‌د له سهر دلاوهر چه‌قى و ئەوسا که توانى خوئ له چاوانى گو‌لمحه‌مه‌د ده‌رباز بکات، توانى مارال ببینئ به سواری قه‌ره‌وه، که تیپه‌ریبوو و دلاوهر ئەیتوانى منالیک ببینئ به چارشىو دابه‌سترا‌بوو به پشتى مارال‌دا. له‌وانى‌تر، دلاوهر که‌سى نه‌ناسى و نه‌شى ویست بیناسئ.

چونکه هه‌لسه‌نگاندنی سمت و لاقی قهره بۆ ئه‌و چه‌ز و تاسه‌یه‌کی له‌وه زیاتری هه‌بوو که خۆی به‌ کار و قه‌لافه‌تی ئه‌وانی‌تره‌وه خه‌ریک بکات. مه‌گه‌ر سه‌رنجدانی ناخودئاگای پیاویک که له‌ ناو تفه‌نگداره‌کان‌دا جیاواز بوو. پیاویکی ده‌ست و قۆل به‌ستراو، به‌ سه‌ر پشتی ئه‌سپێکی رووته‌وه. به‌ بۆ کلاو و -ره‌نگه‌- پێخاوس. به‌ کراسی‌ک به‌ ره‌نگی با که زیاتر سپی ئه‌کرده‌وه. به‌لام ئه‌و شته‌ی ئه‌گه‌ر نه‌ نیگا، که بیری دلاوه‌ری به‌ خۆیه‌وه خه‌ریک کردبوو، نه‌ قه‌لافه‌تی گیراوه‌که و نه‌ ته‌نانه‌ت به‌ژنی به‌ سامی سه‌ردار به‌ سه‌ر پشتی بادیه‌وه، به‌لکوو ئه‌و مناله‌ بوو که به‌ چارشێو به‌ستراوو به‌ پشتی ماراله‌وه. دوا‌ی ئه‌وه‌ش شه‌ودیز بوو که به‌و جو‌ره‌ هاتبوو به‌ خۆی‌دا و له‌و جوانووه‌ چه‌مووشه‌ تیژ و بۆ ئوقره‌یه‌وه ببوو به‌و ئه‌سپه‌ پوخت و هی‌وره. چه‌نده‌ خێرا تی ئه‌په‌رێ پۆژگار!

له‌ وه‌ردی دوومانی نال و سمی ئه‌سپه‌کان‌دا، چاوی له‌ پشتی سواره‌کان، دلاوه‌ر شان به‌ شانی ماینه‌که و‌ر و کاس راوه‌ستابوو. له‌و به‌ری سواره‌کان، ره‌شماله‌کان بوون که وه‌ک بلی ئه‌هاتن به‌پیریانه‌وه و له‌ پشت ره‌شماله‌کانیشه‌وه خۆر بوو که ئیتر نه‌بوو، مه‌گه‌ر نیشانه‌یه‌کی نامۆ له‌ ناو تو‌ژیکی سپی‌دا، وه‌ک چاوی نه‌خۆش و سوورایی سروشتی خۆر له‌ په‌له‌په‌له‌ی هه‌وره‌ بلاوه‌کان‌دا ره‌نگ و نیشانیکی هه‌بوو و ئاسمانیش له‌ سینه‌ی کو‌تریک ئه‌چوو جی‌جی خو‌یناوی بووبی.

دلاوه‌ر چی ئه‌کرد؟

له‌ که‌مانی گۆره‌پانی ره‌وه‌ندا، سواره‌کان ئه‌بینران له‌ ئه‌سپه‌کان دانه‌به‌زن و هه‌ر کامه‌یان به‌ کاریکه‌وه. زیاتریش هه‌ر که‌سه و به‌ گه‌رانی یه‌ک یان دوو ئه‌سپه‌وه خه‌ریک بوو بۆ ئه‌وه‌ی ئاره‌قه‌یان نه‌مه‌نه‌ و شک ببێته‌وه. سێ سوار به‌ سێ لادا دا‌ژووتن بۆ ئه‌وه‌ی له‌ سه‌ر یالی سێ گرد بین به‌ کی‌شک. ئیتر هاتو‌چۆی ئه‌م و ئه‌و بوو به‌ملا و ئه‌ولادا. به‌ژنه‌کان لی‌ل بوون له‌ ئیواره‌کات و له‌ لی‌لایی ئیواره‌دا. ئیواره‌ ته‌نگ ئه‌بێته‌وه و لی‌ل ئه‌بی و ره‌ش و تاریک. ره‌شت‌ر و تاریک‌تر، به‌و شی‌وه‌یه‌ی که شه‌و خه‌ریکه به‌ر له‌ شه‌وانیتر دابی.

ئه‌وا په‌رده‌ی شه‌و، شووره‌ی شه‌وه‌زه‌نگه‌. کابرای بی‌گانه، جیا بوویه‌وه.

جیا و تهره. شهو زیاتر تهره ی ئهکات، بیگانه تر. کویره په یوه نندیه کانی دلاوهریش ورده ورده ئه بی به بن رهشایی شهووه و هر لویه کی شهو دهستیکه و ئه نری به سینه ی کابرای شوان دا و دووری ئه خاته وه.

چی ئه بوا بکات، دلاوهر؟

نه به خورتی و دلیری، وهک بلئی له ترسان و به هه لاتن سواری ماینه که بوو و له غاوی شل کرد. پوون بوو که دلاوهر ئیدی نه له گولمحه مه د هه لدی و نه له مارال و نه له ره وهندی که لمیشی؛ که ئه و له خوئی هه لئه هات. به لام راستیه که ی ئه وه بوو که خوئی نه بوو، مه گهر قالینگه یه کی ئالوسکاوی بینراو و بیسراو و ئه ندیشه و دردوونگی و گومانه کانی بوو له برکه یه کی ژیا نی خوئی دا. کومایه کی لیک ئالوسکاو به پانا و قوولاییه که وه که گه وه ره که ی جگه له ئه ندیشه ی بینینی مارال و گومانی پووبه پوو بوونه وه له گه ل گولمحه مه د هیچی تر نه بوو. شتیکه خهریک بوو له سنووری بی سنووری ئه ندیشه - بهس ئه ندیشه - دا به مینیته وه.

ئه ی دلاوهر بو هاتبوو؟

ئه ی دلاوهر پشتی له چی کردبوو و هه لئه هات؟!

وهستا، وها له غاوی کی شایه وه بو ئه وه ی بوهستی، که سینه ی ماینه که دهرپه ری، سه روملی شکایه وه و له سه ر سمی پاشه وه ی هه لسا و بهر له وه ی سمت و کلکی خاک بگری، دلاوهر له غاوه که ی بهر دا و خه میک له گه ردنی ماینه که دا، به ره و ره وه ند وه ری گیړا. شه وانگه ی ره وه ند، سیبه ری دابوو به گری ئاگر. له و پووه وه که له ناو مه دانه که و له بهر که وانی ره شماله کان دا، خه رمانیکی ئاگر بهرپاکرابوو و وا دیار بوو له دوو بهری ئاگره که وه دوو سوار به ره و دلاوهر هاتبوون بو بردنی:

— سه ردار توئی ئه وئی!

به دل و نابه دل، پیاوه کان و - ناوبه ناو ژنه کان - له خه رمانی ئاگره که کووه ببوون. دلاوهر که هاتبوویه نزیکه وه، گولمحه مه د به بهر زکردنه وه ی دهست دایه دواوه و خوئی هر به و جوړه ی که بوو، ئه پروانیه ئاگره که. ئه توت ناتوانی چاو و دلی له دلی سووری ئاگره که بکاته وه. یانیش نه ی

ئەوېست. چاۋ و دلى نوقمى ئاگر.

لەو بەرى ئاگرەكە و پىك پرووبەرووى گولمەمەد، نەجەف ئەرباب
وہستىنرابوو لە نىوان دوو تەنەنگىچىدا؛ توغروول و عەلىخان چەخماخ. قوئى
نەجەف ئەرباب ھەروا بەستراپوو. پىي پەتى بوون، يەخەى كراسەكەى
دادراپوو و بەرى دەستىك لە سىنگى سىي ئەكرەوہ. پىچە زەردەكەى
خوئلاوى و پەرىشان بوو و گوئى سوورى لە بەر گىرى ئاگرەكەدا ئەرخەوانى
بوو و چاۋە شىنەكانى لە داخ و رقا ئەبرىسكانەوہ.

لەمبەر و ئەوبەر، ژنەكان وەستابوون لە پەنا شانى پياۋەكانەوہ.
مەگر مارال و ھەروہا شىرو كە نەبوون، يان بوون و نەئەبىنران. لە
تارىكى دەريزانى رەشمالەكە و شان بە شانى سەبرخان، ستارى پىنەچى
وہستابوو و لە ناو چاكەتەكەىدا خوئ كۆمەوہ كردبوو و موپ بىوويەوہ
لە بەزمەكە.

مارال ئەوا ئەھات تا لە لاى شووہكەى راوہستى؛ پشت و شانى ئازاد
لە بارى منالەكەى. پىئەچوو منالەكەى لە بن رەشمالەكە خەواندى.
دلاۋەر ئەگر تۈانا و جەربەزەى ھەبوايە، ئەيتۈانى پروانىتە بەژن و چاۋ
و روخسارى مارال. بەلام ئەتوت لە قالبە سەھوئىكدا، ھەرچەند بە
لاى ئاگرەوہ، دارىژراۋە و وزەى بزۈوتنى نىيە. لەبرى دلاۋەر، زىوەر بوو كە
لە پشت شانى بەگمەمەددا غووژى كردبوو و نىگای پر لە ئارەزووى
برىبوويە بالاي بتون و روخسارى مارال كە لە بەر يارى بلىسەكاندا
تارىك و پروونىەكى دلخۈازى وەرئەگرت و چاۋەكانى لە برىسكانەوہى
بلىزەكەدا بە ھەزار رەنگى ھاوسنوور ئەدرەوشايەوہ؛ ھەرچەند لە نىگای
گولمەمەددا ئاگر بوو، نەك وازى ئاگر لە چاۋەكانى مارالدا.

تەموور نىزىكتر لەوانىدى لاى خەرمانى ئاگرەكەوہ وەستابوو و لقە
نىوسووتەكانى چالۋوكى بە نووكى دارەكەى ھەئەدايەوہ ناو ئاگرەكە و
جارجارە لاى گوئە يەكچاۋەوہ ھەئەترووشكا و پرووى لە ھاۋاى ئاگرەكە
وەرئەگىرا و پىلۋوہكانى لە دووكەلى لوول خواردوو دائەخست و دىسانەوہ
دارەكەى لە ئاگرەكە رو ئەكرەوہ.

پياۋىك، كوئىكىتر تەنگزە و چالۋوكى ھىنا و خستىە سەر

خه‌رمانی گ‌رهمه‌شخه‌لانی ئاگره‌که و خو‌ی کشایه‌وه. گ‌ر بلی‌سه‌ی سه‌ند و وه‌ستاوان، هر کامه و هه‌نگاو - نیوه‌ه‌نگاو‌یک کشانه‌وه. مه‌گ‌ر ته‌موور که به‌س سه‌ر و شانی کشانده‌وه، به‌و راده‌یه‌ی که ده‌سته‌کانی چه‌قانده‌ه‌رزه‌که و کردنی به‌کو‌له‌که. جگه‌ له‌و گ‌ولمه‌مه‌د بوو نیگای چه‌قاندبوویه ئاگره‌که و وامه‌زانه‌ ئه‌وه ئاوی چاوه‌کانی ئه‌وه که به‌گنجه‌کانی روومه‌تی‌دا جوگه‌له‌یان به‌سته‌وه. ماندویتی و بیده‌نگی و، ئهم‌ راوه‌ستانه‌ درێژخایه‌نه‌ی له‌ به‌ر په‌لکه‌ره‌نگینه‌ی لوولی بلیزه و ئاگردا ئه‌توایه‌وه و چوکی که‌شه‌نگی پیاوه‌کان که خه‌ریک بوون سست ئه‌بوون و ئه‌گ‌ر رێگه‌یان پی‌ بدرايه‌ت دائه‌نیشتن و نه‌رمه‌ نه‌رمه‌ له‌ سه‌ر خاکه‌ نه‌رمه‌که‌ لی‌ رائه‌کشان.

مارال ده‌ستی برد بو‌ بازووی گ‌ولمه‌مه‌د. گ‌ولمه‌مه‌د سه‌ری هه‌لینا، روانیه‌ چاوه‌کانی مارال و ناخودئاگا وتی:

— هه‌زم لی‌یه‌تی، زۆرم هه‌ز له‌ ئاگره‌، زۆر!

پاشان رووی کرده‌ ئه‌وانیتر و وتی:

— بو‌ هه‌موو بیده‌نگن؟! بو‌ ده‌متان ناجوو‌لی؟ شتی‌ک بخۆن، کاری‌ک بکه‌ن! چا... چا لی‌بنین! ئاجیل... شیو، شیو بخۆن. جگه‌ره‌ بکی‌شن. مه‌رپک بده‌ن به‌ه‌رزا! چاوه‌رپی چین؟ خو‌ نه‌مردوون!... بینن دیسان گه‌ون و چالوو‌ک! ته‌نگز و کاویر به‌یین! چ ئاگریکه‌! ده‌ک گیانم گیان! چگووره‌که‌ت کوک بکه‌ به‌گمه‌مه‌د! کوکی که‌ به‌گه‌که‌م!

ئه‌توت له‌پ‌ر گیانیکی نو‌ی له‌ ناو خو‌ین و ده‌ماری پیاو و ژندا ژیايه‌وه. ئالقه‌ی ده‌وری ئاگره‌که‌ شه‌له‌زا و هر که‌س ده‌ستی دایه‌ کاری‌ک. ئه‌وه‌نده‌ی نه‌برد کتیرییه‌ ره‌شه‌کان کران به‌ داره‌وه‌ به‌ سه‌ر ئاگردا. خو‌ین له‌ گه‌رووی په‌روار فیچقه‌ی کرد، جاجم و نه‌مه‌د له‌ به‌ر رووناکی ئاگره‌کادا پاخرا و له‌ دامرکانه‌وه‌ی قرچه‌قرچی ده‌وه‌نه‌کان‌دا، به‌گمه‌مه‌د چگوور به‌ده‌ست هات بو‌ لای براکه‌ی و له‌ گو‌ی‌دا وتی:

— کی‌شکه‌کان ماندوون، ئه‌ترسم خه‌ویان لی‌ بکه‌وی!

گ‌ولمه‌مه‌د به‌ پی‌که‌نینیکی شیرینه‌وه‌ به‌ براکه‌ی وت:

— ئه‌وه‌ی ماندوو نییه‌، کی‌یه‌؟ یه‌کیانم پیشان بده‌!

بهگمحه مه د چاوی گيږا وتی:

— سهريان لي ئه دهم و هر ئيسته ئه گه پيمه وه!

— خوت ئه زانی!... غار ده!

بهگمحه مه د چگووره که ی دایه دهست براکه ی، لوخه ندانی توند کرد و به ره و ئه سپه که ی تاوی دا. له ری پرنه وه که ی له زیوه ره گرت، خوی هه لدايه سهر ئه سپ و له چاوترووکانیک دا تاریکی قووتی دا. گولمه مه د پیکه نینکی نهرم و خوشک له سهر لیوانی سهیری شوپی بهگمحه مه دی کرد و له بهر خویه وه وتی:

— دهک مهرگت نه بینم برا!... چه ندهم چه ز ئه کرد خان ئاپوش لیږه

بوايه ت ئه مشه و. شیرین زمان و به زمگيږه خان ئاپو!

ويستی وشه که ی - به گومانی خوی - به سهیرکردنی چاوه کانی مارال کوټایی پی بهینئ. له پر دلاوه ره که وته بهرچاوی. وهک بلیی پرووی قسه که ی له و بی. گولمه مه د نیگای له سهر دلاوه ره چه قی. بو ساتیک ئه توت له بیری چوته وه که تاویک بهر له مه خوی تفه نگداری به دواي دلاوه رداناردووه. ههروه ها وامه زانه له کاتی لادان به لای بی ره که دا به نیگایه کی تیپر دلاوه ری ناسی بوویه وه و به ههستی بوونی ئه و - ناخودئاگا - تووشی هه ژانیکی نهینی ببوو؛ هه رچه ند وهک درکیک بی له پورگی ئه ژنوی وشتره که ی دا.

بویه له بهر ئه وه ی له دلاوه ره لادا، به گالته یه کی نه زور ره وان وتی:

— دیسانه وهش پیک گه یشتین!

به بی ئه وه ی چاوه پروانی وه لامیک له دلاوه ره بکات، دريژه ی دا:

— کیو به کیو ناگات، به لام مروف به مروف ئه گات!

سهیری دلاوه ری نه کرد تا کاردانه وه ی گوته که ی خوی له چاوه کانی

ئه ودا بیینی و کوټایی پی هیئا:

— لیږه به... راوهسته با بزانی!

رویش ت و چوو به ره و ئه و ره شماله ی باوکی له وی خه وینرا بوو. له

سهر ری، له بهرام بهر بالای داهیژراوی سه برخان دا که شان به شانی ستار وه ستا بوو، هه لوهسته یه کی کرد و به هه مان خوشی و شادییه وه،

كەۋتە گالتەكردن:

— بۆۋا خۇتان كۆمەۋە كىرەۋە، ئىۋە؟!... تۆ سەبىرخان، ئەللى
بەدەماخ نىت؟!... نەخۇشى؟!

— ئىستە باشتىرم. ۋابزانم ياۋەكەم شىكاۋە!
گولمەمەد قۇللى چۆخەكەى شۋانى خىزمى بە مېھرەۋە گۈۋشى
ۋوتى:

— شەرمەندەى زەخمەتەكانى تۆم، سەبىرخان. ئەزانم، نىخت
ئەزانم. خالۆ عەبدۇس دائەنىم لەگەلت بى. بارت تۆزىك سوۋك ئەبى.
ئىستەش ئەۋ چۈۋە بۆ لای رانەكە، ۋايە؟
سەبىرخان ۋوتى:

— خالۆ عەبدۇس ۋ... ۋابزانم كۈرى بوندار.
— شەيدات مەبەستە ديارە؟
— بەللى شەيدا!
— ئەى تۆ بۆ لىرە غەم داىگىرتۋى، ستار؟ پارۋىيەك بخۆ ۋ لە
لايەكەۋە خۆت بدە بە عەرزى با ماندوۋىتەىت بىسەستەۋە! زۆر كۈتراۋى
ئەزانم!

ستار بە بى ۋەللام كەۋتە دۋاى گولمەمەد ۋ بەر لەۋەى گول سەر
بىكا بە رەشمالەكەدا، ۋوتى:
— ئاگرەكە... گولمەمەد خان؟!

گولمەمەد ئاۋرى لە ستار دايەۋە ۋ بە شادىيەۋە ۋوتى:
— خۇشە، ستار. جوانە، لە خۇرىش جوانترە!... نىيە؟!
ستار ۋوتى:
— زۆر... بەلام...

— بەلام تۆ ئەخاتەۋە بىرى چىرۋىكى ناخۇش، ۋايە؟ چىرۋىكى
بۈژدىنى؟

— نىگەرەنم ئەكات، گولمەمەد خان!
— منىش ھەر ئەمە ئەللىم! بەلام ئەبى رابىيى ئىتر. ھەرچى چۆن
بى... ۋشتىر دىزىن خۆ بە كۆمەكۆم ناكىرى! ۋردە ۋردە ئەبى بى بە پىاۋى

مهیدانی جهنگ! چاره‌یه‌کی تریشیت نییه؟!... جگه له‌وه‌ش، بوژدنی
پیاویکی پیاوانه نه‌بوو. دزیش ئه‌توانی ریز و ئابروویه‌کی بو خوی هه‌بی.
ئه‌و شیاوی ئه‌وه‌ش نه‌بوو. سه‌گیکی گه‌نخۆر بوو، راسته‌که‌ی چه‌قه‌ل
بوو.

— مه‌به‌ستی من شتیکی دی بوو، خان!

— ده‌ پیم بلی! با بزانه‌م ئه‌لی چی؟

خیرا و به‌ شیویه‌ک که ته‌وسیکی تیابی، گولمه‌مه‌د سه‌ری برده
به‌رده‌می ستاره‌وه و به‌ ئه‌سپایی وتی:

— ئا، بلی با بیسم!

ستار ئه‌یتوانی له‌ مایه‌ی ره‌فتاره‌که‌ی گولمه‌مه‌دی سه‌ردار
تیبگات. هه‌روه‌ها ئه‌یتوانی شه‌وقی ده‌سه‌لات و دفره‌ هه‌ژاوه‌که‌ی ناخی
هه‌ست پی بکات سه‌ره‌رای ئه‌وه‌ش به‌ شینه‌یی و له‌ سه‌ره‌خۆ وتی:
— ئاگره‌که، سه‌ردار! ئاگره‌که زۆر بلیند و سه‌رکه‌شه. رت به
دوژمن پیشان نادا؟

گولمه‌مه‌د به‌ پیکه‌نینیکی جه‌وانسه‌رانه و هه‌ستیکی وشیار،
له‌ وه‌لامدا وتی:

— چه‌زم له‌ ئاگره‌، شه‌یدای ئاگرم!

رانه‌وه‌ستا و به‌ تۆزیک کشانی قاچی، پی نایه‌ ناو ره‌شماله‌که.
ستار بو ساتیک خوی به‌ ته‌نها بینی. گه‌رایه‌وه و سه‌برخانی له
نزیك خویه‌وه بینی، به‌ بزه‌یه‌کی خامۆش به‌ سه‌ر لیویه‌وه. ستار نه‌ی
ئه‌زانی چ هه‌لۆیستیکی هه‌بی له‌ به‌رامبه‌ر پیکه‌نینه‌که‌ی سه‌برخاندا،
هه‌رچه‌ند واتا شاراوه‌که‌ی ئه‌زانی. سه‌برخان هاته‌ به‌ره‌وه و له‌ لای ستار
و به‌ ئاقاری نیگای ئه‌ودا وتی:

— ئاده‌میزاد... ئای... ئاده‌میزاد!

ستار چاوی بریویه‌ کلپه‌ و بلیسه‌ی ئاگره‌که، وتی:

— جوانه‌، به‌ راستی جوانه‌! مروّف تا کاتی مردنیشی هیشتا ناتوانی

له‌ سه‌مه‌ره‌ بوونی دیارده‌کان، هه‌رچه‌ند به‌ رواله‌ت ساده‌ش بن، تیبگات!
ئاگر ئه‌لیم سه‌برخان، یه‌کجار جوانه‌، وانیه‌؟!

سهبرخان وتی:

— زۆر... به راستی زۆر!... نازانم بۆ حەزم لەو هیە پۆل پۆل به دەور ئەم ئاگرەدا هەلپەرن؟! بیرى زەماوەن کەوتوو مەتەوه. نازانم بۆ؟!... دلم پێوهیه ئەم شەو شەوی گوڤەندی بەگمە مەد بوایە. یانیش... زەماوەنی شێرۆ! ئەم شەو ئەم ئاگرە، بووک و زاوای کەمە و دەنگی دەهۆل و زورنا! به خۆشەویستیەکی برایانە و خزمانەوه، ستار پوانیە سهبرخان و وتی:

— چ حەزێکی گەش و پیرۆزت هەیه، سهبرخان. چ زەوقێکی خۆشت هەیه!

کاردانەوهی گوتەى ستار، گەژینەوهیهکی شیرین بوو به هەموو پوخساری مات و چاو به قوولاً چوووەکانی سهبرخانەوه. پاشان له بێدەنگیە کدا کە ئاخفتنی ئەویست، وتی:

— گەشی خۆشە! شادی خۆشە، وەستا ستار! شەوق خۆشە، دلخۆشبوون و سەرخۆشبوون بەهرەن. هەر له سەرەتاوه شەوق و خۆشیمان کەم بوو ئێمە. له سەرەتاوه!... جارجارە منیش شەمشالەم لی ئەدا. زوو، زۆر زوو فیری شەمشال لیدان بووم. نهی! بەلام نەلوا کە تاقە جارێکیش دەنگی شەوق و خۆشی له زمانى ئەو بلویره بیهەم. نەکرا و نەبوو! پازی ئەو کارەشم نەزانی. نەمزانی کە نەمزانی! بەلام چگور... دەنگی چگور، دەنگی ترە. ئادەمیزاد ئەبزوینی. رای ئەشەکیانی. ئەخاتە سەر شەوق! جا بەگمە مەدی ئێمە ئەگەر شاد و له سەر کەیف بێ، ئەم چگورە، -بێپیر- مروڤ ئەخاتە سەما. هەندێ جار کە دەنگی چگورە کەى ئەبیسەم باوەر بکە ئەگەر له بەر شوورەیی نەبێ، حەز ئەکەم رابەم و وەکوو لوولێکی سەرخۆش بکەومە هەلەکە سەما و هەلپەرکی! بەلام ئەم بلویره... ئەم بلویره مالکاولە ئەنالینی و بەس ئەنالینی!... تۆچی وەستا ستار؟ تۆ تا ئێستە بەو جۆرە هەلچووی؟!... یاو، وابزانم دیسانەوه گەرم داگیرساوم. پلم بگرە وەستا ستار:

ستار بەندی مەچەکی دەستی کابرای شوانی گرت کە بۆی رادیابوو. دلی پەنجەى خستە سەر دەمارەکە و باسکی دەستی خستە ناودەستی

و تینی گهرمای لهشی پیاوهکهی ههست پیکرد و وتی:

— پیئنهچی، گهرمه.

— خۆم پی ئەزانم ئەوکاتهی که یاوم بو دی. تۆزیکیش تهزم پیادی...
ببوره وهستا ستار، داوای لیبوردن! برۆمه بن لیفهکه. ئەوهندهت نهزانی
لهرز دایگرتم.

له بێدهنگی هاودلی ستاردا، سهبرخان شاقهلهکانی چۆخه
کۆنهکهی کۆ کردهوه و نهرم و ئارام، وهک سیبهریکی نامۆ و لیڵ خزایه
ناو رهشمالهکه و ستاری لای ئەستوندهکی خێوتهکه بهجی هیشت.
ستار تاویک لهوێ وهستا و پاشان بهو نیازهی کاریک بکات، بهرمو
مهیدانی ئاگرهکه چوو. تیکهلی پیاوهکان بوو که مهپرکیان کهول کردبوو
و کردبوویان به دارهوه و به سهر بلێزه ئاگرهکهدا ئهیان سووراند و له
بینه و بهرمی گوشت برژاندن دا، روخساریان به هالای ئاگرهکه سوور
داگهراوو و دایسابوو و ئارهقهی کردبوو.

له تاریک و روونی مهیدانی ئاگرهکه، ههر کهسه و به کاریکهوه
خهریک بوو، بو ئاماده کردنی چا و نان و چیشتی شیوان. راخستنی زیلۆ
و سفره و دهستاودهست کردنی نان ساجی. ریز کردنی پیاله و دهمکردنی
چا و هیئانی دهوری و باییه و سینی. هیئانی گهورهترین سینی بو ئهوهی
مهپهکهی به ساخی له سهر دابنێن. نهجهف ئهربابی سهنگردی به شانی
بهستراو، یهخهی دادراو و پرچی پهڕیشان و پیی پهتیهوه، له نیوان دوو
تفهنگچی دا، له بهر ئاگرهکه راگیرابوو و ههرچهند ههولێ ئهدا نهیخاته
خۆی، بهلام دیار بوو شهکهتی و کوترانی رێکه زیده له سووکایهتی و
بیژی خهریک بوو له پیی ئهخست. ستار به نزیک بوونهوه له مهیدانی
ئاگرهکه ههستی کرد نهجهف ئهرباب خستووویهتیه بن نیگای خۆی و
چاوی لی خافل ناکات. ستاریش بو ئهوهی خۆی به کاریکهوه خهریک
بکات دهسکی دارهکهی له تفهنگدارهکه وهرگرت و لهگهڵ ئهوی تر کهوته
سووراندنی مهپهکه به سهر ئاگرهوه. بهلام نهجهف ئهرباب بو ساتیکیش
چاوی له ستار نهئهترووکان:

— هوی... وهستای پینهدۆز!

به دهنگی نارهزای نهجهف ئهرباب، ستار که شانی دابوویه کارکردن،
سه‌ری به‌رزکرده‌وه و پروانیه نهجهف ئهرباب. نهجهف ئهرباب به بی ترس
له کی‌شکه‌کان وتی:

— ئه‌ی بۆ نامکوژن؟!... ئهم ئاغه‌ی تۆ تا که‌ی ئه‌یه‌وئ به چاوه‌پروانی
رامبگری؟

ستار هه‌روا ئارام بوو. نهجهف درێژه‌ی دا:
— ئه‌و کاره‌ی که ئه‌یه‌وئ ئه‌نجامی بدا ئاغه‌که‌ت، هه‌ر ئیسته به
نایکات؟!

— تا ئیسته دیوته یان بیستووته پیاو، میوان له سه‌ر سه‌ره‌که‌ی
خۆی بکوژی؟

دهنگ، دهنگی گولمه‌مه‌د بوو. ستار و نهجهف به‌ره‌و دهنگه‌که
وه‌رگه‌ران و نهجهف به بی ئه‌وه‌ی له هاتنی کتوپری گولمه‌مه‌د
داچله‌کابی، به ته‌وسه‌وه وتی:

— میوان؟! واته من لی‌ره میوانم؟!
گولمه‌مه‌د له تاریک و پروونی شه‌وه‌وه هاته به‌ر پرووناکیه‌که و
وتی:

— گومانته له‌وه هه‌یه؟
نهجهف نه‌ک به کړنۆشه‌وه، وتی:

— له پیاوه‌تی تۆدا... نا! به‌لام له میوان بوونی خۆم‌دا، ئه‌ری! ئه‌ی
تۆ له کوئ بینيوته یان بیستووته شانی میوان شه‌ته‌ک به‌دن و چه‌ندین
فرسه‌ق به سه‌ر ئه‌سپی پرووته‌وه بیگه‌رینن؟! ئیسته‌ش لانیکه‌م بللی با
قومیک ئاوم به‌دنی قوزه‌لقورته‌ی بکه‌م مه‌ریش به‌ر له‌وه‌ی سه‌ری بی‌رن
تۆزیک ئاو ئه‌که‌ن به‌ گه‌رووی‌دا!

ئاویان هی‌نا و گولمه‌مه‌د فه‌رمانی دا ده‌ست و قوئ نهجهف
بکه‌نه‌وه. نهجهف ماندویتی له ده‌ست و بازووی داته‌کاند و قاپی ئاوه‌که‌ی
نا به سه‌ره‌وه. قاپه‌که‌ی دایه‌وه و به چاوه‌ خپ و شینه‌کانیه‌وه له
گولمه‌مه‌د مۆر بوویه‌وه. گولمه‌مه‌د وه‌ک بللی وه‌لامی نیگا‌که‌ی
نهجهفی دایه‌وه:

— خۆزگە تۆپىش بەر لە خنكاندىنى ئە دوو جووتيارە ھەژارە بە دووگەل، قومىك ئاوت بىكردايەت بە گەرووياندا، ناكەسى ناپىزە!

نەجەف بە بى شەرم و پەشىمانى، بە ھەمان درى وتى:

بوون و نەبوونى دوو جووتيارى سىك برسى ھەر ئەوھندە لە لاى من نرخی ھەيە كە ئەو دوو جەندەرمە لە لاى تۆ! چۆنە كە ئەو جۆرە ئادەمىزادانە لە لاى تۆ بە قەد كارىكىش نرخیان نىيە؟! گولمەھمەد وەلامى نەدايەوھ. نەجەف وتى:

— ئەمەوى دانىشم. ناتوانم خۆم بە سەر پىوھ رابگرم!

دوو تاتە بەرديان ھىنايە بەرەوھ و نەجەف ئەرباب، بە قاقى بەستراوھوھ لە سەر بەردەكە دانىشت و وتى:

— من شاتمانى خۆم ھىناوھ. جا تۆش خۆت ئەزانى. ئەتەوى بكوژە و... ناتەوى بكوژى، مامەلە ئەكەين. خوينى ھەر جووتيار بە سەد تەمەن. خۆ زۆرتەر نىيە؟ باشە، بادوو سەد تەمەن بى!

گولمەھمەد توورەيىيەكەى خۆى وەرگىرا بو گالتە و وتى:

— ئەگەر بتەوى بەو جۆرە ھەلەخەرجى بكەى، مىراتەكەى خوالىخۆشبوو حاجى عەبدولعەلى ئەدەى بەبادا! ئەوھى با ھىناوئەتى مەيدە بە دەم باوھ، نەجەف ئەرباب!

— مەگەر تۆ جگە لەوھ شتىكى تريت ئەوى؟! جارىكىدش گولمەھمەد بزە گرتى و وتى:

— خۆت ئەبىرپىت و خۆشت ئەيدووريت، زۆر چاكە! بەلام تۆ... ئەرباب، منت لەگەل كى لى تىكچووھ؟ لەگەل بوژدى؟!... كە تۆ جووتىرەكانت بكوژى و منىش پارەى خوين بايىيەكەيان وەرگرم و ئىتر تەواو؟!... نەخىر كورپى حاجى عەبدولعەلى، ئەو جۆرە دادگەريە شياوى ھى وەك تۆيە. من... نە خوينبايى خەلكت لىوھرئەگرم و نە ئەشتكوژم!

— ئەى چىم لى ئەكەى؟

گولمەھمەد بە لاى ئاگرەكەدا دوو سى ھەنگاو ھات و چوو و پاشان

وتى:

— ئەتبەم بۆ زەماوھن!

— ئەمبەي بۆ زەماوەن؟! —

گولمەحمەدنىڭاي لە چاۋەكانى نەجەف ئەرباب چەقاند و وتى:
— ئا، بۆ زەماوەن! زەماۋەنى كۆپى بوندار، لەگەل خۆم! مەگەر تۆ
بانگ نەكراۋى بۆ زەماۋەنى كۆپى بوندار، لە قەلچىمەن?
— تۆ لە كۆيۈە ئەزانى؟! —

— من ھەموو شتىكى ئەم مەلەبەندە ئەزانم!
زىوەر چەند نان ساجى لە سەر سىنىيەكە دانا و سىنىيەكەي پال
پيۈە نا بۆ لاي ستار و كابراي تەفەنگدار، كە خەرىكى برژاندنى مەپرەكە
بوون. گولمەحمەد وتى شىۋى نەجەف ئەرباب زووتر ئامادە بكەن و پرووى
كرد نەجەف ئەرباب و وتى:

— ھىنى ۋەك تۆ لە زەماۋەنى كۆپى بوندار زۆر ئەبن، زۆربەي خان و
بەگەكانى ئەم ناۋچەيەي بانگ كردوۋە، بوندار!

نەجەف ئەرباب ۋەلامىكى پرووى بۆ تەشەرە دوو چزۋەكەي
گولمەحمەد نەدۆزىيەۋە، بەلام بە ھەمان چاۋدراۋىش كە چاۋى لە
چاۋى گولمەحمەد گىراندېۋو، نەمايەۋە. سەرى داخست و نىڭاي لە
خاكەكە مۆر كىردەۋە و چوۋە ناو خۆيەۋە. رەنگە لە پروۋەۋە كە بۆ ساتىك
توانى خۆي بەو بىچم و قەبارەۋە لە نيۋان كۆمەللىك لە دەۋلەمەندان و
ئاغە و ناسراۋەكانى مەلەبەندەكەدا بىنى و گومانى ئەم سووكايەتى و
سەرشۆرپىيە، خۆي پروانگەيەكى غەمبار بوو بۆ نەجەف ئەربابى مىراتگرى
حاجى عەبدولعەلى سەنگردى. ديار بوو كە حاجى سولتانخوردىش، بەو
جۆرەي كە لىي ئەۋەشايەۋە، لە ترسى كەلمىشپەكان لەيلىشى لەگەل
خۆي بردى بۆ زەماۋەنەكەي قەلچىمەن! ئەو چاۋانەي كە نەجەف ئەرباب
ھەزى نەئەكرد لەو دارەتەدا ئەو بىيىنى.

زايەلەي دەنگى تەلەكانى چگۈۋرەكە بە يارى نىنۆكەكانى
گولمەحمەد، نەجەف ئەربابى ھىنايەۋە بە خۆي دا. ھەر لەم كاتەشدا
بەگمەحمەد گەيشت و لە ئەسپەكەي دابەزى، دەسكەوسارى ئەسپەكەي
دا بە دەست محەممەدپەرەزاي گولخانم و خۆي ھات بۆ لاي كاكى و وتى
پاش شىۋىكرىن كىشكەكان ئەگۆرئى. گولمەحمەد چگۈۋرەكەي دا بە

براکه‌ی و نه‌جەف ئەرباب بە بێ گوێدانە هاتنی بەگمەحمەد، وتی:
— تۆ گۆلمەحمەد... بە تاوانی پیاو کوشتن نییه که ئەتەوێ سووک
و سەرشۆرم بکه‌ی!

گۆل و بەگ نیگایان دا بە نه‌جەف و نه‌جەف درێژه‌ی دا:
— دەردیکی‌تر خستوو تیه‌ته سەر ئەو ئەندیشه‌یه!
— چ دەردیک ئەرباب؟

نه‌جەف خاچ روانیه به‌گمەحمەد و وتی:
— له‌یلێ! کچی حاجی سولتانخورد! له‌یلێ ده‌زگیرانی منه، به‌لام تۆ
ئەتەوێ بە سەد زۆر له‌ منی بسێنی و بیبه‌يته بن خێوه‌تی براکه‌ت. کار
و بیر و ئەندیشه‌ت هه‌مووی ئەمه‌یه.
گۆلمەحمەد به‌ بزه‌یه‌کی نهرم سه‌یری براکه‌ی کرد و له‌ وه‌لامی
نه‌جەف دا وتی:

— وشیارێ! به‌لام... هیچ بیرت له‌وه نه‌کردۆته‌وه که من بۆ
وه‌رگرتنی کچی خورسوفی پێویستم به‌وه نییه ئەو جوړه کارانه بکه‌م. چ
پێویستم به‌و کارانه‌یه؟ حاجی سولتانخورد کچه‌که‌ی ئەدا به‌ برای من،
ئەبێ بیدا! ئەگەر نه‌یدا؟ ئاگر له‌ سەر و مائی به‌رئەده‌م. مه‌گەر ئەوه‌ی
حاجی خورسوفی هه‌ماره‌کانی دانه‌وێله‌ی خۆی خۆش نه‌وێ! من که
دلنایام هه‌ماره‌کانی له‌ کچه‌که‌ی زیاتر خۆش نه‌وێ. ئێسته‌ش هه‌ز ئەکه‌م
به‌ر گوێم بکه‌وێ که کچم پێ نادا، بۆ ئەوه‌ی ئاگر به‌رده‌مه‌ دار و نه‌داری.
نه‌جەف ئەرباب، غه‌میکێ ئاشکرا له‌ دلێدا، گیرۆده‌ و هه‌میش
ناچار و، زیاتر له‌وه‌ی له‌ هێرش بکات، دل‌سووتان له‌ گوته‌ی دا بوو، وتی:
— خۆ تۆ دل‌ت ناسووتی! دیاره ئێتر، دل‌ت بۆ دارایی خه‌لکی ناسووتی!
تالان ئەکه‌ی، ئەسووتینی و کاول ئەکه‌ی!

گۆلمەحمەد به‌لام له‌ به‌ر ئەوه‌ی به‌گمەحمەد له‌پڕ هه‌لنه‌چێ،

ئەوی ناردبوو بۆ کۆکردنه‌وه‌ی تفه‌نگداره‌کان بۆ نان خواردن و خۆیشی بۆ
کات کوشتن که‌وته پياسه‌ کردن به‌ قه‌راخ ئاگره‌که‌دا. له‌ گۆلمەحمەد
شاراوه‌ نه‌بوو که نه‌جەف ئەرباب هه‌ول ئەدا له‌ ناو تفه‌نگداره‌کان و له‌
به‌ر چاوی که‌سوکاری تووشی رقیکی نابه‌جیی بکات و ئەگەر بۆی بکری

وا تووڤه‌ی بکات دهست بداته کرداریکی شیټانه‌ی نه‌شیاو. به‌جۆریک که گۆلمحه‌مهدی سهردار به هۆی به‌ربه‌فه‌شی و کهم جیقه‌لدانیه‌وه په‌لاماری ئه‌ویکه به ناو میوان بوو، بدات و کرده‌وه‌یه‌کی بیمايه و سووکانه له‌خۆ پیشان بدات که لانیکه‌م له بیرى شاراه‌ی که‌سانى‌دا بشکى و له‌به‌رچاو بکه‌وى. به‌یه‌ک واتا، نه‌ج‌ه‌ف خانى سه‌نگردى که هیچ ده‌سه‌لاتیکی به ده‌سته‌وه نه‌مابوو و نه‌ی ئه‌توانی چ‌قلی‌کیش له پى خه‌نیمه‌که‌ی بچه‌قینى، وای بریار دابوو که خۆی به زۆلم لی‌کراو پیشان بدا و ئه‌وه‌نده‌ی بۆی بکری، پ‌واله‌ته دزیوه‌کانی پیاوی ده‌شته‌کی و دیارده‌ی سه‌گ و مهر له کرده‌وه‌کانی ئه‌ودا به‌رجه‌سته بکاته‌وه.

ئهو ئامانجه و ئهو ره‌فتار و شی‌وازه له لایه‌ن نه‌ج‌ه‌ف ئه‌ربابه‌وه، یه‌کیان له به‌ر ئه‌وه‌ بوو که کوڤی حاجی عه‌بدولعه‌لى سه‌نگردى له دژوارترین ته‌نگ‌ژه‌ش‌دا نه‌ی ئه‌توانی خۆی به سه‌رک‌ز و زه‌لیل پیشان بدات. سووک و ک‌زۆله له به‌ر چاوی ئه‌وانه‌ی که له ده‌وری گۆلمحه‌مهدی که‌لمیشی خ‌ر ببوونه‌وه و هه‌رچی چۆن بى سه‌نگ‌رد و نه‌ج‌ه‌ف ئه‌ربابیان ئه‌ناسى. له لایه‌کی‌تریشه‌وه نه‌ی ئه‌توانی سوود و زیانی زۆرائیک و، دۆراندن و قازانجی م‌لم‌لانییه‌ک له ناخى خۆی‌دا له‌به‌رچاو نه‌گرى. له‌و ږووه‌وه که که‌سایه‌تى و پله‌ی هه‌ر که‌سیک بۆچوون و ناسکی خۆی هه‌یه. نه‌ج‌ه‌ف ئه‌ربابیش به‌گوێره‌ی هه‌ست و پله‌ی کۆمه‌لایه‌تى خۆی بردنه‌وه‌ی ئهو شی‌وازه‌ی ناسیبوو و زانیبوو. جه‌خت‌کردن له سه‌ر قیرسیچه‌میه‌ی و پى چه‌قاندنى خۆی، وه‌ک دیلیکی بی‌ده‌سه‌لات، له به‌رامبه‌ر ورووژاندن و -ته‌نانه‌ت- به که‌م‌گرتنى خه‌نیم، وه‌کوو ده‌سه‌لاتیکی زالم و بى‌به‌زه‌یى. که وا بوو به‌گوێره‌ی رایه‌له‌کانی هه‌ست و بۆچوونی نه‌ج‌ه‌ف ئه‌رباب، ئهو جۆره ره‌فتاره دوو لایه‌نى سوودبه‌خشى هه‌بوو. یه‌کیان ئه‌وه‌ی که له به‌ر چاو و نیگای ده‌وروبه‌ر قسه‌ی له که‌س نه‌خواردبوویه‌وه و سه‌ره‌پای ئهو هه‌موو سووکایه‌تیه‌ی پى کراوه، له به‌ر چاوی ئهم و ئهو نه‌ئه‌که‌وت. جگه له‌وه‌ش به نرخى ئه‌وه‌ی دۆراندبووى -ئهم گرفتارى و سووکایه‌تیه‌- خه‌ریک بوو گۆلمحه‌مهدی سهردارى تووشى کرده‌وه‌یه‌کی سه‌ره‌پۆیانه ئه‌کرد که بیخاته هه‌لوێستی دۆراندنه‌وه. نه‌ج‌ه‌ف، سه‌ره‌پای

ئەوھى كە ھېشتا لە تافى لاوتىدا بوو و پىي نەنا بوو ھەتھەنى پوختى و تەكووزى، بەلام بە پەرورەدە و ئەزموون ئەوھەندە خەلكى ھەلسەنگاندبوو و ناسىبوو كە بزاني لەو بەرامبەر كىيەدا نەجەف سەنگردى لەگەل گولمەمەدى سەردار -كاتىكە نەجەف گىراو و بەندى گولمەمەدە- ئەفسانە دروست ئەكرى و زمان بە زمان سەرانسەرى و لات ئەگەرى، چ لە ژيانى نەجەفدا و تەنانەت پاش مەرگىشى.

بەلام ئەم ھەموو كە لە قوولايى دەروونى نەجەف ئەربابدا سەرى ھەلدا بوو و بەو جوړە كەوتبوو ھەولدان، بناغەى لە ناسىنەو و پاراستنى خو، پلە و پاىەى خو، من و بوونى خو دا ھەبوو. بەراورد كردن و ھاوتا كردنى سروشت و ھەلوپىستى خو لەگەل گولمەمەدى كەلمىشى، لە بركەيەكى ھەستىارى بوون و نەبوونى ژياندا. مەلانىي نەجەف ئەرباب لەگەل گولمەمەدى كەلمىشى، ھەرچەند ئەمرو و ئىستە ناوى بە پاشگىرى سەردار، لە سەرانسەرى ناوچە و مەلەبەندەكەدا لە سەر زمانانە. بەرەنگار بوونەوھى گولمەمەدى سەردار، ئەو كەسەى كە نەجەفى بە يەخسىرى گرتوو و نەجەف لە قوولايى ناخدا وەك ئاوپنە برىواى بەو ھەبوو كە لى ئەترسى.

گولمەمەد لە بەرامبەر دانىشتووى نەجەفدا خاوى كردهو و لە درىزەى وتوويزەكەدا وتى:

— لاړى ئەگرىت و ئەندىشەى خا و ھەلگرتووى!... نەخىر، لە بەر كچى حاجى سولتانخورد نىيە كە بەملا و ئەولادا ئەتگىرم. ناچار ت ناكەم باوەر بكەى، بەلام ئەمەوى بزاني كە خەرىكى سزا ئەدرى. تۆلەى ئەو دوو پىاوھى كە بە درىزايى تەمەنيان كاريان بو تۆ و باوكت كردبوو و، تۆ ئەوانت لە ناو كادىندا بە كادوو خنكاند!... ئەتوانى بىرى لى بكەيتەوھ؟ ئەتوانى بىر لەو بەكەيتەوھ كە ئەو جوړە مەرگە لە سەگمەرگىش خراپترە؟

نەجەف ئەرباب بە پىكەنينىكى نەرم، سەمىلە زەردەكەى بزواند و لە وەلامدا وتى:

— يەكەم ئەوھى كە من ئەوانەم نەخنكاندووھ. دووھمىش ئەوھى

که، ئەگەر بە راستی پیاوهکانی تۆ هەماره‌که‌ی منیان نه‌سووتاندبێ،
مسۆگەر فانۆسه‌که‌ی خۆیان قَلَب بۆته‌وه و کادینه‌که‌ی گَر تیبهرداوه.
سییه‌میش...

نه‌جەف سه‌ری به‌رز ڤاگرت، ڤوانیه چاوی گولمه‌مه‌د و درێژی دا:
— ... تۆ مه‌گەر پێغه‌مبه‌ری که که‌وتوووته‌ته ڤی و غه‌می ئۆمه‌ت
ئه‌خۆی؟! ... یان دادپرسی ئه‌و خه‌لکه‌ی؟ دیاره دادگایه‌کیشت بۆ خۆت
داناوه؟ ئه‌ری؟ ئه‌ویش له به‌ر ئه‌و دوو جووتیاره بێ چا و ڤوه‌ی که وه‌کوو
پشکه‌ل و ته‌رسه‌قول له‌م ولاته ڤژاون. چهن سه‌د ڤه‌ش و ڤووت و ورگ
به‌ مزت ئه‌وی له ڤۆژیکدا بۆت کۆ بکه‌مه‌وه؟

ستار که تۆژیک بوو ده‌ستی له‌کار هه‌لگرتبوو و مه‌ره برژاوه‌که‌ی
خستبوویه سه‌ر سینه‌که و گوێی له وتووێژه‌که ڤاگرتبوو، به‌گویره‌ی
توندی گوته‌که‌ی نه‌جەف ئه‌رباب و داره‌تی ڤوخسار و چاوه‌کانی، هه‌ستی
کرد دزیوترین ڤه‌نگه‌کانی ئه‌م سه‌ره‌زه‌مینه، ئه‌م ڤه‌نگه شینانه‌ی چاوه‌کانی
نه‌جەف سه‌نگردیه!

گولمه‌مه‌د جارێکی‌تر ڤووی له نه‌جەف وه‌رگی‌ڤابوو و وا دیار بوو
ئه‌ڤوا سه‌یری سفره‌ بکا. به‌لام ستار هه‌نگاوێک دوورتر له ده‌وری ئاگره‌که
دانیشتبوو و به‌ بێ ئه‌وه‌ی سه‌رنجی ڤابکیشی، گیرۆده‌ی جه‌ربه‌زه و بویری
ڤاشکاوی ئه‌و ئاغه جه‌وانه ببوو که خه‌ریک بوو ئه‌گه‌یشته لاساری.
ڤاشکاوی و نه‌ترسی تا ئه‌و ڤاده‌یه‌ی که خه‌ریک بوو داوه‌ری و بۆچوونه‌کانی
ستار سه‌باره‌ت به‌و جوړه که‌سانه سست بکات. چونکه ئه‌وه‌ی که تا
ئه‌م‌ڤۆ، ستاری پینه‌چی له وه‌ و کرداری خاوه‌ن زه‌ویوزار تیگه‌یشتبوو،
تیگه‌له‌یه‌ک بوو له دل‌ڤه‌قی و درۆ و دوو‌ڤووی، مه‌رایێ کردن و خوێڤه‌تی.
دڤنده و بێ به‌زه‌یی ئه‌وسا که ده‌سه‌لاتیان هه‌یه و تیخیان ئه‌یڤرێ؛ درۆزن
و دوو‌ڤوو ئه‌وسا که ده‌سه‌لاتیان له‌نگه و، مه‌رایێ و بیسه‌یی له‌وکاته‌دا
که تووشی بیده‌سه‌لاتی و دامای هاتوون. به‌لام ئه‌وه‌ی که لی‌ره له
نه‌جەف‌دا به‌ په‌سه‌ندی ئه‌زانی ئه‌وه بوو که له بوون و ناسنامه‌ی خۆی
—هه‌رچه‌ند له‌و‌ڤه‌ری بی‌شه‌رمی‌دا— داکۆکی ئه‌کات. سووکایه‌تی به‌ خۆی
ڤه‌وا نابینی و دوو‌ڤووی نا‌کا و له‌و‌ڤه‌ری ڤه‌بنی و دامای‌دا، به‌رده‌وامه له

راگرتن و -ته نانهت- پهره پیدانی بوئریه کهی. به بی ترس و سلهمینه وه له وهی که رهنگه روو بدات. دهربرینی ئه و خو و رهوشتهش نه ئه کرا به یه کجاری گری بدری به جهوانی نه جهفه وه. به لکوو له پشت ئه م نهوود و شانویه دا، ئه بوا بو هاندهر و ئهنگیزه یه کی تر بگه رایهت. ئه مه راستیه کی ئاشکرا بوو. ههرچه ند ئه و جوړه وره یه له دوژمن دا جیگه ی ستایشه، به لام له نه فره تی ستاری که م نه ئه کرده وه. به لکوو زانیاریه کی زیاتری له ئالیه کانی تری نه فره تی ئه و زیاد ئه کرد. ههر له م روو وه وه، ههرچه ند رهنگه درپدانه بوو، به لام نوئیکردنه وهی ئه و بوچوونه ی خو ی پی ناخوش نه بوو که خوژگه بتوانی گهرووی ئه م گیانه وه ره بالقه ئه وهنده بگووشتی تا چاوه کانی که له رهنگی دزیوترین رهنگه کانی دنیا بوو، وه کوو ریقه نه له کالانه ی چاوه کانیه وه فیچقه بکه نه دهره وه.

— شیو ئاماده بکه ن!

له دهنگی گولمحه مه ددا که خه لکه که ی بو ئاماده کردنی سفره و شیو بانگ ئه کرد، نه جهف ئه رباب جاریکی تر - و ئه مجاره یان زه لالتر- که وته ناره زایی دهربرین:

— تو منت له دهست پیاوه کانی حکوومهت دهره ینا. منت دزی. دادگا ئه بوا یه برپاری کی شه ی ئیمه بدات، نه تو! ئه گهر تاوانیک کراوه، من و تو ههر دوو کمان تاوانبارین. نهک به ته نها من، من و تو ئه بوا ههر دوو کمان ببرایه تین بو دادگا، بو بهر میزی لیکوؤلینه وه و روونمان بکردایه ته وه. جهنده رمه کان ئه بوا یه ههر دوو کمان بده نه دهس دادپرس. به لام تو... خویشت هم تاوانباری و هم دادپرسی! ئه مکاره شت تاوانه، وه کوو کاره کانی تر! مه گهر ئه وهی که تو بو خو ت ولاتیکی تر و حکوومه تیکی تر دامه زانده ی. که وا دیاره کردووشته!

گولمحه مه د له و بهری ئاگره که وه، به ره و نه جهف چوو و نزیکي ستار، خاموش راوه ستا. ستار له بهر نیگای گولمحه مه د هه لسا و له وه لامی نه جهف دا وتی:

— خرابی چیه ئه گهر جووتیاریش دادگایه کیان بو خویان هه بی؟!

نه جهف نیگای پر له نه فره تی برپیه ستار و به تهوسی که وه وتی:

— که وایی تۆ رپساکهت داناوه؟!
ستار به پیکه نینیکی ئارامه وه وتی:
— من رپساکهیم دانه ناوه، به لām ئەگەر سهردار فه رمان بدات من
جی به جیی ئەکهه!
نه جعف له سهر قاچه لیك به ستراره کانی راست بوویه وه و به
دزیوترین شیوه دابه زییه سهر ستار:
— کهواته تۆ ئەته وی من بکوژی؟! تۆی پینه دۆزی قن پرووت؟!
ستاریش به هه مان خۆراگری، به لām به بی پیکه نین، وتی:
— ئەگەر پیویست بی، مسۆگەر!
نه جعف به رقیکه وه که راستی کرد بوویه وه، دانیشته وه و به
که شته نگیه وه وتی:
— ئەتناسم! باش ئەتناسم، چاک چاک! ئەزانم چکارهی تۆ. بهس
ئوهش بزانه له مه ولا ئیتر رپگه نادهم قوتووی فیله بازییه کهت بدهی به
شانته و به خشکه یی له گۆشه و قه راخی ئەم مه لبه نده دا بخولیته وه
و خه لک بورووژینی، پیسی چه په ل! ئیسته تی ئەگه م که گولمه مه دی
که لمیشی بو کوی راکیشراوه، ئیسته تی ئەگه م! به لām... به لām ئەگەر
من بکوژیم پینه دۆز، ئوه بزانه که تۆش به ساخی بوی دهرناچیت! ئەم
قسه یه له گویتدا بی!
ستار سهیری گولمه مه دی کرد. نهی ئەویست ده مه قهری نیوان
ئهو و نه جعف له وه زیاتر په ره بسینی. جوانیش نه بوو به زماندریژ
بکه ویته پیش چاو. له م خاله ساکار و ههروه ها زۆر ئالۆزه تیگه یشتبوو
که له نیوان دوو که سدا، چه ندهش لیك نزیک بن، ره چاوکردنی سنوور
و پله و پایه له خاله پیویسته کانیه تی. به تایبهت که هه ر کام له م
دوو که سه، ره گ و ره گه یه ک له پیکهاتووی یه ک ئەندام بن. یه کیان
کابرایه کی خیله کی، پیاویک بوو به خووی بنه ماله و تیره و خیل و هۆز
و ئەویتریان... که وا بوو له بوونی گولمه مه ددا ستار نه ئەبوا ئەوه نده
بویر خووی پیشان بدات که به ده مدیریژ بناسری. له م پرووه وه به باشی
ئەزانی وه لāmی نه جعف له زمانی گولمه مه ده وه بیسی.

— نان ئەخۆین!

گوڤمحه مه د چاوه پړی کاردانه وه یه کی دیکه ی له لایهن نه جهف
ئهر بابوه نه کرد. به رهو سفره که کشا و وتی:

— شیوی بو بینن!

جیگه یان بو گوڤمحه مه د و ستار داناوو. دوو پیاو به لای یه که وه
دانیشتن بو نان خواردن. نهرمه بای کو تایی پایز ئاگره که ی ئه گه شانوه،
به لام گر په که ی که می کردوو. نزیکه ی بیست پیاو له دهوری سفره
مه ره که یان داپلوسی. تهک و ته رایه کیش به شی خوی هه لگرتوو و
کشابوو یه وه. بلقیس نان و گوشت و ماستی بردوو بو نه جهف ئه رباب و
ئهوا زهرکی ئاوه که ی له بهردهم دانه نا. شیو خواردن به دهم گالته و گه پ
و قرمه و ههراوه بهردهوام بوو.

بلقیس چوه ناو ره شماله که و پاش تۆزیک ته مووری له گه ل خوی
هینایه دهره وه، له کاتی کا داره که ی گرتوو به بن بالیه وه و ئیسقانیکی
ئه کروسانده وه. که گه یشته نزیک کو مه له ی پیاوان، راوه ستا و چاوی
به هه موو لایه کا گپرا. له نیوان شانی تفه نگداره کانه وه مامه
چکوله ی خوی ده سنیشان کرد و چوو بو لای. تاویک لای شانیه وه
وه ستا. به گمحه مه د ده می پر بوو له پاروویه کی پر به ده م و له هه مان
کات دا خه ریکی گه رمکردنی به زمی دانیشتنه که بوو. چونکه به شی
خوی جیا کردوو یه وه و له سه ر بالی کراسه که ی دایناوو و خه ریک بوو
سه ربرده ی دوو هاوسه فه ری ئه گپرایه وه که پیکه وه چوو بوون بو سه فه ر.
ته موور چاوه پړی ته واو بوونی سه ربرده که ی نه کرد. دهستی نایه
سه ر شانی مامی و ده ریزانی ره شماله که ی پیشان دا. به گمحه مه د
تیکه یه ک له له ده می دا و تیکه یه ک به ده ستیه وه هه لسا و چوو به ره و
ره شماله که. بلقیس له لاسیله ی ناوده رگا که راوه ستابوو و ژنه کانی تر

له دهوری سفره یه ک له لای جاجمیکی نیوه ته نراوه وه خه ریکی نان
خواردن بوون. به گمحه مه د، نه به رووی ئاوه له وه، کات باشی له دایکی
کرد و پرسى کی کارى پئی بووه. بلقیس رووی وه رگپرا و چوو بو بنی
ره شماله که و نزیکى فانوسه که، لای ناوگورکه که دانیشت. پارچه یه ک

گۆشتی سووری خسته ناو قاپیکهوه و له بهر پێی کورپهکهی که ههروا وهستابوو، داینا و وتی:
— من!

بهگمحه مههه ههترووشکا، تیکهکهی قووت دا و نیگای له دایکی
— که له کورپهکهی ئهروانی- وتی:
— کارت چی بوو؟
بلقیس وتی:

— ئه مویست تۆزیک بتبینم... کارم چیه؟!
دهنگیک له دوورهوه بهگمحه مههه دی بانگ کرد. بهگمحه مههه سه رهتا
گوپی رادیرا و پاشان ههلسا، دهستی دایه تفهنگهکهی و دهسبهجی له
خپوهتهکه ده رپه ری و چاوهکانی بلقیسی به خۆزگهی دیداری خۆیهوه،
له قوولایی رهشماله کهدا بهجی هیشت. گولمه مههه دیش ههلسابوو و
ئاوری له دهنگه که دابوو یه وه. دهنگ له بهرزاییه که وه ئه هات. بهگمحه مههه
لای شانی برا که یه وه وستا. گولمه مههه پێی وت:
— دووان سیانیک له گه ل خۆت به ره! ئه گهر هیچی وا نه بوو
کیشکه کان بگۆره و ئهوانیتر بنیره با نانه که یان بخۆن.
له هامان کاتدا گولمه مههه پرووی کرده تفهنگداره کان و وتی سی
کهس برۆن:
— گورج!

عه لیخان چه خماخ له کاتی ههلساندا، دوا قه پی لهو ئیسقانهی
به دهستی هه وه بوو، گرت و برنه وه که ی له خاک هه لگرت. به خیرایی
چه خماخ چهند پیاوی تریش ههلسان. بهلام گولمه مههه به ئه ماژه
دوانیانی بانگ کرد و له غاوی له دهست محه مه مهه ده رزای گولخانه م
وه رگرت و خۆی هه لدا یه سه ر ئه سپه که.

نه جه ف ئه رباب روانیه شوپی چوار سواره که ی له شه ودا ون ئه بوون.
سواره کان که له چاو ون بوون، نه جه ف پرووی وه رگی را و نیگای له لیژنه ی
ئاگره که وه برپیه ستار. ستار تاویک خۆی له نیگای نه جه فدا راگرت و
پاشان سه ری داخست. پارووه که ی جاوی، قووتی دا و پاشان خزا.

گوئلمحه مه د له قهراخ سفره كه وهستا بوو، بن ددانه كه نى به چيلكه يه ك پاك ئه كرده وه. ئه و، هه مان كات كه هاوارى كييشكه كه بو بانگ كردنى به گمحه مه د بهرز ببويه وه، له بن گوشارى هه لچوونيكى ده مارگرزى دا ده ستى له نانخواردن هه لگرتبوو و ئيستته ش له پياسه كردنيكى له سه رخو و نامودا دل له بهرى ئه و هه وائه بوو كه ئه بوا بگه يشتايه ت. ستار ويستبووى له مه ر نه جف سه نگردى له گه ل گوئلمحه مه د گفتوگو بكات. به لام هاوارى كييشكه كه بو بانگ كردنى به گمحه مه د هه له كه ي گوريبوو. ئيستته ش هه رچه ند له نيگه رانى بيوه رى نه بوو، به لام گرئى ئه نديشه ي له لاي كاره كه ي نه جف ئه رباب و ريخستنى كاره كه ي، خه ريكي دارشتنى كه لاله ي بوچوون و پيشنياره كه ي خوئى به گوئلمحه مه د بوو.

گوئلمحه مه د چوخه كه ي دا به شانى دا و به ره و ده ريزانى ره شمائه كه سووپا. چگووره كه ي به گمحه مه دى دايه ده ست بلقيس و داواى برنه وه كه ي له مارال كرد و روو له پياوه كان، وتى:

— خوټان له ئاگره كه دوور بخه نه وه! بلاوه ي لئ بكن و دابه ش بين به ده وروبهرى ره ونندا. به رى روژه لات با ئاوه له بئ. دووان و سيان پيكه وه.

برنه و به ده ستى گوئلمحه مه ده وه بوو. ستار سه يرى گوئلمحه مه دى كرد. گوئلمحه مه د بو لاي چوو. سه مه ن و هه يقو خه ريكي كو كردنه وه ي سفره كه بوون و سه برخانيش جاريكى تر له بهر ده رگاى ره شمائه كه ده ركه وتبوو. گوئلمحه مه د روانيه سكل و پولووى ئاگره كه. جگه له نه جف ئه رباب كه س له جيگه ي خوئى نه ما بوو. گوئلمحه مه د ماوزيپه كه ي خوئى له بهر پشتينه ي ده ره ينا، داى به ده ستى ستاره وه و وتى:

— بو كاتى مه بادا! خو ئه زانى په نجه بنئى به پيلكه دا؟!

ستار قوچپه ي جاكه ته ده لپه كه ي داخست و به گالته وه وتى:

— شتيكى هه ر لئ ئه كه م!

سه برخان به ره و گوئلمحه مه د و ستار چوو و پرسى:

— چى بووه؟ هاتوون؟

گولمحه مه د به نه رمی وه لّامی دایه وه:

— پیم وانیه. نه کاته که ی کاته و نه جیگه که ی. ئه یانه وی کوئ
گه مارۆ بدهن؟ بیابان؟ تهقه له کوئ ئه کهن؟ له شهو؟!... نه، پیم
وانیه ئه وهنده گه وج بن!
ستار گوئی هه لّخست به رهو شوپی به گمحه مه د و سواره کان و
وتی:

— هاتن!

له یه کهم نیگادا به گمحه مه د بینرا، پيشره وی ئه و سئ سواره ی
که کیشکیان گۆریبوو و هاتبوون بۆ شیو خواردن. به لّام پیاوه کان که
دابه زین قه لّافه تی جهنده رمه یه کی بی چهک ده رکه وت که گوايه له
تهرکی یه کیّک له سواره کان سوار ببوو. به گمحه مه د ده سکه وساری دایه
دهست محمه مه دپره زای گولخانم و قولى جهنده رمه که ی گرت و هیئای
بۆ لای گولمحه مه د که له نیوان ستار و سه برخان دا راوه ستابوو.
بیمینى بۆ گولمحه مه دى سهردار، جهنده رمه، که پیاویکی ته مهن
ناونجی بوو، به شیوه ی جووتیاره کان هه ر دوو دهستی له سه ر به رپشتینه ی
جووت کرد، نووشتایه وه و سلّوی کرد. به گمحه مه د هه نگاوێک چووه
پیشه وه و وتی:

— له بهری دوور و نه وه هاتوه. ئه لّی په یامی هیئاوه.

گولمحه مه د هیما ی به جهنده رمه که دا به رهو ره شمالي ناوه راست
به دوا ی دا بچى. به گمحه مه دیش که وته شوین برا که ی و له ده ریزانی
ره شماله که راوه ستا و له هه مان کاتیش دا بانگی کرد که نانی پیاوه کان
بدهن:

— دایه!

بلقیس به نان و سفره و به شه گوشتی پیاوه کانه وه له ره شمال
هاته ده ره وه و بردیانی بۆ بهری بابری ره شماله که. پیاوانی شه کهت و برسی
که بهس چاوه کانیا ن له روخساره چلکن و مۆره که یان دا ئه بریسکایه وه،
له ده ور سفره که ریز بوون. بلقیس دایانی نیشان د و چووه ژووره وه بۆ
هیئانی ئاو و -ره نگیشه- ماست.

ستار و سهبرخان بهرهو ئاگرهکه و نهجهف ئهرباب، که ههروا له سهر بهردهکه دانیشتبوو و چاوه شینهکانی به ههموو لایهکدا ئهگهپراند چوون و، لهمبهری ئاگرهکهوه دانیشتن. له پشت شانی سهبرخان و ستارهوه، بهگمحهمهده له بهر دهريزانی رهشمالهکه پراوهستابوو و نیوروخى دایساوی نهجهفی له ههژانیکی نهینی دا سهیر نهکرد.

بهگمحهمهده خوئی بوو و ئهگهر ههزی لیبوايه ئهیتوانی گوئی له گفتوگوئی کاکی لهگهڵ پیاوانی میری رابگری. بهلام زور کهم بینرابوو خوئی لهو وردهکارییه ئالوزانهدا تیکهڵ بکات. کهچی - به ههز و بی ههز- بهشیکی له گفتوگوئی بهرگوئی ئهکهوت و خو بهخو له ههندی چه مک تی ئهگهیشته و بهناچاری سهرنجی رائهکیشترا. پوختهی قسهکانی تههرهکه ئهوه بوو که سهروکی دهستهی شوپازوئی گولمحهمهده، پرسان پرسان تا دووروونه هاتوو. له دووروونه، به بیانووی شهو و تاریکی لای داوه و ئهوی ناردوو گولمحهمهده ئاگادار بکاتهوه له رهوهنده دوور بکهوینتهوه، یان ئهگهریش ئهیهوئی له رهوهنده بهمینتهوه به جوریک تییان بگهیهنی که ئهوان به لایهکیتردا برۆن. ئیستههش چاوهپروانی را و بریاری گولمحهمهده. جگه لهوهش ویستووویهتی که گولمحهمهده دوو کهس له رازدارهکانی لهگهڵ بنیری بو وهگرتنی ئهوه فیشهکانهی داوی کردبوو:

— «ئهمکاره، ئهبی ههر ئهمشه و جی بهجی بکری، سهردار، بهر له سپیده!»

بهگمحهمهده ئهوهشی بیست که براکهی ناو و نیشان، جی، بری فیشهکهکان و ناوی نهینی لیپرسی. بهگمحهمهده مل و گوئی بهرهو دهنگهکه رادیرا، بهلام جگه له سهرتهیهکی کپ، هیچی نهبیست. پاشان بیدهنگی کهوتهوه و ئیتر هیچ شتیکی نهبیسرا. پاش تاویک له جهندهرمه پرسرا، ئهسپی پی بووه که جهندهرمه کهش له وهلامدا وتی:

— «بهئی. له لای یهکیک له کیشکهکان دامناوه. بهگمحهمهده وای

پی باش بوو.»

گولمحهمهده پرسى:

— «ئیترا؟»

جەندەرمە وتى:

— «ھەم سەيد شەرزە و ھەم نەورۆز بەگ چوون بۆ قىشلەي مەشھەد و بە خۆبەخش خۆيان ناونووس کردووہ کہ زىندوو يان مردووي گولمەمەد بەدەن بە حکوومەت.»
— «بۆ؟!»

جەندەرمە کہ بۆ گولمەمەدى پوون کردووہ کہ ئەو دووانە ھەرچەند خۆيان ياخي بوون و ھىشتاش دزى ئەكەن و سەرپى ئەگرن، بەلام بۆيان دەرکەوتووہ کہ گولمەمەدى سەردار جى و پى لى تەنگ کردوون و جگە لەمەش:

— «شىۋاز و نەرىتى سەردار، لەگەل ئەوانە جياوازە. ئەوان بە دواي سوود و ناو و نيشانى خۆيانەوہن. بە ناو لە مىرى ياخي بوون، بەلام لە راستىدا خەلک تالان ئەكەن. لىرەشدا لە لاي خۆيان ھەسبى ئەوہيان کردووہ ئەگەر بتوانن گولمەمەد خانى سەردار لە ناو بەرن، بە تىرىک دوو نيشانيان پىکاوہ. يەكيان ئەوہى کہ لە پىناوى ئەو خزمەتەياندا خەلات وەرئەگرن و حکوومەتىش زياتر پىگەيان پى ئەدا. دووہمىش ئەوہى کہ -زمانم لال- بە كوشتنى گولمەمەدى سەردار ئاوازە و ناوبانگيان زياتر بلاو ئەبىتەوہ و مەيدانى كاريان بۆ تالان و بىرۆ فراوانتر ئەبى!»
گولمەمەد ديسانەوہش پرسىارى ھەوالى تى کرد.

كابراي جەندەرمە وتى کہ جەنابى فەربەخشىش وتوويەتى سەردار ئەوہ بزاني کہ خەرىكن شوينى كارکردنى ئەو ئەگويزنەوہ بۆ مەلەبەندىكى تر و رەنگە بەمزووانە دوورى بخەنەوہ.

— «ئىتر؟!»

— «ئىتر... ھەر ئەمانە بوو!»

— «خۆ شىۋوت نەکردووہ؟»

— «نەخىر.»

گولمەمەد لە رەشمالەكە ھاتە دەرەوہ و پاش ئەوہى داواي شىۋوى بۆ كابراي جەندەرمە کرد، بەگمەمەدى لەگەل خۆي برد و بە ئارامى پىي وت:

— دوو پياوم ئه‌وئ له‌گه‌ئى برۆن بۆ دووروونه. ئه‌بى چالاك و وشيار بن. ئه‌بى به‌ شه‌و برۆن و به‌ شه‌و بگه‌رپنه‌وه. ئه‌زانى خۆ بۆچى ئه‌چن؟ ئه‌بى پاره ببه‌ن و فيشه‌ك به‌ينن. گورگيكي زۆر له‌ ده‌وروبه‌رمان چوونه‌ته بۆسه‌وه!

به‌گمحه‌مه‌د كه‌ بۆ ئه‌وه‌ى به‌ وردى گوى له‌ براكه‌ى رابگرئ، ناخودئاگا به‌ ئارامى هه‌نگاوى ئه‌نا، راوه‌ستا و وتى:

— خۆم؟ چۆنه‌ خۆم برۆم؟!

به‌ رامانيكي شاراووه‌، گولمه‌مه‌د هه‌لوه‌سته‌ى كرد و له‌ براكه‌ى وردبوويه‌وه. نه‌خوازه‌ ئه‌گه‌ر هيچيشى نه‌وتايه‌ت، به‌گمحه‌مه‌د ئه‌يتوانى له‌ چه‌مكى ويستى براكه‌ى تيبگات. گولمه‌مه‌د به‌لام ئه‌توت بيده‌نگى له‌لا به‌س نه‌بوو:

— هيچ بير ئه‌كه‌يته‌وه كه‌ قسه‌ ئه‌كه‌ى؟! ها؟!... ئه‌و دووانه‌شم كه‌ له‌ خۆم دوور خستۆته‌وه، په‌شيمانم. نه‌ئهبوايه‌ خان‌ئاپۆ و خانمه‌مه‌دم له‌ خۆمان دوور بكدرايه‌ته‌وه. ئه‌نديشه‌ى خاو ئيتر به‌سه‌! له‌ كوڤوه‌ بزاني نه‌خشه‌يان نه‌كيشتاوه‌ يه‌كه‌ يه‌كه‌ ئيوهم لئ بكه‌نه‌وه؟! نابيني به‌ چه‌ند جوړ ياريمان له‌گه‌ل ئه‌كه‌ن؟ راوه‌سته‌ با بزانه‌م... با بزانه‌م چى ئه‌كه‌م. گولمه‌مه‌د به‌ لاي شانى براكه‌ى دا چوو به‌ره‌و ئاگره‌كه‌ و وتى:

— برۆ بلى زووتر نان و ئاوى بده‌ئ!

به‌گمحه‌مه‌د به‌ دواى فه‌رمانه‌كه‌دا رويشت و گولمه‌مه‌د له‌ هه‌ولئ زالبوون به‌ سه‌ر خوى دا چوو له‌ ليزنه‌ى ئاگره‌كه‌ و له‌وئ له‌ به‌رامبه‌ر نه‌جفه‌ ئه‌ربابدا راوه‌ستا. نه‌جفه‌ هه‌سته‌ى به‌ بوونى گولمه‌مه‌د كردبوو. سه‌رى هه‌لئنا و خاچ له‌ چاوه‌كانى روانى و به‌ر له‌وه‌ى گولمه‌مه‌د ليو بزيوئ، به‌ ناره‌زاييه‌وه پرسى:

— ئاخه‌ره‌كه‌ى ئه‌ته‌وئ چى به‌ سه‌ر من به‌ينئ؟!

گولمه‌مه‌د وه‌ك بلى رويشتبوو تا له‌گه‌ل نه‌جفه‌ بدوئ، قه‌ئس ٢٥٦٧ و زيز له‌ كاردانه‌وه‌ى ئه‌و، كه‌ ئيتر نه‌ك بوئرايه‌، به‌لكوو بيئشه‌رمانه‌ بوو، سه‌رى داخست و به‌ بئ وشه‌يه‌ك به‌ به‌رده‌مى دا تپه‌رى و به‌ره‌و سه‌برخان و ستار كشا كه‌ له‌ نزىك ئه‌ستونده‌كى ره‌شه‌اله‌كه‌ وه‌ستا بوون. دوو

پیاو وهرگهړان و ئه‌ویش له‌به‌رامبه‌ریان‌دا وه‌ستا. سه‌ری به‌رز کرده‌وه، نیگای برییه سینهی ئاسمان و هه‌ناسه‌یه‌کی بلیندی له سینهی خو‌ی نازاد کرد.

ستار و سه‌برخان، هیچ‌کامیان نه‌یان ئه‌ویست و نه‌ئ‌ه‌بوایه بپرسن. گولمحه‌مه‌د ئه‌گه‌ر شتیکی هه‌بوایه بۆ وتن، خو‌ی ده‌ری ئه‌پری. په‌نگه به پ‌یویستی نه‌ئ‌ه‌زانی هیچ بل‌ی. په‌نگیشه به پ‌یویستی ئه‌زانی هه‌ندیکی باس بکات. به‌لام پ‌وون بوو و ئاشکرا که گولمحه‌مه‌د هه‌لچووه و ئه‌و سه‌رخ‌وشیه‌ی سه‌ره‌تای شه‌و به جاریک ببوو به دلگیران. زیاد له شاخ و شان بادانی نه‌ج‌ه‌ف ئه‌رباب له سه‌ر سه‌ره‌که‌ی سه‌ردار، چاوپیکه‌وته‌نه کورته‌که‌ی گولمحه‌مه‌د له‌گه‌ل ته‌ته‌ره نی‌ردراوه‌که‌ش له سه‌ری کاریگه‌ر ببوو، به‌راوه‌ژووی کردبوو و وا دیار بوو جاریکی‌تر که‌لکه‌له‌ی ئه‌ندیشه شیواوه‌کانی ورووژاندبووی.

شیو بۆ کابرای جه‌نده‌رمه برایه ناو په‌شماله‌که و گولمحه‌مه‌د به هه‌ستکردن به تارمایی دایکی له ده‌ریزانی په‌شماله‌که، له سه‌ر پ‌ی وهرگه‌را و به هه‌مان گرژی -ناوچاوی مۆن و در‌دو‌نگی له نیگای‌دا- به‌ره‌و بلقیس چوو. بلقیس هات به پ‌یش‌سوازی کورپه‌که‌یه‌وه و به ده‌نگی کپ، پرس‌یاری کرد:

— چی ئه‌و‌ی؟ خیره یان شه‌ر؟!

گولمحه‌مه‌د دل‌ی به‌رای‌ی نه‌دا پروانیته چاوه‌کانی دایکی. پاشان چاوی له خاکی تو‌خی به‌ری‌ی، وه‌لام‌ی دایه‌وه:

— لی‌ک ئالاون هه‌ر دووکیان؛ هه‌م خیر و هه‌م شه‌ر!

نه‌وه‌ستا بۆ پرس و وه‌لام‌ی زیاتر. له به‌رامبه‌ر دایکی تیپه‌ری و سه‌ری برده ناو په‌شماله‌که‌ی خیزان له‌و‌ی کو‌ب‌بو‌ونه‌وه. ده‌سته‌کانی له پشت‌ه‌وه هه‌ل‌پ‌یکابوو، به بی مه‌به‌ستیکی پ‌وون که‌وته پیاسه‌کردن به قه‌راخ ریزی ئه‌ستونده‌ک‌دا که قاچیان له عه‌رز چه‌قی‌ن‌رابوو و بانی په‌شماله‌که‌یان به به‌ژنی خو‌یان را‌گرت‌بوو. جاریک به به‌رده‌می ژنه‌کان‌دا که نزیک ته‌ونی جاجمه‌که دانیشت‌بوون تیپه‌ری و له گه‌رانه‌وه‌دا، پ‌ووبه‌رووی کچه مامی -هه‌یفۆ- وه‌ستا و به بی پ‌یش‌ه‌کی پرس‌ی:

— له به يانيه وه هه تا ئیسته سه برخان چهن جار ياوی کردووه؟

— چوار... یان پینج جار!

گوئلمحه مه د وهرگه را و چالاكانه له ره شماله كه چوو ه دهره وه و بیمینی بۆ دهریزانه كه، ستار و سه برخان و بلقیسی بینی كه سینه به سینه ی وه ستاون. گوئلمحه مه د به وه ستان نه وه ستا و به دهم ریوه، وتی: — تو خۆت ئاماده بكه ستارخان. ئه بی بچی به دوا ی کاریکی گرنگدا. دوو كه سیش ئه بی له گه ل خۆت به ی!

به گمحه مه د پاش دانانی نان و ئاو بۆ میوانه كه هات بۆ لای كاكی. گوئلمحه مه د له سهر پی سوورا و سه برخان و ستاری گرت ه بهر نیگا كه بۆ لای ئه هاتن و به بی ئه وه ی تا پوی بلقیس له پشت سهر یانه وه له چاو بخت، رووی کرده ستار و وتی:

— ماندوو شتی، ئه زانم! به لام ئه مكاره بهس کاری تویه. به سواری ئه رویت. زۆر خه م نییه ئه گه ر ماندوویت!

له هه مان كاتدا، به به گمحه مه دی وت كه دوو پیاو ته یار بكات: — یه کیان محه مه د پره زای گوئلمحه مه د پی. ئه وه نده ی به گمحه مه د هه نگاوی هه ئینا، گوئلمحه مه د به ستاری وت:

— ئه مه وی خۆت پیاوه كانت دیاری بكه ی؛ تو سه ره په لی! ستار روانیه به گمحه مه د و وتی: — كاكه به گ باشت ئه یانناسی. ئه وه هر كهس هه لبژی ری، وه كوو ئه وه وایه من هه لم بژارد پی.

گوئلمحه مه د بزه یه ك به سهر لیویه وه، به ستاری وت: — تا گه رانه وه تان چاوه ری ئه بم.

به گمحه مه د بۆ هه لبژاردنی دوو سوار، به ره و تاریکیه كه فرکه ی کرد و گوئلمحه مه د به به رده می سه برخان و ستاردا چوو بۆ لای نه جه ف ئه رباب و له مبه ر ئاگره كه وه، كه ئه وا خه ریک بوو له بن په رده یه کی قورقوشمینی خۆله می شدا له گه شه بكه وی، پی سست کرد. ستار و سه برخانیش وه ستان. گوئلمحه مه د ئاوری له ستار دایه وه و پرس ی:

— تۆ ئەلپى چى لى بکەين؟

ستار که نىگەرانی ئەوہ بوو بەر لە گوتنى گەلآلە و پيشنيارهکەى
لەمەر نهجەف، رەوہند دوور بکەوئتەوہ، وتى:

— کارى ئەو بە کەسوکارى کوژراوہکانہ. کامە بيکەس ھەيە بە
ناھەق بکوژى و کەسوکارى خوئنەخوای نەبى؟ بکوژ ئەبى لە شوينى
تاوانەکە دادگايى بکرى. لە بەر چاوى ھەموو خەلکى. ئاوەز و داد وا
ئەللى. خەلکى ئەبى بزائن کہ ئەو لە سەر چ کەتن و تاوانىک سزا ئەدرى.
ئەگەر جگە لەوہ بى ئەتوانن دەنگۆ بلآو بکەنەوہ کہ نہجەف ئەرباب لە
بەر ھەندى شتىتر سەرەونگوم کراوہ. جا کہ وا بوو باشتريں شايەت و
دادوہر خودى خەلکە.

بەگمچەمەد دوو پياو و سى ئەسپى ئامادە کرد بوو. گولمچەمەد
چاوى لە نہجەف ھەلگرت و سەيرى ستارى کرد و جاريکىتر وتى:
— ھەر ئەمە؟ دوا قسەى تۆ ئەمەيە؟!

ستار وەلامى دايەوہ:

— ھەر ئەمە!

بەگمچەمەد جەندەر مەکەى لە رەشمالەکە ھينايە دەرەوہ و
مەمەمەد رەزاي گولخانم ھەوسارى ئەسپەکەى دا بە ستار. ستار لە
بن نيگاي رقاوى نہجەف ئەربابدا، ماوژپرەکەى گولمچەمەد دابووى پى،
لە بەر پشتينىدا رپک کرد و شان بە شانى گولمچەمەد، ھەوسارەکەى
پاکيشا. لە قەراخ رەشمالەکە، گولمچەمەد ستارى راگرت و بە
پياوہکانى وت سوار بن:

— لەسەر خو برون تا ستار دى.

دوو پياو سوار بوون. مەمەمەد رەزاي گولخانم، تا سەر گردى
کيشكى يەکەم، جەندەر مەکەى خستە پاشتەرکى خو. بەگمچەمەد
دەستى دا بە سمتى ئەسپەکەى مراددا و خو کشايەوہ. مراد و
مەمەمەد رەزاي گولخانم ئازووتن. گولمچەمەد چارۆکەى پارەکەى
خستە شەلتەى تەرکى ئەسپەکەى ستار و جاريکىتر وتى:

— چاوہرئ ئەبەم تا ئەگەر پينەوہ! کورى گولخانم رپگەکە باش ئەزانى.

خوات له گهل!

ستار پئی خسته ناو ئاوه زهنگی و سواری ئه سپه که بوو. گولمحه مه د دهستی بو پراگرت. ستار دهستی گولمحه مه دی گوووشی. ناخودئاگا دهستی بهر زکرده وه و له غاوی راوه شانند. جووته برا، تا ئه و کاته ی له چاویان ونبوو، شان به شان وهستان و سهیریان کرد. ستار دوور کهوته وه و له تاریکی شهودا ون بوو. گولمحه مه د پرووی کرده برا که ی. به گمحه مه دیش به ته وسخنه ندیکی ناباوه ره وه وتی:

— پیئم وانه بوو ئه و جوړه کارانه شی له دهس بیټ!

گولمحه مه د وه لامي گوته ی برا که ی نه دایه وه و به ره و نه جعف ئه رباب چوو. نه جعف ئه رباب، ماندوو و له هه مان کاتدا قیرسیچمه، له لای ئاگره که وه چیچکانی کردبوو و وهک بلیی چاوی له شه لینه که ی گولمحه مه د بریوو. گولمحه مه د به کاوه خو له نه جعف نزیک بوویه وه و له مبه ر ئاگره که وه له به رامبه ری راوه ستا. نه جعف که له هاتنی گولمحه مه د وه تا وه ستانه که ی چاوی لی هه لنه گرتبوو، کهوته ژهر پژاندن و وتی:

— ئه وه شمان زانی ماموستانات بو خوټ گرتووه! ... تازه خه ریکه بوم ده رئه که وئ که عه قلیش ئه کپدرئ و ئه فروشرئ! ئه وهش خو ی شتی که! گولمحه مه د بهر له وه ی وه لامي نه جعف ئه رباب بداته وه، به به گمحه مه دی وت تفه نگداره کان دامه زینئ و شوینی خه ویان بو دیاری بکات. به گمحه مه د هزی ئه کرد راوه ستئ بو ئه وه ی ئه گه ر له وتوو ئژه که شدا به شداری نه کات، بهس ئاگای لیئ. به لام وا دیار بوو گولمحه مه د به ئه نقه ست به گمحه مه د له ده ور به ری نه جعف ئه رباب دوور ئه خاته وه. به گمحه مه د رویشت به دوا ی ئه و فرمانه دا که پئی سپیردرا بوو. به ئاوازیکی ئاشنا تفه نگداره کان ی بانگ کرد و پاش توژیک پیاوانی خو و نکردوو ی ناو شه وه زهنگ، هه ر کامه و وهک تارماییه ک له په نا و په سپیره کانه وه هاتنه ده ره وه.

٢٥٧١

که ئیدهر

به رگی هه شته

گولمحه مه د به ره زامه ندی پرووی له تفه نگداره کان و برا که ی وه رگی را، کورتانه شه ریه کی هی نایه لای ئاگره که و له بهر ئاگره که له

سهری دانیشت. نهجهف ئهرياب ههروا خامۆش و بێدهنگ له گۆلمحهمهده
مۆپهوه ببوو. گۆلمحهمهده چيلكه داريكى نيوسووتى ههنگرت و كهوته
ياريكردن به خۆلهميش و پنگرهكان. تاويك به بێدهنگى تپهپرى. پاشان
گۆلمحهمهده سهرى ههليئا و به نيگايهكى دژوار و مهركبار له چاوه
بهدرهنگهكانى نهجهف مۆپ بوويهوه و وتى:

— بۆيه شيرين زمانى ئهكهى چونكه ئهزانى من له سهر سفره
خۆم كهس ناكوژم! وانپيه؟!

ههلهستهيهك له نيگا و روخسارى نهجهفدا. ببيلهكانى ئهتوت
تازه خهريكن له چهمكى تازه تپئهگهن. نيگاي به بى جووله و ليوهكانى
ليك لكاو. به روونى ئهيبينى كه گۆلمحهمهده سهردار له سهرهتاي
شهوهوه ئهوه يهكهمجاره به راستى قسهى لهگهڵ ئهكا و به راستى
چاوى تپهپروه. ههروهها ئهوهشى بۆ دهئهكهوت كه گۆلمحهمهده سهردار
تا ئهم كاته نهيوستوو له بهر چاوى كهسوكار و پياوهكانى لهگهڵ
بدوئى؛ مهترسى ههلهچوون و ههرزهكار دهركهوتن. بۆيه ئهوا كه دهوروبهرى
چۆل ببوو و شهو له سهر و گوئى كهوتبوو و ئهوه دووانه تهنها بپژه و
بيسهرى مشتومپر كه بوون، نهجهف ئهرياب ئهيبينى كه گۆلمحهمهده
سهردار روالهتيكى ترى پهيدا كردوه. چ به گوتار و چ به كردار، روالهت
به روخسار و نيگاي به ديدار. دژ و بروابهخۆ، تا ئهوه رادهيهى كه چاوه
بلخ و بيشهرمهكانى نهجهف، تواناي بهرامبهركيى لهگهليان نهبوو. بۆيه
سهرشۆرانه سهرى داخست و خامۆش بوو، له كهكهلهى ئهوهدا كه
لهم خوله تازهيهدا چۆن لهگهڵ گۆلمحهمهده سهردار رووبهروو ببپتهوه.
گۆلمحهمهده گوتهكهى خۆى درپژه پيدا و وتى:

— بيستبووم مشهخۆرى مرووف ئهكا به بپچاوپوو، بهلام ههتا
ئهمشهو به چاوى خۆم نهيمينيبيوو!... ئهوهى كه ئهتوت، ئهگهر له
جهربهزه و بوپرييهوه بوايه، داخه لى نهئههات. بهلام دلنيام له نازايهتى
و مهردورندييهوه نهبوو. له ترسنۆكىدا بوو. دلنيام كه تۆش وهكوو
ئهانيترتان بىزراو و نهوئى و، به تهشهرىك خۆت پيس ئهكهى. ئيوه
نازپهروهرده ههر ههمووتان يهكجۆرن؛ روودار و بىچاو و روون. بپچهيان،

بِيحەيا! ھيچ رادە و سنوور يکيش تى ناگەن. ھيچ سنوور و ھەسبيک!
دەي ئىستە پىم بلى بزانم چيت بە سەرمەو ھەيە؟! چيت بە سەرمەو
ھەيە كە لە سەرھەتاي ئىوارمەو لە سەر سەرمەكەم دانىشتووي و خەريكى
قسەي بى توپكل ئەكەي؟! فەرموو بلى بزانم چ قەردىكت لەلامە! ئەي
بۆ ئەو چاوە شىننەت برپووتە پشتى كىرت و لال بووي؟ دەفەرموو دەي،
قسە بكە؟!

نەجەف ئەرباب، بە ئاستەم سەري بەرز كردهو و لارەمل و توقا
چاوي برپيە بان چاوەكاني گولمەمەد كە مەتەيەك بوو لە ناو چاواني
ئەودا و وتى:

— من پياويكى ئابروودارم. گەدا و برسى و بى سەروپى نيم كە بەم
جۆرە بە ريسوايي يەخسىرم بکەن. سواري ئەسپى پروتم بکەن و بيايانە
و بيايان بەگەرپنن. ئەو كارەي كە تۆ لەگەل منت كردوو! بۆچى... بۆچى
وام بە سەر ئەهينى؟!

— لەبەر چى؟! لە بەر ئەو ھى كە تۆ پياوت كوشتوو!
— من... ئەگەر پياويشم كوشتبى، مەگەر تەنھا من لەم مەلەبەندە
پياوم كوشتوو؟!

گولمەمەد وتى:

— نە. بەلام تا ئىستە نەمديو ھەس وەكوو تۆ ناپياوانە كەسى
كوشتبى! ئەو دوو جووتيارە كەم لە مالى ئيو ھەنجيان دابوو؟ بۆچى بەو
شيو ھەنجيانەت؟ ئەوانە خو دوژمنايەتى تويان نەكردبوو ھيچ، تەنانەت
رۆحيشيان ئاگاي لە كارى تۆ نەبوو! ھەبوو؟ ئەو دووانە خەريك بوون
كاي كاديئەكەي تويان سەروبن ئەكرد، ئەي بى خوا! بۆ ئەو دووانەت
كرد بە قوربانى؟ كى فيرى كردى؟ كى داويە بە گويتاندا فوو بە زورپاي
بەدناوي گولمەمەددا بکەن؟ كى؟ ئەتەنەو چ قازانجىكتان لەو كارە

دەسبەكەو؟ دەست و زمانى كام ژن حيز لەم كارەدايە؟ بۆ ئەتەنەو
واي بلاو بکەنەو كە گولمەمەد ھەژاركوژە؟ كە لە خوت و خورايى
جووتيار لە ناو كاديئەدا ئەسووتينى و ئەخنكىنى؟ كە گولمەمەد زالمە؟
ھا، بۆچى؟ بۆ ئەو ھى خەلكى وا بير بکەنەو كە من زولم لە ھەژار و

نەدار ئەكەم؟ بۆ؟!... ئاخىر ئۆيۈ چىرىندەيەكن؟! چەندە درۆ ئەكەن؟ درۆ،
ئەويىش بە ھەر نىرخىك! بە نىرخى خويىنى ئەوانەى كە بە رەنجى شانى
خويان نانپان پىداون و بەخويان كىرەون؟ تى لىو چاۋە بېشەرمانەى
ئۆيۈ بى! ھەزم ئەكەن لىرە نەبوايەتى بۆ ئەۋەى خۆم چاۋەكانت لى
كالا نە دەرەيىنەم، تۈخەمە زۆلى زۆلەزا! ئەگەر ھەزار ھەزارتان لى بىكۆم،
دىسانەۋەش ئۆخەى لى دىلەم ناكەۋى!

بە دىنگىكى ترساو و گۆراو، نەجەف وتى:

— تۆ نان و نەكى مەنت خواردوۋە!

— خواردوۋە!

— فېشەك و چەكت لى سەندوۋم!

— سەندوۋمە!

— لى ناو جىگەى ھەوريشمى مائەكەمدا خەوتوۋى!

— گرىمان وابى!

— دىسانەۋەش... مەن و تۆ لىم مەلەندە كارمان بە يەك ئەبى.

— دەى؟

— دىسانەۋەش پىويستت بە فېشەك و تەنگ ئەبى!

— مەبەست؟

نەجەف ئەرباب بىدەنگ بوو، پاشان بە نىگايەكى كەساسەۋە

پىرسى:

— ئىستە ئەتەۋى چىم لى بىكەى؟

گولمەمەد ھەلسا و وتى:

— ئەللىم جىگەيەكى خاۋىنت بۆ رابخەن. ئەمشەو مېۋانى مەنى!

— پاشان چى؟ مەبەستم دواترە!

— پاشان... پاشان ئەۋە بوو كە گوۋىت لى بوو! ئەتەم بۆ سەنگەرد

و لى مەيدانى ناو گوند ناچارت ئەكەم ۋەلەم بەدەيتەۋە. ناچارت ئەكەم

بە خەللى بلىي چۆن و لى بەر چى ئەۋ دوو جووتيارە رەبەنەت بە كادوو

خىكاندوۋە. پاشانىش خەللكە خويان ئەزانن چ بىرپارىك ئەدەن و چىت

لى ئەكەن!

— خه لکی؟! —

ئاماژەى ئەو تەنگانەىەى نەجەف ئەرباب تووشى ببوو، لە کاتى گوتنى ئەم وشەىەدا، ئەیویست بزهى تەوساوى و نەفرەت ئامیژی خۆى بشاریتەوه، بۆیه ئەوسا کە لەگەڵ بێدەنگى سارد و چاوه‌پروانى گۆلمحەمەد ڕووبەرۆو بوویەوه، زمانى بە شیۆه‌یه‌کى‌تر بزواند و وتى:

— رازیان ئەکەم، خه لکی رازی ئەکەم! چیت وت؟ ئەگەر رازیانەم کرد چى؟ سەرى پینج تەمەن گەنەم ئەکەمە ناو توورەکەکانیان. بنەماله‌ى ئەو دوو جووتیارەش رازی ئەکەم. هەر ماله‌ى و هۆرپک گەنەم و پەنجا تەمەنى ئەدەمى. لە هەر بنەماله‌ى پیاویک ئەخەمە کار!... ئەوسا چى؟! گۆلمحەمەد کە هەستى ئەکرد دەنگى لێک گیران و سوانى رقاوى ددانەکانى بە گوێى خۆى ئەبیسى، بە بێ گوێدانە سفرە و میوان، وتى: — ئەوسا... خۆم ئەتکوژم! هەر لەوێ و لەبەرچاوى ئەو برسى و رەش و ڕووتانە لە قەنارەت ئەدەم!... خۆم!

گۆلمحەمەد وەک بلیى توانای وەستانى نەبى، بالەکانى چۆخەکەى بە پەنجە گرتبوو و لە بەردەم چاوه‌ نیگەرەن و دردۆنگەکەى نەجەف ئەربابدا ئەهات و ئەچوو و لە هەر چوون و هاتنىکىدا نیگای نەجەفى بە دواى خۆىدا رانەکیشتا. رەقى و لیپراوى گوتەکەى گۆلمحەمەد شوینەوارى قوولێ خۆى لە سەر نەجەف سەنگردى دانابوو و بە راستى ئەوى لە شوینى خۆى چەقاندبوو و نەجەفى لە ئاوینى خۆىدا وەکوو بەرد و شک کردبوو:

— ئەمەیان بلی کە ئەتەوێ بەمکوژیت و تەواو! ئیتر بۆچى گوندییه‌کان ئەکەى بە بیانوو؟! —

گۆلمحەمەد هیلاک و بێ ئوقرە لە مشتومرە بى سوودەکەى خۆى لەگەڵ کوپى حاجى عەبدولعەلى سەنگردى، لە سەر پى وەرگەرا و بەرەو دەریزانی رەشماله‌کە ڕۆیشت و بە بەگمەمەدى وت:

— جییه‌کى ئاسوودەى بۆ راخە با بخه‌وێ!

بەگمەمەد بە دواى فەرمانەکەدا ڕۆیشت و لە بەرچاوى گۆلمحەمەد، سەبرخان لە تاریکى کەنار ئەستونەکە قوت بوویەوه

و نهرم و بېدهنگ چووه ژوورهوه. بهگمحه مه د ئهوا نهجهف ئه ربابی
 هه لساندبوو و بهرمو ره شماله که ی باوکی و سه برخان ئه یبرد. له ملاتر
 ماینه شینه که ی بوندار - ئاشنا به چاوی گولمحه مه د - له په نا باکه دا
 وه ستابوو. گولمحه مه د بۆ سه یرکردنی ماینه که هه لوه سته یه کی کرد.
 له په نای یالی ماینه که دا دلاوه ر وه کوو شوان وه ستابوو. بازووی خستبوویه
 سه ر شانی چوارپی که و چاوی بری بوویه گولمحه مه د. گولمحه مه د توانی
 بالای دلاوه ر له تاریکیه که دا بناسیته وه. گولمحه مه د نیگای له سه ر پیاو
 و ماینه که نه گواسته وه و هاته وه بیر ی که خو ی فره مان ی گه رانه وه ی
 دلاوه ری دابوو.

تاویک وه ستان و بېدهنگی. تاویک رامانی، ئه بی چی بکات؟ دلاوه ر
 خو ی پی نه گیرا و وه ک جادوولی کراو، بی ئه فان و خو به خو، له لای
 گو یی ماینه که وه بهرمو ئه ملا کشا و به له رزینیکی ملۆزم له جمگه ی
 ئه ژنوی دا، بالیکی به مینی بۆ گولمحه مه د خاوی کرده وه و وه ستا و وه ک
 بلی ی یه کی دی - مرو فیک ی دی که دلاوه ر تا ئه م کاته نه یناسی بوو - له
 ناخیه وه سه ری هه لی نا بوو، وتی:

- به یانی زوو ئه بی له قه لچیمه ن به سهردار!... ئه گه ر ده رفه ت
 بده ن هه ر ئیسته ئه که ومه ری!

گولمحه مه د، وه لامی دلاوه ری دا به بهگمحه مه د که له ره شماله که
 هاتبوویه ده ره وه و سه یریانی ئه کرد:

- بیخه ره ری! نان و رو ن و جوو تیک گیوه بخه ره ناو شه لته که ی.
 پاشان گه رایه وه و به لای بهگمحه مه د دا که تی ئه په ری، به
 ئه سپایی که دلاوه ر نه بیسی، وتی:

- پاره یه کیشی بده ری بۆ خه رچی ریگه!

تا دلاوه ر دل ئاسووده و به بی دلّه خو رپه ئاماده ی رویشتن بی،
 گولمحه مه د به بی مه به سستیکی تایبه ت سه ری کرد به ناو ره شماله که ی
 که لمیشی دا و ده رفه تی ئه وه ی په یدا کرد - نه ک زور به په له ش - هه والی
 پیره می ردی باوکی بیرسی. هه رچه ند ناوچه وانی ترشاوی که لمیشی
 به ئاسانی نه ئه کرایه وه، له بهر ئه و ئازار و سووکایه تی ه ی پی کرابوو

له سهر جيڳهي ڪوشندهي ٺهرڻوڊا. ههروهه دلي ٽيشاوي بهو قسه
وشڪانه نهئه هاتهوه جي، بههوي بي ميهرى و بهجي هيشتني له ماهي
سهختي دوورودريڙي ٺههشهودا.

واي ههست ڪردبوو نهكهوتوته بهرچاو و بوون و نهبووني ههسيبي
بو نهڪراوه. ٺهڪهر جگه لهوه بوايهت گولمحه مهه سهرپيي سهرپي
نهئه هينايه ژوورهوه به ههلهسته يهڪي ڪورت و دهسبهجي پرواتهوه
دهرهوه. ٺهوه نيهه ٽيسته ش گولمحه مهه پاش ٺهوهي تهواوي ڪار و
فرمانه ڪاني راپه راندوهه، هاتوهه بو لاي ٺهه و خوشي نازاني باسي
جي لهگهل باوڪي بڪات؟ ٺهوه نيهه وا پيئهجي ڪه تووش بووه؟ ٺهه
كهلميشي بوچي نابي وهڪوو منالاني گرڙو، پوخساري له ناو سهرينه ڪه دا
نهشاريتهوه؟

«به قهبري بابي منهوه ڪه ٽيوهم پيگه ياند! ههر ڪام بو خوتان
داريڪي مهنسوورن، بهلام ڪوا سايه تان له سهر سهرى من؟!»
سهبرخان ڪه تازه له سهر دوشه ڪه ڪه راکشابوو، له سهر
جيگه ڪه ٽاخيڙي ڪرد و له ڪاتيڪا چوخه ڪه ٺهه به شاني دا، نيهه
جگهره يهڪي له قوتوه ڪه ڊهرهينا، داگيراند و ٺهه ماڙهه به ڪهلميشي
ڪه به دهه ما خهوتبوو، وتي:

— زور خراب ههر دووڪمان بهجاري له سهر جي ڪهوتين! ڪتوپر!
خوا فريامان ڪهوت ڪه عهبدوس هات. ٺهگينا پهزه ڪان بي پياو ٺهبوون.
ٽيسته ش ٺهه بي بيرڪي بنهه رتي له رانه ڪه بڪهينهوه. خالو عهبدوس
ٺهڪهر لي ره بهمينيتهوه ٺهوه باشه، بهلام ٺهڪهر نهيهوي بهمينيتهوه...
گولمحه مهه، ماندوو، پالي دا به باوله ڪهوه و وتي:
— ٺهمينيتهوه!

سهبرخان وهلامي وهرگرت. ليوي نا به جگهره ڪه يهوه و مڙيڪي ليڊا.
گولمحه مهه وهڪ بليي بو دلڊانهوهي ڪا براي شوان، وتي:
— خالو عهبدوس لهبري باوڪم لهگهلت دي بو ناو ران.
باوڪم لهمهوپاش ٺهه بي له ناو رهوهند بهمينيتهوه. ٺهڪهريش هات و
رهشماله ڪانمان خرڪردهوه و بردمان بو قهلامهيدان ٺهوه باشتريش. له

قەلەمەيدان نىشتەجى ئەبىن و پىرەمىردىش با چوار پۇژ بحەسىتەو
لە ناو كەسوكارەكەىدا، بە سەر سەرى بنەمالەو... چەندە جەزەبە
بكىشى؟

كەلمىشى نەيتوانى لەو زياتر بە درۆ خۆى بدا لە خەو كە زۆرىش
بۆى دزوار بوو. زياتر لەو روووەو كە گولمەمەد بە دلى ئەو و بەگوپەرى
مراز و ئارەزووى ئەو ئەدوا. نىشتەجى بوون لە گوندىك بە ئاو و زەوى و
كىلگەى لەبارەو، ئارامگرتن و خواردنى پارووە نانېك بە دلى ئاسوودە،
كە ويستى سالانى ئەو بوو. ھەر ئەم ويست و ئارەزووش بوو واى
لىكردبوو تا لە شوپىنىكى وەكوو دەرزيوەر دە خشت بخاتە سەر يەك و
سەربان و سىبەرىك بەدى بهينى. بەلام ئىستە كە ئەبىنى گولمەمەد
-ئامازەى دزايەتى پار و پىرارى- سەرى ناوہتە بەر داواكارىەكانى ئەو و
باسى نىشتەجى بوون ئەكا، باسى تۆران لە چاوترووكانىكدا دامركايەو.
نىگەران و ھەروەھا ئارەزوومەندى ھىمنى و ئاسايش، سەرى لە سەر
سەرىن ھەلگرت و لە كاتىكا بە خوارى ئەپروانىە گولمەمەد، بە دەم
ئەمازەکردن بە ميوانە خەوتووہكە كە پرخەى ماندووتى ناو رەشمالەكەى
داگرتبوو، كەوتە نارەزايى دەرپرېن:

- ئەمە چ بەلایەكە بە سەر كورې خەلكيت ھىناوہ؟! چیتە
تۆ؟ خۆت ئەزانى لەگەل چ كەس و كەسانىك كەوتوویتەتە ململانى؟
ئاگات لە خۆت ھەيە؟ مەگەر نازانى ئەم مەلەبەندە سەروبەرى لە سەر
پەنجەى دەدانەى وەكوو نەجەف ئەرباب ئەگەرې؟ نازانى؟!... پۇژ بە پۇژ
دوژمن بۆ خۆت ئەتاشى و ئەويش چ جوړە دوژمنىك! لە بەر چى ئاخړ؟!
كەولت ئەكەن ئەمانە. بۆ ئەتەوئ پىستت لە بەر دامالڼ؟! ھا؟ ئەوہت
ئەوئ؟! بۆ رې ناكەوى لەگەل ئەو جوړە كەسانە؟ بۆ نابى بە ھاودەميان؟
بۆ بە جارى دەستت داوہتى و خەرىكى نانى خوشت و نانى ئىمەش و
نانى ھەموومان ئەپرې؟ بۆ با چووہتە قولت؟ ئىستە كە تفەنگت دزى
حكوموت ھەلگرتووہ، لانىكەم ئەو چوار پياوہى لەم مەلەبەندەدا توانا
و دەسەلاتىكيان ھەيە بۆ خۆت رابگرە! ئەو گەنجەى تۆ لەوئ وەكوو
يەخسىر قاچەكانت بەستووہ و خەواندووہتە، لەم مەلەبەندەدا بۆ خۆى ناو

و ناوبانگيکي ههيه، ريز و ئابرووی ههيه. خو لهبنی بنچک دهرنه په پړوه!
 بۆ؟ بۆ و له بهرچی کاری وا ئهکهي که قینت لی ههلبگرن؟ ئهمانه ئهبن
 به دوزمنی گیانت. ههر ئهوهندهی دهستیان ئاوه له بی ئهدهن له ریشهت.
 بۆ ئهبی ئهوه به لایه به سهر یهکیکی وهکوو ئاغهی سهنگرد بهینی تۆ؟
 مهگهر ناتهووی لهم مهلبهنده بژی تۆ؟ مهگهر نابی سهروکارت لهگهڵ
 ئهمانه ههبی؟ ئالوگۆرت ههبی و ژیاوت ههبی؟ بۆ، بۆچی کهسیکی وا،
 کهسانی وا، سووک و ریسوا ئهکهي؟!

وهک ههمیشه، گولمه مهده ئهگهر بیدهنگ بهایهت، کهلمیشی
 بیدهنگ نه ئهبوو و به پرسیار له کوئی نه ئهبوویهوه. یهکسهه و یهکبهند
 ئهیوت و ئهیوت. ئهوساش که قسهکانی تهواو ئهبوو، له سه لای ههلی
 ئه دایهوه. بۆیه گولمه مهده بۆ ئهوهی ریکه به زۆر گوتنی باوکی بگری،
 لهو دهرفتهی دهستی کهوتبوو، به بیانووی وهلامدانهوه وتی:

— ئهوه ئاده میزادی کوشتووه! دوو کهس له جووتیارهکانی خوئی!

کهلمیشی به دژواری شانی له سهر ئانیشتک ههلینا و به تهواوهتی
 پرووی کرده گولمه مهده و بهچاو و روالهتیک به قهبارهی نهفرهت وتی:
 — به جهه نههم که کوشتوویهتی! پیت وایه دوو پاتشای کوشتووه؟!
 دوو جووتیاری کوشتووه با کوشتبیتی! پروانه کی غهمی کوژراوی خه لکی
 ئهخوا... کورپه کهی من! مه بهستت کوژران و کوشتن ئهوهنده شتیکی
 تایهت و نۆبه ریه بۆ تۆ؟! ئهویش کوژرانی دوو جووتیار؟! چهنده ئههینی
 گیانی دوو جووتیار؟!... گریهان پینج سالی تریش - له خۆم خراپتر- به
 کوله مه رگی بزیایه تن ئهوه دوو جووتیاره. ئاخه کهی چی؟ ئه یانویست کوئی
 بگرن؟ چ گولیکیان ئهویست بدن له سهری خویان و خه لکی دیکه؟
 دهمن نانی زیاتریان ئهخوارد و چۆکیک زیاتر ئاودهستیان پر ئهکرد و
 پاشانیش ئهمردن! نه ئهمردن؟!... من نازانم ئیمه چکارمان لهوه داوه
 کی کی کوشتووه؟ مهگهر تۆ دادپرسی ئهوه خه لکهی؟!...

٢٥٧٩

که لیدهر

به رگی هه شته

— تاوانی کوشتنه کهیان خستۆته ئهستۆی من! بۆ ناتهووی تیبگهی؟

منیان به بکوژ داوه ته قه لهم. له لایه کهوه جووتیارهکانیان خنکاندووه و
 له لایه کی تریشهوه ده ریکه یان داوه به سهریان دا و کردوویانه ته سهر بان

و کردوویانه به قیژه و ههرا، ئه‌ی داد و بیداد گولمحه‌مه‌ده‌کان هاتن،
تالانیان کرد و سووتانیان و کوشتیان و رۆیشتن! پاشانیش غاریان داوه
بۆ زالگه‌ی جه‌نده‌رمه و سکا‌لایان کردووه. سکا‌لایان له دژی من داوه به
جه‌نده‌رمه! ئیسته بۆت روون بوویه‌وه؟!

که‌لمیشی هه‌روا به خواری له خه‌وتووی نه‌جه‌ف ئه‌رباب مۆره‌وه
ببوو. گولمحه‌مه‌د بیده‌نگ بوو. سه‌برخان قنچکه جگه‌ره‌که‌ی لای
ده‌ستیه‌وه، له ناو خۆله‌که‌ کوزانده‌وه. پرخه‌ی نه‌جه‌ف ئه‌رباب کزی کرد.
بیده‌نگی چرت‌ر بوو. که‌لمیشی به بی‌باوه‌رییه‌وه، له به‌ر خۆیه‌وه وتی:
— ئاها...؟!

ب‌لقیس هاته ژووره‌وه. پیاله‌یه‌کی مسی گیراوه‌ی شل و چهند پارچه
په‌رۆی ناسک به‌ده‌ستیه‌وه، به‌ره‌و سه‌ر جیگه‌ی شووه‌که‌ی رۆیشت و به
کوره‌که‌ی وت:

— رابه... رابه و برۆ ده‌ره‌وه، ئه‌مه‌وئ برینه‌که‌ی سه‌یر بکه‌م.
له هه‌لسانی گولمحه‌مه‌دا، ب‌لقیس به سه‌برخانیشی وت:
— تۆش هه‌لسه برۆ بۆ ره‌شمالی خۆتان. هه‌یفۆ جیگه‌ی بۆ
راخستوویت. رابه تا یاو ت لی نه‌هاتۆته‌وه.

سه‌برخان ئاماده‌ی هه‌لسان بوو. گولمحه‌مه‌دیش له چوونه
ده‌ره‌وه‌دا، به چه‌توونی و لا‌پره‌سه‌نی منالانه‌وه ئاو‌ری دایه‌وه و به دزیکه‌وه
سه‌یریکی دایک و باوکی کرد. ب‌لقیس لی‌فه‌که‌ی تا ناوقه‌دی پیاوه‌که‌ی
هینایه خواره‌وه و به دم کارکردنه‌وه به سه‌برخانی وت:

— چۆخه‌که‌ت بده به سه‌رت‌دا ئه‌چیته ده‌ره‌وه، هه‌وا دزه!
سه‌برخان و گولمحه‌مه‌د چووبوونه ده‌ره‌وه.
سه‌برخان به‌ره‌و ره‌شمالی خۆی و گولمحه‌مه‌د له ده‌ره‌وه، له بن
ئاسمان مایه‌وه.

ئاسمان.

ئاسمانی لی‌ل. ئه‌ستیره‌ی شلوی. نه‌رمه‌ قیزه‌ی با له ناو بنچکی
وشکه‌لاتوودا. تارمایی چوارپیکانی ره‌وه‌ند. خه‌و، خه‌وی پیاوانی شه‌که‌ت.
ئارختک. مۆته‌که‌ی خه‌ونی ژنانی نیگه‌ران. یافتی رۆیشتووی دلاوه‌ری

شوان. ناوبه ناو هاتوچۆی تاپوئاسای تفهنگداریک له هاتوچۆی شهوانه دا. حه وهوی دوور و جارجارهی سه گیک، سه گانیک له بادا. خه و پشووی ئه سپه کان. دهم لیكدانی قهره. کاویزی بادی، بیدهنگی. بیدهنگی تفهنگ، تفهنگه کان. تیشک، تیشکی بیگیان له درزی چهند ره شماله وه. شه و، شهوی بی سنوور.

«ناخهوی گولمه مه د؟!»

دهنگی ئه ندیشه. گولمه مه د به ره و کومای خو له می شه که چوو و له وی له سهر بهرده که دانیشیت. ئه و بهردهی پیشتر نه جف سه نگردی له سهری دانیشتبوو. پشت له با دانیشیت، تفهنگه که ی نایه سهر ئه ژنۆی، چۆخه که ی دایه وه به شانیدا و چیلکه یه کی هه لگرت بو ئه وهی ناو خو له که وه و پشکوکه بورووژینی.

— خه وت نییه گولمه مه د؟!»

دهنگی ئه ندیشه. دهنگی ژنانه ی که لکه له ی غه می پشو و نه دان. بللی کامیان بی؟ زیوهر یان مارال؟ ئه بی زیوهر بی. چونکه مارال خه و و شه که تی ئه بی بردیته وه. لی گه ری. ئه و - زیوهر - یش خه و ئه بیاته وه! «که لله ی وشک بووه. بیخهوی، هه له ی جهوانی! ئاخر ئارامیک،

حه سانه وه یه ک گولمه مه د؟»

دهنگی دایک، دهنگی گر و پر گله یی دایک، به دهم باوه. دهنگی دایک، به جه ختیکی گله یی ئامیزه وه، له کاتی په رینه وهی له ره شمالی که وه بو ئه وی که. گولمه مه د خاموش، سهری دانه واندوه، شانه کانی ده ره په ریوه و خیسسه ی له ژیه مۆ. پاشان زایه له ی زه مزه مه ی چگور!

ئای... که چ براهه که ئه م به گمه مه ده! گه راوه ته وه. دلاوه ری له که وشه ن و سنووری ره وه ند دوور کردۆته وه و گه راوه ته وه. گه راوه ته وه و سهره پای شه که تی له ش و شه له ژانی ئه ندیشه ی، چگوره که ی له

دووره وه له په نای په سیری ره شماله که دا، خستۆته زه مزه مه. چگور. نه وای جادووگه ری چگور، به ئه وینی ئارامشی گولمه مه د. حه زی پینشووی براهه ی، ئه وسا که بو بیستنی دهنگی سازه که له سهر شه وق بوو. به گمه مه د له بیریدا هه لیگرتبوو و ئه وای بو ئه ژه نی.

ئارام و ئارامبەخش. ھاودل و ھەماھەنگى بار و كاتەكە. نەك بىپەرۋا و مەستانە و، نە بەو رادە بەشەوق و رق و بەھىز كە پى بە مەبەستى ئاۋەزەنگى لە ەرز بېرى بە ئەوينى قريشكەى حىلەى ئەسپان. نە بەو رادەيەش شىتانه و دىۋانەسەر كە غاردان و بەردەوامى ئاژووتن لە دەستە دەستەى سواراندا. نەرم ئەى ژەنى. بە ھىۋاى خەمپەواندن و ئاسوودەىى ئەندىشەيەك. شەو و دابەزىنى ئوقرە، دوورى و پەرۋشى ژوان، پەنجەى بە سەر تەلەكاندا ئەخزىنى. يادى خورسوف و بىرى لەىلى يەك رەنگە.

«تەنھاي... براكەم؟»

دەنگى ئەندىشە. دەنگى ژنانەى ئەندىشە، گولمەمەد خاموش بوو و ھىچ تامەزرۋى شكاندى ئەو خاموشىيە نەبوو. خۆ ھەلدان و بەربوونەو لە قوۋلاىى زەللى دەروونىدا، تەنھا ئەو جارائە ئەگونجى كە بارىكى بە ۋەيشوومە بە سەر شانتەو بەرستى لى برىوى. فرېدران و رەھابوون، ئەۋىش ئەگەر لە سەر پەرى لەرینەۋەى نەرمى چگۈورەكەى بەگمەمەد ۋەك شەنەبا بالى گرتبىتەۋە، بە چىلكەكەى دەستەۋە لە قەراخ ژىلەمۆكە.

«تەنھاي... براكەم؛ خوشكت لە دەورت گەرى، گولمەمەد!»

ئەم دەنگە ئىتر لە دەنگى ئەندىشە نەئەچوو. نىك بوو. بەس تۈزىك بىگانەسا بوو. دەنگ نىك بوو. زۆر نىك. بە رادەيەك كە بوونى دەنگ، ھەناسەى دەنگ و، ھەستى دەنگەكە ئەبىسرا و ھەست پى ئەكرا. دەنگەكە لە چەپى شانى گولمەمەدەۋە بوو. بە ئاۋردانەۋەيەك ئەكرا ھەموو دوۋدلى ئاۋىتە بە ئەندىشە و دلەراۋكە تىك بشكىنرى. گولمەمەد ئاۋرى دايەۋە. شىرۋ لە سەر ھەردوو چۆكى لە لاي براكەيەۋە دانىشتبوو، خەنجەرىك لە سەر دەستەكانى. پىشكەشى گولمەمەد:

— گرى كارم بكەرەۋە، لە دەورت گەرىم!

سەرى شىرۋ بە دژۋارى لە سەر مى راۋەستابوو. ئەتوت دوا توانا و جەربەزە و بوبرى خۆى لە رستەيەكدا چر كىرەبۋىيەۋە و، دوا وزەى چۆكەكانى بۆ ئەۋە بەكار ھىنابوو لە ھەشارگەى تارىكيەۋە خۆى بگەيەنئە لاي خۆلەمىشەكە. ئىستەش ئەگەر گولمەمەد،

خوشکهکەى - به ږوخسارى پر ئهسرین و له‌رزینی بى ئوقره‌ى لیو و گونا،
چاوى گرگرتوو و هه‌ژانه نامۆکه‌یه‌وه- له ئامیز نه‌گرتایه‌ت، ږوون نه‌بوو
که شیرۆ دهستی بدایه‌ته چ کاریکى شیتانه و ناچارانه.
دهستی گولمه‌مه‌د به‌لام به‌ سوژه‌وه نیشته سهر شانى شیرۆ.
سهروى سووتاو، سهرى دانه‌واند. لافاوى بنار له گیانى گولمه‌مه‌ددا.
سهر له به‌ر پى برا، بیباک و بى‌په‌روا. غه‌م و بوغزى دیرین و گله‌یى
ئاوینه به‌ شه‌وقیکى ناباوه‌ر. زى خروشى شیرۆ نه‌وايه‌کى‌تر بوو که
له‌گه‌ل زایه‌له‌ى چگووره‌کەى به‌گمه‌مه‌د تیکه‌ل ئه‌بوو.
بلقیس له‌ ده‌ریزانی ره‌شماله‌که وه‌ستابوو و شانه‌کانى به‌ گریانى
شادمانى ئه‌له‌رزین. گولمه‌مه‌د خه‌نجه‌رى له دهستی خوشک وه‌رگرت
و خسته‌ى بن قايشى سهر پشتینه‌کەى، شیرۆى له سهر ئه‌ژنۆى خو‌ى
هه‌لساند و وتى:
- ئاگر! چالووک به‌ینه بو ئاگره‌که!

بهشی بیست و چوارم

۲۵۸۵

که نیدر

به رگی هه شنه

بەندى يەكەم

سپىدپەھنا.

سروھى ساردى بوومەللى. بەستىنى سامال و ئارامى ئاسمان.
ئارامش. ماوھى ئەستىرەكان، تاك و تەرا، تەنھا. خالخالۆكەى سەر قاپىكى
بەراوھەژووى قەيماخ. ناوبەناو خەرىكى خۆ وەشىران. بانگەوازی رۆژ. خۆرى
ون لە خەمى پىشتى زەوى. نە نىشانەيەك ھىشتا لە پىشەدەمى خۆشى
ئەرخەوانى و، نە نىشانىك ھىشتاش لە مەلانى بەرەبەيان. ئامىتەيەكى
شىنباوى ئاسمانى و قورقوشمىنى بەرەگەى ئاسۆ. ھاوسنوورى
رەنگەكان. بى تخووبى شەو و رۆژ. لىلى و ئەندىشە. داچوون و پاسان.
نە شەو پەلەى رۆيشتنىيەتى و نە رۆژ لەزى دەستپىكردن. وەستان.
پىكھاتنى داچوون و ھەلاتن. جىگۆرپىيەكى بى ملانى. مالاوايەكى بە
ئاشتى. شەو ئەپرات سەربىتەوھە و رۆژ بە رىگەوھە بۆ ھەلھاتن. ئەم
ئەپرات تا بىتەوھە و ئەويان ئەگات تا گەرابىتەوھە.

کردارى رۆژگار!

بلىقىس ئاوى ناو مەردۆشەكەى ھەلدا. با ئاوەكەى برد. سەگەكە لە
بەر كۆشى بلىقىسدا كەوتە گۆزان گۆزان. بلىقىس سەرى بەرەو ژىلەمۆكە
سووران. لەوى ھىشتاش گۆلمحەمەدى لىبوو، لە سەر بەردەكە. ۲۵۸۷
خامۆش بوو گۆلمحەمەد. بلىقىس ھەنگاويك بۆ لای چوو. گۆلمحەمەد
ئەتوت خەو بردوويەتيەوھە. ھەنگاويكى دى. چۆخە بە شانەوھە، تەھەنگ لە
ناو دەستىدا و بە بەر تەوېليەوھە، رومەت ئارام و قژى لە بن كلاوھەكەى

كهوتبوويه دهرهوه. ئهتوت سهد سال بوو خهوتبوو. بلقيس نهى ئهتوانى
 هيچ بكات، جگه لهوهى رابوو. نه كاتى ئهوهى ههبوو جيگه راخات و
 رۆلهى بخهوينى، نه به باشيشى ئهزانى به تهوسيك - ههچهن له بهر
 خويهوه و بهسرته- به ژنهكانى گولمحههد، خهوهكهى بزپينى. بويه،
 جگه له بى ئوميدى له ئاوارهى و نهفرين كردنى رۆژگار له دلوه و
 پلاريكى لاوهكيش بو ژنهكانى گولمحههد هيچىترى نهبوو به خوى بلى.
 كارى دروست ئهوهبوو رابوو و ليگهري كورپى، بى شهلهژان و ئاسووده،
 تاويك ئوقره بگرى. ههچهنده بهم جوړه و وهك غهواره.

«خۆزگه بخهوتايهت، خۆزگه بخهوتايهت شهويك به دل ئارامى!»
 جييهك بو هيو، جييهك بو خهوتنى گولمحههد هيشتاش له
 دلى بلقيسدا بوو. ههمووى ههر ههناسهى سارد نهبوو. ئهوهى له دلى
 بلقيسدا بوو. شوينى هيو، شوينى بو ئوميد. ههچهن دلنيگهраниشه،
 بهلام:

«بهشم ئهمهيه، ئهمهيه بهشى من. له ناوچهوانم و نووسراوه.
 بهشى من ئهمهيه لهم ژيانه بى قهمتهره، بى ههوساره. با بوخوى بنوى.
 با بهسپتهوه تاويك، ههچهنده وهكوو غهواره. بهشهكهه ئهمهيه.
 ئهمهيه بهشى خوم و بهخت و چارهى كورپهكانم!»

ئهويكه، بهگمحههد ئهبي له كوئى خهو بردبيتيهوه؟
 به دواى خهوتووى كورپهكهىدا، بلقيس سهرى كرد به ههموو پهنا و
 پهسيريكا. بهگمحههد له قهراخ رهشمالهكهى كهلميشى خهوتبوو
 رهنكه بو ئاگابوون له نهجف ئهرياب. خوى دابووه پهنا و لىي خهوتبوو،
 پاپوكه، ئهژنوى نابوو به سكيهوه. وهك ئاولههه. چگووهرهكهى لاي
 دهستيهوه و تفهنگهكهى له بن سهرى، به بى راخهر و به بى پيخهف.
 جهوانى!

«تاشتكتان بو ئاماده ئهكهه ئهمرو بهر دلتان بگرى، ئازيزهكانم!»
 بلقيس ئيتر نهوهستا. له نيوان چوارپيكانهوه بهرهو بيرى ئاوهكه
 ههلكشا. دلنياي ئهوهى كه پياوهكان تا گهپانهوهى ئهويش له خهو
 رانابن، ئهم پياوانه. كه وا بوو، بهر لهوهى چاو به رۆژدا ههلبهينن

ئەبوابە نان و ئاو و بەرچاييان بۆ ئامادە بکات. چونکە تیرکردنی ورگی پۆلێک پیاو، کارێکی سانا نییە.

— چاوهکانت لە بێخەویدا سوور بوون، ماندوو نەبی!
کابرای کێشک لە وهلامی بلقیسدا بەیانی باشی لێکرد و بەخیری هینا.

بلقیس پرسى:

— خو برسى و تینوو نیت؟

کابرای کێشک وتى:

— تا چێشتەنگا خۆم پائەگرم. بەر لە خەوتن پاروویەک ئەخۆم.
— ئەتەوئ بابۆلەیهکی نان و پۆنت بۆ بهینم؟
— خیر بێتە پیت دایەگیان. قەیناکە، دویشەو باشم خواردوو. زۆر سپاس.

بلقیس لای دا و بەرەو بیرى ئاوهکە چوو.

کابرایەک و ئەسپێک.

لە بەرەگەى پۆژەهەلاتەوه و لە نیگای بلقیسدا، وهک بلێى سوارێک هەلقولا، بالابەرزیکی چوارشانە لە سەر ئەسپێکی چوار هەنگل. خان ئاپۆ. ئەسپەکهى خان ئاپۆ بە پەنگى بوومەلێل، نە بهویرغە و نەبەغار، بە گورگەلۆقه ئەهات. قیرقاج. هەر ئەم ئازووتنە لۆقهیهش بوو کە سوار و ئەسپەکهى دوو ئەوهندە زەبەلاحتر پیشان ئەدا.

بلقیس لای بیرەکه وهستا و کهوتە کردنەوهى گوریسی دۆلچەکه. چای بەیانی ئەم پۆلە پیاوه. جەوهنەیهک و مەردۆشیکی. کەمترین بری پێویست. بەلام کارێکە بلقیس ئەبوا بیکردایەت ئەوه بوو کە پەلە بکات و پێ هەلبگرێ. چونکە گەیشتنی خان ئاپۆ بۆ ناو پەوهند، بێگومان شیوازی خەو و هەستانی تیک ئەدا.

خان ئاپۆ لە تێپەرین بە لای سەرووی بیرەکه، لە نیگای بلقیسدا دەستیکی بە سلاو بۆ هەلینا و بەردەوام بوو. کابرای کێشک خۆی لادا و بەیانی باشی لێکرد. گۆلە یەكچاو هەلات بە پێشوازی خان ئاپۆوه. کلکی لەقاند و قەپۆزی لە ئاوهزەنگیهکه، قرووسکایهوه. خان ئاپۆ گرێی قورسی

لهشی له سهر ئهسپهكه داگرت و خهوالوو چاوى گيڤا. ههيقو سهرى له دهريزانوه هينايه دهرهوه و به پرووى خوښهوه بو وهگرتنى ههوسارى ئهسپهكه بهرهو باوكى چوو. خان ئاپو دهسكهوسارى دايه دهستى و خوئ بهرهو مهيدانهكه چوو.

بهگمحه مه د خوئ ئاشكرا كرد و بو رۆزباش بهرهوپيرى ئاپو چوو. خان ئاپو ههوالى گولمحه مه دى پرسى و به جووته بهرهو خولمهيشهكه چوون. گولمحه مه د به بيستنى دنگ و گوت و بيژ، هاتهوه به خوئ دا و چاوى ههلبيرى. پرووى له خان ئاپو و بهگمحه مه د، سهرماى بهره بهيانى له لهش تهراند و شوپى باويشكى له چاو و پرووى سرپيهوه.

خان ئاپو و بهگمحه مه د له ژيله موى خولمهيشهكه نزيك بوونهوه. گولمحه مه د رابوو و چوخه كهى توند له خوئ ئالاند و به خوڤيشانهوه، شهكه تى و پاشماوهى خهوالووى تووڤ دا و دهستهكانى - به باويشكيكى كشاو كه هاتبوو- خاچ ئاسا به ههر دوو لا دا كردهوه، وهك بليى ئهيهوئ ئاپو له ئاميژ بگرئ.

رۆزباش و بهيانى باش.

گولمحه مه د نيو سووڤيكي دا و چوخه كهى كه كاتى خو كيڤيشانهوه له شانى داکه وتبوو، هه لگرته وه:

— ئه ليى بيوچان غارت داوه؟

خان ئاپو سهرى لهقاند و ئاوڤى له ئهسپهكهى دايهوه. ههيقو دهسكهوسارى ئهسپهكهى بهستبوو به ئهستوندهكى رهشمالهكهوه و خوئ خهريكى ئاگر كردنهوه، له لاي كوانووهكه دانيشتبوو. خان ئاپو وتى:

— ئارهقهى كردبوو ئهسپهكه!

بهگمحه مه د زانى پرووى گوتهى لهوه. گهرايهوه و رويشت ئهسپهكهى خان ئاپو بگهڤيڤيڤي. ههروهها پياوانى خهوتوو ههلسيڤيڤي و كيڤيشكهكان بگورڤي. به دووركهوتنهوهى برا، گولمحه مه د له مامى ئهروانى تا ههوالى بو بگيڤيڤيڤي. ههڤهڤهڤه گولمحه مه د له نهڤيڤيڤي ئهڤيڤيڤيڤي دا زياتر پهروڤيڤي نهگهڤيڤيڤيڤي ستار بوو، تا هاتنهوهى خان ئاپو. بهلام هاتنهوهى خان ئاپو، ئهويڤي بهو بهيانىه زووه، نهى ئهتوانى

گرنگی خوئی نه‌بئ. بۆیه بۆ ئه‌وه‌ی شه‌قلی بێده‌نگیه ترس هێنه‌که‌ی خان‌ئاپۆ بشکێنئ، به‌ره‌و کوانووئ ئاگره‌که‌ که‌وته‌ پڕ و شان به‌ شانی خان‌ئاپۆ، به‌ دهم پڕوه جارێکی‌تر پرسئ:

— چیه‌؟! بۆ قوروقه‌پت کردوه‌؟! —

له‌بری وه‌لام، خان‌ئاپۆ ده‌ستی کرد به‌ گیرفانی به‌خه‌لدا و چه‌پکه‌یه‌ک پارهی هێنایه‌ ده‌ره‌وه‌ و گرتی به‌ به‌رچاوی گولمه‌مه‌ده‌وه‌. گولمه‌مه‌د به‌ سه‌رسووڕمانه‌وه‌ وه‌ستا و نیگای له‌ سه‌ر پاره‌که‌وه‌ گواسته‌وه‌ بۆ چاوه‌کانی خان‌ئاپۆ و به‌ هه‌مان ناباوه‌رییه‌وه‌ پرسئ:

— ئه‌م پارهی ئێتر چیه‌؟ —

خان‌ئاپۆ به‌ پێکه‌نینیکی وشک و قه‌به‌ که‌ گنجه‌کانی ماندووئ روخساری بۆ ساتی‌ک ئه‌شکاند، به‌ره‌و ئاگره‌که‌ چوو و وتئ:

— سه‌رت نرخ‌ی چووته‌ سه‌ره‌وه‌! —

— مه‌به‌ستت چیه‌؟! —

— ئه‌وه‌ی که‌ گویت لئ بوو! ئه‌م بیست هه‌زار تمه‌نه‌، یه‌ک له‌ سیی نرخ‌ی سه‌ری بر‌وا‌ی تۆیه‌! دوو له‌ سی‌که‌ی‌تری‌شی پاشان وه‌رئه‌گرم!... بۆ قسه‌ ناکه‌ی؟! باوه‌ر ناکه‌ی! —

لای کوانوو به‌رده‌که‌، که‌ هه‌یفۆ کت‌ریه‌که‌ی نابوو‌یه‌ سه‌ر، هه‌ر دوو پیاو قنچکانیان کرد. خان‌ئاپۆ قولیک کاویری خسته‌ ناو ئاگره‌که‌ و به‌ هه‌یفۆشی وت بچئ به‌ دوا‌ی کاره‌کانی تری‌دا. هه‌یفۆ که‌ خوئی جیی بۆ چۆل کردبوون، ئاخیزی کرد و به‌ره‌و ره‌شماله‌که‌ کشایه‌وه‌.

بێده‌نگی و دووکه‌لی کوانوو و له‌رینه‌وه‌ی بلیسه‌ی ئاگر به‌ ده‌وری کت‌ریه‌ ره‌ش. له‌ ئاستی‌ک‌دا که‌ با نه‌توانئ ئاگره‌که‌ بگرێته‌وه‌، گولمه‌مه‌د و خان‌ئاپۆ له‌مبه‌ر و ئه‌وبه‌ری کوانوو‌که‌وه‌ دانیشتبوون. گولمه‌مه‌د سه‌ری داخستبوو، زوورب‌بوویه‌وه‌ له‌ ئاگره‌که‌ و خامۆش بوو.

خان‌ئاپۆ چاوی له‌ گولمه‌مه‌د بوو و وا دیار بوو سات به‌ سات کاردانه‌وه‌ی پیاوه‌که‌ له‌ داره‌ته‌کانی روخسار و نیگای‌دا هه‌لئه‌سه‌نگی‌ئ، هه‌رچه‌ند گولمه‌مه‌د له‌وه‌ پیرینگیتته‌وه‌ که‌ که‌مترین نیشانه‌ی ئه‌و مله‌لانییه‌ی ده‌روونی ئه‌هه‌ژاند، ئاشکرا بکات:

— باوهر ناکهم!

لهو بیده‌نگیه‌دا که له‌په‌سا قورستر و هه‌ناسه‌برتر ئه‌بوو،
گولمحه‌مه‌د وای وت و پاشان له نیگای شوخی خان‌ئاپۆ که بزه‌یه‌کی
ماندووێ ته‌رینی به دواوه‌ بوو، روانی و پرسى:

— پاره‌که کى پى‌دای؟! —

— باوهر ناکه‌ی ئه‌گهر بلیم... فه‌ربه‌خش!

— فه‌ربه‌خش؟ پاره‌ی میری؟

— من لهو بروایه‌دا نیم میری لهو خوشخه‌رجیانه بکات!

— ئه‌ی کى؟! تۆ پیت وایه کى خه‌لاتى بۆ سه‌رى من داناوه؟

— پاره‌که‌یان له ئاسایش دا به من. فه‌ربه‌خش بوو، غه‌زه‌نه و
یه‌کی‌تر که به‌رگی سه‌ربازی له به‌ر نه‌بوو. به‌لام بروام وانیه که
ئوه پاره‌ی میری بى. هه‌ر به‌و جو‌ره‌ش که بروا ناکهم ئهم پیلانه، پیلانی
فه‌ربه‌خش بى. سه‌رى ئهم کاره به لایه‌کی‌تره‌وه به‌نده. سه‌ربزوینی ئهم
کاره، فه‌ربه‌خش نییه!

— له کوێیه سه‌رى ئهم کاره و کین سه‌ربزوینانی؟

— ده‌وروبه‌رى خۆت سه‌یر بکه، بزانه له کارى کى ئه‌چى؟ کى و له

کوێ؟

— به درکه له‌گه‌لم ئه‌دوێ، خان‌ئاپۆ! بى په‌رده بۆمى بلى!

— تۆ ئه‌وه‌نده کهم هو‌ش نیت، گولمحه‌مه‌د! به‌لام نازانم بۆچی
ئه‌ترسى وه‌لامه‌که له می‌شک و زمانى خۆت وه‌ربگرى!... شک بکه!
شک بکه له‌وه‌ی که شکت لى نییه!

گولمحه‌مه‌د ده‌ستى هی‌نا به هه‌نیه‌ی‌دا و به بى ئه‌وه‌ی قه‌لس بوون
و درى‌خى خۆی بشاریته‌وه، وتى:

— ئیتر ئه‌بى شک له هه‌موان بکه‌م... هه‌ر هه‌موو!

خان‌ئاپۆ وتى:

— له‌مکاره‌دا، من ده‌ستى فه‌ربه‌خش نابینم. هه‌رچه‌ند ده‌ستى
فه‌ربه‌خش ئهم چه‌پکه ئه‌سکه‌ناسه‌ی دا به ده‌ستى منه‌وه، به‌لام
ده‌ستى ئه‌و له کاردا نابینم. من ئه‌و ده‌ستانه له‌مکاره‌دا ئه‌بینم که

پاریزه‌ری پاشه‌که‌وته‌کانی ئیمه‌ن. ئەو دەستانه‌ی دار و نه‌داری ئیمه‌یان پێ
سپێردراوه. ئەوانه‌ی که ئیمه له نزیکه‌وه ئەمانناسن و له خوو و خده‌ی
ئیمه ئاگادارن.

— ئەکرێ پوونی بکه‌یته‌وه خان‌ئاپۆ؟

— له‌مه‌ پوونتر؟!

گوڵمه‌مه‌د جاریکی‌تر روانیه‌ خان‌ئاپۆ و وتی:

— مه‌به‌ستت بوندار و ئالاجاقیه‌، مه‌گهر وانیه‌؟

— به‌ ئی وایه‌!

— مه‌به‌ستت ئەوان خه‌لاتیان بۆ سه‌ری من داناوه‌؟ ئەوان مایه‌یان

داناوه‌؟! ئەویش له‌و پاره‌ و داراییه‌ی خۆم خستوو مه‌ته‌ به‌رده‌ستیان؟! له‌

پاره‌ی خۆم؟!

خان‌ئاپۆ به‌ خۆشزمانیه‌کی ته‌وساوییه‌وه‌ وتی:

— قوماره‌ ئیتر! به‌و پاره‌یه‌ کایه‌ ئەکه‌ن که‌ بردوویانه‌ته‌وه‌. خۆ له‌

گیرفانی خۆیان که‌م نابێته‌وه‌!

گوڵمه‌مه‌د بێ پروا و به‌ ته‌شه‌ره‌وه‌، بزه‌یه‌کی هاتی و وتی:

— نان و نه‌مه‌ک! پازداری کار و ژیانم!... هاو نه‌مه‌ک! هممه‌...

په‌ف... به‌لام بۆ تۆیان بۆ ئەم کاره‌ دیاری کردووه‌؟!

خان‌ئاپۆ وتی:

— ئەگهر جگه‌ له‌ منیان پاسپاردایه‌ت، ئەوسا ده‌رنه‌ئه‌که‌ت که‌

بوندار و ئالاجاقی ده‌ستیان له‌ کاره‌که‌دایه‌. بۆیه‌ ئەلیم ئەمه‌کاره‌، کاری

بیگانه‌ نییه‌. کاری ئاشنایه‌، کاری خۆیه‌. ئەوه‌ی ئەو بیریه‌ کردوته‌وه‌،

ئیمه‌ی ناسیوه‌، منی ناسیوه‌. بۆ کاریکی وه‌ها کێ له‌ من باشتر؟ کێ

له‌ من به‌ برازا که‌م، به‌ هاوسه‌نگه‌ره‌که‌م نزیکتره‌؟... له‌ملاشه‌وه‌،

کێ له‌ من خۆش ئیشتیاتر؟! ئەوان باشیان زانیوه‌ ئەبێ دونه‌گ له‌ به‌ر

ده‌می پشیلهدا رابگرن! ئاگایان له‌وه‌ هه‌بووه‌ من مگیرانی به‌ پارمه‌وه‌

ئکه‌م، به‌لام نه‌یانزانیوه‌ پارمه‌ بۆچی ئەوی. به‌ په‌نجا شه‌ست هه‌زار

تمه‌ن، ئەویش کاتی که‌ پسووله‌ی بوورین له‌ برکتدا بێ، له‌م بیابانه‌ چی

ناکردی؟! لانی که‌مه‌که‌ی به‌و پاره‌یه‌ ئەتوانی گوندیک بکری. گوندیکی

پي ناکړدری؟

— با... بۆچی نا. جا ئەتەوئ گوند بکړی؟!

خان ئاپۆ دای له قاقای پیکه نین و وتی:

— بهم جوړه ئەتەوئ له من بپرسی بۆچی خەلاتی سەری تۆم

وەرگرتوو، ئەری؟

— نا... نا! ئەزانم بۆچی لیت وەرگرتوون، ئەزانم!

خان ئاپۆ وتی:

— ئەوان خو ئیتر نایانەوئ نییه پارەکەى خۆمانمان پي بدەنەو.

وام بە ژیرانە زانی هەر نەبی بیست هەزار تەمەنیان لیوهر بگرمەو. هەر

نەبی، موویەک له بەراز خوئ دەسکەوتە. جگە لەو هەش سەرپرەقى کردن

شیتیتی بوو. ئەگەر سەرکیشیم بکردایەت، کي ئەلئ هەر لەوئ سەریان

نەئەکردم بە بن گۆمدا! له بەردەستیان دا بووم، ئاخر! هەر لەوئ کۆلەى

منیان ئەکوتا. خانمەمەدیان له مەشەد کەوئ ئەکرد و... پاشانیش

کارەکیان زۆر سەخت نەبوو! بە خۆمم وت قەیحیکە با دلایان گەرم بی،

وا بزائن توانیویانە من بکړن! بە تۆش وا باشتەر نییه؟

بە بی گوتە، گۆلمەمەد سەری داخست و پیکەنى. پیکەنینیکی

سارد و کورت. نەک لەو هەى پووی دابوو، بگرە ئەتوت بە کاری جیهان پي

ئەکەنى. خان ئاپۆ داری برد بوو بۆ بن دسکی کتريهکە و بۆ ئەو هەى ئاوی

کولاتوو هەلنەچي بە سەر ئاگرەکەدا، له سەر ئاگرەکە لايبرد و بانگی

کرد:

— وەرە کچم، چاکە دەم کە.

هەیفۆ بە کیسهى چای وشکەو هات. خان ئاپۆ بیدەنگ بوو تا

کچەکەى بگات، چا بکاتە کتريهکە و بروات. ئەوسا وتی:

— رویشتم بۆ مالى ئالاجاقى، بەلام وتیان له مال نییه. زانیم خو

دەرناخات. نەمامەو. سەری ئەسپەکەم وەرگيړا و هاتمەو.

گۆلمەمەد سەری هەلينا و پرسى:

— چیت دەس کەوت لەو خو شاردنەو هیه؟

خان ئاپۆ وتی:

— ئەوھى كە بۆم وتى. تىگەيشتم خۆى پلانى كارەكەى داناوھ.
— بۆچى؟ ئالاجاقى خۆ وتبووى پارە دابىن بكەن بۆ ئەوھى بوورينمان
بۆ وەرېگرى!

— ئەو ئەگەر راستى بکردايەت، بە برېكى ئەو پارەيەى لە لاى
دامانناوھ كارەكەى جىبەجى ئەکرد. كە وا بوو بزانه ويستووويەتى
ديسانەوھ بماندۆشى!

گولمەمەد، زياتر لەوھى پرووى گوتەى لەگەل خان ئاپۆ بى، بە خۆى
وت:

— ئەمانە چەن جۆر قسە ئەكەن؟ ئەمانە چەن جۆر ئادەمىزادن؟
ئەمانە چ جۆرە ئادەمىزادىكن؟!... لە لاىەكەوھ ئەيانەوئى بوورينم بۆ
وەرېگرن و لە لاىەكىترەوھ بۆ سەرم، بۆ سەرى براوم نرخ ديارى ئەكەن!
لە لاىەكەوھ تەفەنگ و فېشەكم پى ئەفرۆشن، لە لاىەكەوھ ئەيانەوئى
مامم بکرن بۆ ئەوھى سەرى برازاكەى ببات بۆيان!... بە چى باوەر بکەم
لەم دنيايەدا، خان ئاپۆ گيان؟
خان ئاپۆ وتى:

— رەنگە لە بەر ئەوھى كە من ئەم شتانەم لە تۆ زياتر بينيوھ، ھەر
لە سەرەتاوھ شك ئەكەم!... گومان!
— شك... شك!

— من يەك شتم زانيوھ. ئەويش ئەوھى كە ئادەمىزاد ملکہ چى
نيازەكانى خۆيەتى. ھەر كارىكيش كە ئەيكا بۆ ئەوھيە وەلامى ئەو نيازانه
بداتەوھ. نەمبينيوھ، يانيش زۆر كەمم ديوھ كەسانىك كە وا نەبن.
لانىكەم ئەو كەسانەى كە خەنىمى ئيمەن بەو جۆرەن!

گولمەمەد سەيرى خان ئاپۆى كرد و وتى:

— كە وا بوو ئەتوانى جگە لەوھش بى؟

— ئەتوانى. بەلام... وتوويانە مەيموون و بەچكەكەيان خستە سەر

كە ئىدەر

بەرگى ھەشتەم

تەختى گەرماو. گەرماوھكەيان گەرم كرد و داخ كرد. ئەوھندە داخ كە
مەيموون و بەچكەكەى نەيان ئەتوانى بەرى پىيان لە سەر بەردەكانى
تەختى گەرماوھكە دابنن. پىت واىە چى پرووى دا؟! مەيموون منالەكەى

گرت، گرمۆلهی کرد و خۆی چوووه سهر پشتهی منالعهکی بۆ ئهوهی قاچی
بلۆق نهکا!

گولمههمهه پرسى:

— ئيمه مهيموونين؟!

خان ئاپۆ وتى:

— ئيمه بهچكهی مهيموونهكهين! ئهوانهی كه خهريكن ئيمه
گرمۆله ئهكهن له بن پيى خوياندا، ئهوانه مهيموونن! تهختى گهرمايان
بۆ داخ كردوون و، ئهوان ئهيانهوئى خويان به ساخى بۆى دهرچن. كه وا
بوو ئهبيى ئيمه بكهن به قوربانى!

كى تهختى گهرماي بۆ داخ كردوون؟

— حكوومهت! دلتيام كه حكوومهت. شا خهريكه دائههمهزرى و
ئهموون وهرئهگرى. تاو ناهيئى كهس ليى ياخى ببيى. ئهيهوئى ولات بخاته
بن دهسهلاتى خويهوه!

— كه وا بوو شا بووه به خهنيى ئيمه؟!... ئهگهر وايه بۆچى يارى
مشك و پشيلهمان لهگهڵ ئهكهن؟ بۆ له رووبهرووهوه بۆمان نايه؟
بۆچى دووروو و دوورهنگ خويان دهرئهخه؟!

— من و تويش ئهگهر لهبرى ئهوان بوايهتين، پيمان ناخوش نهبوو
دوژمنهكانمان گيژ و سهريشيواو بكهين. چهزمان نهئهکرد؟!

— گيژ... گيژ... گيژ و سهرئاسى!

بلقيس هاتبوويهوه و له نزيك كوانووهكه، مهردۆشى له سهر
سهري داگرت. گولمههمهه چاوى له ئاگرهكه بوو و ئهگهر ههستيئيشى
به هاتنى داىكى كردبوو، ئهوهنده له ناو خۆى دا بوو كه نهى ئهتوانى
ئاوڕ بداتهوه. بلقيس مهردۆشهكهى له سهر بهردى كوانووهكه دانا و
گولمههمهه له بهر خويهوه وتى:

— ئهيانهوئى... بوورينم بۆ وهريگرن!... ئهى ژن حيزانه! ئهى ژن

حيزانه!

له گوتنهكهى گولمههمهه دا، بلقيس به نهرمى ههناسه،
دامركايهوه. چاويكى له گولمههمهه و يهكى له خان ئاپۆ. داىك ئهگهر نه

به زمان به لّام به نيگای ترس و كه سه ره وه ئه پيرسى:

— «باسى چى ئه كه ن ئيوه؟!»

گوئلمحه مه د سه يرئكى دايكى كرد و به خان ئاپۆ وى:

— بوؤ بگيريه وه!

خان ئاپۆ ئه وهى رووى دابوو، له سه ره تاوه تا كوئايى بوؤ بلقيس گيراييه وه.

بلىقيس به بيستنى هه ر رسته يه ك - توؤ بلى خوار دنه وهى هه ر وشه يه ك - پشتى ئه چه مايه وه و ئه چه مايه وه. تا راده يه ك كه چه ناگه ي ره قه نى نيشته سه ر كه شكه ي ئه ژنوؤ و چاوى له كويرة بلىسه كانى ئاگره كه زوور بوويه وه. بئده نكيه كى قورس و دژوار. هه لميكي به ئاسته م له سه ر ئاوى مه ردۆشه كه به رز بوويه وه و تيكه ل به سروه ي با بوو. بلىقيس نه له گه ل ئه و گوئلمحه مه ده ي له قه راخ ئاگره كه هه لئرووشكا بوو، به لكوو له گه ل ئه و گوئلمحه مه ده ي له دلى دا بوو، وئى:

— خانه كان... ئاغه كان! سه د جار و تم پلاو مه خوؤ له گه ليان

دايكه كه م! سه د جار پيم وئى!

گوئلمحه مه د هه لسا و وئى:

— له هيج كوؤ باسى مه كه ن! براكانم ئه گه ر ببيسن ئاگر ئه گرن.

تاشتى پياوه كان سازكه، دايه!

بلىقيس كارى خوؤ ئه زانى. هه لسا و چوو بوؤ ئاماده كردنى سفره.

— گوئلمحه مه د كه سه يري رويشتنه كه ي دايكى ئه كرد، بينى

هه نكاوه كانى بلىقيس به ئاشكرا شكاون و ئه و به ژنه راسته ي توؤزى

چه ماوه ته وه. خوؤ پى پانه گيرا. كه وته رى به لكوو به كارى راگه يشتن به

بادى و تيمارى قه ره تاويك دلى خهريك بكات. ئه وه نه بوو چوارپيكان بوؤ

خواردنى به يانى جارس ببوون!

— جوؤ ئه سپه كان بده ن!... نواله ي لوكه كه ش خوؤ بيخه به

كه ئيده ر

به رگى هه شته م

كه رووى دا، به گمحه مه د!

تفه نگداره كان رائه بوون و به باويشكى فريژ و قورس له شى

كوئراويان به خواروخىچى ئه كي شايه وه و بلاو ئه بوونه وه به ناو بنچكه

گهون و دړکدا و، پاشان له بهر باکهدا ئهکشان بهرهو بیرى ئاوهکه تا دهست و چاوېک بشوون و جارېکىدى بۆ ژيانى رۆژانه ئاماده بڼهوه. ئهوهش بهيانى پروون، بهرهگهئى ئاسوئى ئهرخهوانى رۆژههلات، جاجمېکى خوښ نهخشى راخراو له بهر پېى خوږدا که تاوېکىتر خوئى دهرئهخست و به گولځهنديکى رۆشنهوه خوئى به سهر خاکدا ئهپژاند. خوږ، جارېکىتر رېبوارېک بوو له بهستېنى ئهمرودا و جارېکىتر زهوى رېبازېکى مل بهکوېن له بهردهمى ههتاودا. جارېکى دى ديساننهوه ئاسمان به چاوى ئاوالهوه ئهپروانيه ناوچهوانى ههرچى ههبوو و نهبوو. جارېکىتر ميوانى دهشت. چهپکه تيرېژ و ئاوى زېړين له بوارى رۆژدا. کردارى رۆژگار.

— «ئهى ئهمانه بۆ نههاتنهوه؟!... چييان به سهر هات؟!»

گولمحهমেده شهوى به خهو و بېدارى كهه وهيشووومه، ههرچهند نه زوړ ئارام، تېپهړاندېوو. بهلام بهوهى خان ئاپو لهگهلا خوئى هينابووى، ئهوه يهكههمجار بوو كه گولمحهমেده ههستى ئهكرد له دلوه نيگهرانى ستاره و دلئى لايهتى و بوون و نهبوونى ئهو له لاي گرېنگه. ههرچى چوون بى ئهگهر نه خودى گولمحهমেده، بهلام ئهوانيتر ئهياتوانى بېين كه گولمحهমেده به شپېزهى به دهورى بادىدا ئهگهړئ و به وهپهزيهوه ههول ئهده دړك و پهيكولئى لهشى وشترهكه به نينووك لئ بكاتهوه. چنگى ئهكرد به كاكوئل بادىدا، بهلام نه به شهوقهوه، بهلكوو به نيگهرانىهكى ئاوېتهى تووپهريهكى نهئىنى. ههر بهو تووپهريهش بوو كه نواله ههوپهريهكانى له براكهى وهركرت و وتى:

— زوو، زوو! بلئ با ههر كهسه و پاروويهك بخوا. ئهسپهكان جويان خوارد ئهروين بهرهو دووروونه ئهگهر ستار دهرنهكهوت. بلئ پاژنهى كلاشهكانيان ههلكيشن و پشتيئنهكانيان بجهړينن. ئهمرود كارمان زوره! بهگمحهমেده به دواى فهرمانهكهده به خيراى سوورا و گولمحهমেده

وتى:

— بلئ چهكهكانيش خاوېن بكهنهوه. پهنگه جهنگمان له بهر بى ئهمرود.

مارال خۆی بۆ جۆدانی قەرە ھاتبووێه دەرەو و لە کاتی ڕاگەیشتن بە ئەسپەکە، لە گۆلمحەمەدی ئەروانی. نینگەرانی ئەوێ کە پیاوێکە شەوی چۆن تێپەراندوو. شەو، مارال لەگەڵ زیوەر و ژنەکانیتر - مەگەر ھەیفۆ - لە کونیک پێکەو ھەبوو. بۆیە ئەوێ مارالی دڵ لە بەر کردبوو زیوەر نەبوو. بەلکۆو دۆخی پەریشانی گۆلمحەمەد بوو کە خامۆش و بێ گوتە، ھەزار زمانی پەشیو لە کرداری دا بوو. کێ لە ژن وردتر، پیاوێکە خۆی ئەناسی؟

مارال بە خۆرسک، بە ھەلچوون و داچوونی سوز و تاسەیی گۆلمحەمەد، لە سەرئاسی بوونی ناخی شووێکە تێ ئەگەیشتن. ئەمەش نە لە دەرکەوتەکانی تایبەت بە ئەمڕۆی گۆلمحەمەد بوو. کار بەلام بەس ئەمە نەبوو. مارال بە ئەرکی خۆی ئەزانی تۆزیک لەم شەلەزان و پەریشانیی پیاوێکە کەم بکاتەو. بۆ ئەمکارەش ئامادە بوو چی لە دەست دێ بیک، چ جایە گیان و جەستەشی تیاچی.

بەرەو گۆلمحەمەد ڕۆیشتن. ھەنگاوێکەکانی لێبڕاوانە و بڕوا بەخۆ بوون. ئەگەر ڕاپاڕیھەکی تیا بەدی ئەکرا، کاردانەوێ گەژ و مۆنی پیاوێکە بوو کە شوینی لە سەر سیلەیی چاوی مارال دانابوو. ئاماژەیی ئەمانەش لە ھەتاوی بەرەبەیاندا بیلەیلەیی چاوەکانی گەشەنەوێھەکی زیندوو و دڵگری ھەبوو کاتیەکە لە نزیک گۆلمحەمەدەو سۆکناپی ئەھات.

گۆلمحەمەد لە بن شانی بادی دا خۆی خەریک کردبوو کە مارال بەیانی باشی لێکرد. لە وەلامی ژنەدا، دەنگی گۆلمحەمەد گەڕ و ماندوو بوو و پێویستی بە پرسیار نەئەکرد بۆ ئەوێ بزانی شەوی دویششەو خەوتوو و بێدار ڕۆژی کردۆتەو. بەلام دڵی مارال بە بێدەنگی سۆکناپی نەئەھات. چونکە تەنھا زانیی باری دەررونی پیاوێکە، دەرديکی لە دڵی ھەلنەئەگرت. بۆیە بە دڵسۆزییەو بە مایەھەک لە گلەییەو وتی:

— بۆ ئەوێ خۆت ئازار ئەدەیی؟! چی ڕووی داوێ کە ئێمە نابێ بزانیین؟ ئاخەر شتێک بلی! مەرۆف بەو جۆرە تیاچێ. خۆت بربەن لە ژیان و تەمەنی خۆت ئەدەیی؟ ئەوێ تەواو گۆراوی! دڵت لە سەر بانی من فریوێ ئێتر!

مارال باش ئەيزانى ئەو قىسە و بۆچۈنە ھىچ راست نىيە. بەلام
بە ھەز و بى ھەز و -زىاتر لە بە ھۆى دىگىرى و بۆ كىرەنە ھى زىمانى
شۈۋەكەى- نەشتەرى خىستە سەر دىلى گولمەمەد. زۆرىش خىراپى بۆ
نەچۈۋوبۇ. چۈنكە گولمەمەد دەستى لە شانى وشتىرەكە ھەلگىرت و
بە ئارامى پروانىيە چاۋەكانى مارال و بە دژۋارى وتى:
- ئەگەر لە داۋەكەى تۆ خۆشتىرم دەسكەوتايەت، پەنگە بىرپايەتم!
بەلام...

مارال دەرڧەتى نەدايى و وتى:
- نامەۋى بلىي، ئەزانم!... بەلام ئەى دىلت بە چىەۋە خەرىكە؟ دەم
ھەلپىرە، شىتىك بلى!
گولمەمەد ئانىشكى نا بە شانى بادىيەۋە، نىگاي لە چاۋانى مارال
تەراند و وتى:
- رۆژگارى من... ئەگەر گەيشىتتىتە ئاخىر و ئۆخىرى... تۆ چى
ئەكەى؟

مارال بە چاۋىكى دگەرەۋە، چۈۋە بەرتەرەۋە و پىرسى:
- باسى چى ئەكەى گولمەمەد؟!
گولمەمەد سەرى ھەلپىنا وتى:
- باسى ژيان ئەكەم! باسى رۆژگارى ئادەمىزاد، رۆژگارى خۆم!
- باشە چى پروۋى داۋە، ئاخىر؟ بە منى بلى!
جارىكىتر گولمەمەد نىگاي لە پوخسارى دايىساۋى مارال ۋەرگىپرا
و وتى:

- خەرىكن تەنگەم پى ھەلپەچىن. ھەستەم پىم ئەللى خەرىكن
تەنگەم ئەجەپىنن. ئەيانەۋى لە سەر پىي خۆيان لام بدەن. خۆ غەمى
ئەۋەشم نىيە. غەمى تۆمە. غەمى ئىۋەمە!

- لە كوۋىۋە و چۆنە كە بەو جۆرە لىت مىسۆگەر بوۋە؟!
- بۆن ئەكەم. بۆن ئەبىسىم. من خوۋ و خەدى ئەسپىم ھەيە، ئاخىر!
خەنەك لە گوتەىدا، گولمەمەد پروانىيە قەرە و پاشان پروۋى كىردە
مارال و وتى:

— ئەمىرۆ... من قەرە ئەبەم!

— مەبەستت... بى من؟

— نە بە بى تۆ! تۆ لە چاۋ و دىلمى، بۆ ھەر كۆى بچم!

گولمىھەمەد، كە لە چاۋەكانى ژنەكەى ورد بوۋىھە، ھەلۋەستەيەكى

كرد و وتى:

— نامەۋى ئازارىكت پى بگا، تۆنگە بلوورەكەم. قوبانى ئەو چاۋانەت!

— چىتان بە دەستەۋەيە ئەمىرۆ، گولمىھەمەد؟!

— جارى نازانم، مارال!

مەيدانى بەردەمى رەشمالەكان ھاتوچۆى لى نەمابوو. ژنەكانىش

كەمتر لە دەرەۋە ديار بوون، مەگەر زىوەر. زىوەر كورەكەى مارالى كردبوو

قەلاندۆشكان و بەرەۋ بىرەكەى ئەبرد بۆ دەموچاۋ شتن. بە دواى زىوەرەۋە،

تەموور بوو بە سەگەكەيەۋە، ئەۋىش بە ھەمان مەبەست.

بىر و منال و زردايك!

بەدگومانى و ترس بۆ ساتىك بوو بە تەز و بە گيانى مارالدا گەپرا.

گيانى دايكىتى مارالى خستە سەر ئاگر. بى ئوقرە لە گولمىھەمەد بپرا

و بەرەۋ زىوەر كىشا. ئەۋەندە توند و خىرا ۋەك بلىى گولمىھەمەد بۆ

تاۋىك بە تەۋاۋى لە دەرۋونى مارال سىپايەۋە. ھەر بەۋ پەلە و لەزە خۆى

گەيانە زىوەر و باۋەشى بۆ ۋەرگرتنى منالەكە كىردەۋە. زىوەر بەلام زۆر

ھىۋر و لە سەرەخۆ، بە بى ھىچ ھەستىك لە سەرکۆنە كردن لە نىگا

و گوتەيدا، وتى:

— بەرچايى تۆ و گولمىھەمەد ئامادە كىردۋە. كورەكەشم ئەبەم

دەست و بىقلى خاۋىن بىكەمەۋە و جوانى بىكەم.

دواى ئەۋەش، لە بەر چاۋى داچەقاۋى مارالدا كە گالتە ناتەۋاۋەكەى بە

ترسىكى نەيىنىۋە لە خۆىدا ئەنۋاندەۋە و بە بى سەرنجدانە دەستەكانى

كە بە تاسەۋە بۆ گرتنى منالەكە درىژ ببوو، زىوەر جارىكىترىش وتى:

— لەمىرۆ بەۋ لاۋەش ئىتر كۆرپەى خۆم نادەم بە ئىۋە بىبەن!

بەرخەكەم بە سەر پىشتى ئەسپەۋە رىخۆلەى ئەپچىر! كى گوتوۋىەتى

گولەكەى من بىبابانە و بىبابان بگەپىنن و ھىلاكى بىكەن؟!

زیوهر ئیتر رانهوهستا بۆ ئهوهی کارتیکردنی گوتهی خۆی له سیمای ماراڵدا ببینی و بزانی کاردانهوهی ماراڵ چی ئهبی. کهوتهوه پڕی، له کاتیکا به تهمووری ئهوت:

— پڕی هه لگره تۆش شوانه گچکه!

پیکه نینی شهوق و نیگای رهزامهندی گولمحه مهده، مناله کهی به شانی زیوهرهوه — که خۆیشی وهک منالیکی ساده و ساکار خۆیای ئهکرد. به پڕی کرد. لهم ناوهدا ماراڵ که به رهو میرده کهی وهرگه رابوو و بۆ شوینهواری کردار و گوتهی زیوهر له سهر پوخساری ئهگهرا، زیاتر دامابوو. چونکه له ههست و دارهتی پوخساری گولمحه مهدهدا هیچ نیشانهیهکی بهدگومانی بهدی نه ئهکرا. گولمحه مهده چاو و نیگایهکی پڕ له باوهر و ئهراخیهنی هه بوو و وا ده ئه کهوت ئهوهی ببوو به مایهی شک و گومانی ماراڵ، خالی مرز و دلنیا یی گولمحه مهده بوو له په یوهندی نیوان خۆی و ژنهکانی دا. ئهوهی ئه و ئه بیینی نیشانهی گهشی ئارهزووه نه یینهکانی خۆی و برواکردن بهوه بوو که هه موو کینه و بوغز و دلیشان به جاریک له سینهی زیوهر پاک بۆتهوه. په یوهند. پروای په یوهند. ساتهکانی پشتکووتنی ههز و شهوق. ساتی بلوورینی سوژی مروقیی. هاندهری ههزی ژیان. ئهنگیزهیهکی پاک له ئارهزوی ژیندا:

— «ئهم ناجوامیرانه ئهگهر بهیڵن!»

— بردی دهست و چاوی بشوا؟

هیڵ له سهر هیڵی نیگای شووه کهی، ماراڵ وای پیوت. گولمحه مهده هیشتاش چاو له دووی ژن و منالی بوو و وا دیار بوو یه که مجاره جوانترین لهنجهی زیوهر سهیر ئهکات. به دهنگی ماراڵ هاتهوه به خۆی دا و وتی:

— بردی بیشوا، ئه پڕی!

به ره لهوهی که ماراڵ بتوانی به وشهیهکی تر زمان هه لبرێ، گولمحه مهده به رهو کۆنه که کهوته پڕی و وتی:

— برۆین بۆ تاشت. وتی سفرهی بۆ رازاندووینه تهوه، برۆین!

ماراڵ به زمان پسک و به دل شه له ژاو به دوا ی پیاوه کهی دا رویشنت. به لام له پشت سه ریشی خافل نه بوو، ئاخۆ زیوهر گه یشتو ته سهر

بیره که یان نه گه یشتوو. ههنگاوی بو پېشه وه و چاوی له پشته وه. چاوی له ئالیه ک و ههنگاوی به ئاقاریکدا. ههنگاوی له گه ل شووه که ی و چاوی له گه ل ههنگاوی زیوه و له م گیزی و کاسیه دا ره تی برد و هه لهنکووت و جاریکیش به سه ره وه رو یی.

— سه یری کو ی ئه که ی، کچی؟! —

له بهر ده ریزانی ره شماله که، ئه و ره شماله ی بلقیس و سه مه ن و شیرۆ له ده ور سفره که دانیشتبوون، مارا ل توانی بکشیته وه و راوه ستی. گو لمه مه د چوو ه ژووره وه و مارا ل کلا ی گرت و بیره که و زیوه و مناله که ی خسته بن چاودیری. به دلّیکه وه که ئه توت دهنگی کپی ده هو لّیکی لیوه دی.

— ئه ی مارا ل بو نه هات؟! —

له وه لامی دایکی دا، گو لمه مه د وتی:

— لی ره بوو، له گه ل من هات! —

مارا ل ئیتر هیچی نه بیست. نه دلّی بیستنی هه بوو و نه توانای وه ستان. دیوانه سه ر دایه غار به ره و بیره که، به بی گو یدانه ئه وه ی که ئه و هه لاتنه په ریشانه ی ئه و هه موو ره وه ند بشه له ژینی. چاوی له هه تاوی تو زاوی به ره به یان که دیمه نی لای بیره که ی شلو ی ئه کرد، هه لئه هات. شی تانه و به تو، به ده روونی هه لچوو و تو قاوه وه، رای ئه کرد به لکوو بتوانی مناله که ی له ئه ندیشه ی گرگرتوو یه وه به ده ستی دلّیایی، وه ربگریته وه. له گیر و گازی ئه م ئامانجه دا، هیچ ئامانجییکی نه بوو و له هیچیش نه ئه ترسا. نهء ته نانه ت هه ل و ده رفه تی ئه وه شی نه بوو بو ئه وه ی ساتییکی خیرا بیر بکاته وه له وه ی که ئه وانیتر په نگه بی ری لی بکه نه وه. نه ده رفه تی بیر کردنه وه ی له پېشینه ی ئه و به دگومانیه ریسوایه ی خو ی. کو رپه ی خو ی ئه ویست له ئامیزی ئه رخایه نی دا. ئیتر

هیچ و ئیتر هیچ. ته نانه ت زه مینی ژیری و ئاسمانی بان سه ر و ئه و هه تاوه ش که له به ستینی سه رو ه دا ره ها ببوو، وه کوو شتی بو ئه وه بوون که مارا ل بتوانی به ئه ندای سووکه له و چالاکه وه، به له زتر فرکه بکات.

— «سه یر نییه. بو من سه یر نییه. نهء. هیچ سه یر و سه مه ره نییه

له لای من ئەمکارە!»

له گەڵ خۆی ئەدوا بَلْقِیس. له گەڵ خۆی بوو، نهک تهنا نهت له بهر خۆیهوه، له دلی خۆی دا. لهو کاته دا که له دهريزانی کۆنه که، دهستی به ئەستونده که کهوه گرتبوو و چاوی له پاکردنی ماراڵ و شهپه ی داوینی کراسه که ی بوو که ئەتوت خاکی بیابان ئەورووژینی. له گەڵ خۆی ئەدوا، بَلْقِیس:

«نهء! هیچ له لام سهیر و سه مه ره نیه ئەمکاره ی. ئەزانم! هه موو دایکیک ئەتوانی ئەوه بزانی!»

به بزه یه کی ئامیته به ئاره زوو و شهوق - بزه یه کی ره نجاو و تامه زرۆ- و به نیگایه ک که ئەتوت له دلی ئاگر بهرز ئەبیته وه، بَلْقِیس سهیری رپگه و بیره که ی ئەکرد. به داخه وه به لام چاوی سالانی نه یان ئەتوانی ئەوه ی له سه ر بیره که له نیوان دوو ژنه که دا رائه برد، یان ئەیویست رابوری، به روونی بیینی. خراپتریش ئەوه ی که هه تاوی به ته پ و تۆز، به ره گه ی روانینی لیتر ئەکرد.

— بۆ لی ره وه ستاوی بَلْقِیس؟ سهیری کو ی ئەکه ی؟!

خان ئاپۆ به باویشکیکی به کهش و فش، دهست و ده می کردبوو یه وه، چاوه کانی توند قووچاندبوو و پیچ و خولی به له شه به هیژ و به پرشته که ی ئەدا و له هه مان کات دا دهنگی وه کوو نه عره ته له گه روو یه وه ئەهاته ده ره وه و ئەهاته پی شه وه. نزیک دهريزانی ئەسمه رپیچه که، له خۆکی شان وه و خۆبادانی باویشک و ماندویتی دا، سه ره زله که ی له گیژ وه هات و به رچاوی لیل بوو. ئاو به چاوه کانی هاته خواره وه و وای لی هات بۆ تاویکی کورت هه نیه ی نایه سه ر پشتی دهستی تا هاته وه سه رخۆ.

بَلْقِیس که ئاوری له خان ئاپۆ دابوو یه وه، پی و ت:

— وه مزانی خه وتبووی لای کوانو وه که!

— خه وتبووم. خه و، خۆی بر دمی وه! ته ح که خه وم دی!

— بخه وتایه تی بۆ خۆت. کارت چی بوو که هه ل سای؟!

خان ئاپۆ ته ویلی له سه ر دهستی هه لگرت، سه ری راست کرده وه و دیره که که ی به ردا و پی نایه ناو کۆنه که وه. به گالته بانگی بَلْقِیس ی

کرد و وتی:

— وهره بزانه ئاخهرکهی چیت به سهر ئهم پیره برای من هیئاوه؟
بیژه بزانه وات برپوه بدووریتتهوه، یان مامه بۆله بۆلت به تهواوی قههچ
کردووه؟ ئهوه نییه له سهره تاشهوه زۆر روو خوش بوو!
له پشت شانه پانهکانی خان ئاپۆوه، بلقیس پیی نایه ژوورهوه و
ههرچهند سهروه ماخی گالته و شوخی کردنی نه بوو، به لام به ناچار،
هاوسهنگی پرسیاره که وه لامی دایهوه:

— وادیاره دلنگه رانی سهره نجامی کاری خۆتی؟!
قاقای خان ئاپۆ، مهستی خوشزمانیه کهی بلقیس له بن ره شماله کهدا
دهنگی دایهوه و به دهم دانیشتنهوه وتی:
— رهنگیشه! کی چووزانی؟! کامه ئاده میزاد توانیوتی ههمبانهی له
دهس ئهم دنیایه دهرباز بکات، که من یهکیان بم؟! وانیه؟

چاوه پر له پیکه نینهکانی خان ئاپۆ له تاریک و پرونی ناو ره شماله کهدا
له سهر روخساری شیرۆ گرسایهوه و دهنگی کپ بوو. بیدهنگیه کی در
ئهو ناوهی داگرت و دهست و دهمی ژنهکان له کار کهوت. نیگای خان ئاپۆ
دهوری دایهوه و له سهر کاکيله رهقهکانی گولمه مهده که خهریک بوو
پاروویه کی نیوه کارهی ئه هاری، راوهستا. بلقیس بۆ شکاندنی ئهو جهوه
قورسهی له پر زال ببوو، پیاله کهی پر کرد له چا و خستیه بهردهم خان ئاپۆ.
خاموشی به لام درێژهی کیشا. بلقیس، له بنهوه سهیری گولمه مهدهی
ئه کرد. چونکه بهس ئهو ئهیتوانی وه لامی بیدهنگیه نامۆکهی خان ئاپۆ و
پرسیاره بی زمانه کهی بداتهوه. گولمه مهده خویشتی باری ئهم گرفتیهی
به سهر شانیهوه ههست پی ئه کرد. لهم پرووهوه پیاله بهتاله کهی خۆی
نایه بهردهستی دایکی، سهری هه لئنا و نیگای له نیگای ئاپۆی دا وتی:

— شیرۆ داوا له خان ئاپۆی ئهکات ریگهی بدات له رهوهند بمینیتتهوه.

من به لئنه پیداه که روو له تو بخهم و دهرفتهی بۆ وه برگرم. لیان
ئه پاریتتهوه.

شیرۆ خۆی له بهر چاوی خان ئاپۆ کشاندهوه، چووه بهر سیبهره که
و ئهوانیتر دهستیان کرد به نان و چا خواردن. گولمه مهده نیگای له

نیگای سمینەر و نیگه‌رانی دایکی وەرگرت و به خان‌ئاپۆی وت که سهری داخستبوو:

— هه‌روه‌ها منیش داواکارییه‌کم له تۆ هه‌یه، خان‌ئاپۆ!
خان‌ئاپۆ سه‌یری گۆلّمحه‌مه‌دی کرد و گۆلّمحه‌مه‌د درێژه‌ی دا:
— ئه‌ویش ئه‌وه‌یه که له‌گه‌ڵ پیره‌مێرد و براکانیش قسه‌ بکه‌ی.
ئهمه‌وی خاویان بکه‌یته‌وه. خۆت. به‌گمحه‌مه‌د هیشتاش دلی به‌و کاره
پازی نییه. خانمحه‌مه‌دیش هه‌روه‌ها. هه‌ر کامیان به‌ جوړیک! به‌لام...
ئوه سه‌رفرازی نییه بۆ ئیمه که ئافره‌تیک له که‌لمیشیه‌کان عه‌وداڵ و
سه‌رگه‌ردانی ئهم ده‌رگا و ئه‌و ده‌رگا بێ. ئهم گرێیه به‌س به‌ ده‌ستی تۆ
ئه‌کریته‌وه خان‌ئاپۆ. به‌س به‌ ده‌ستی تۆ!

شیرۆ، به‌ر له‌وه‌ی مامی دهم بکاته‌وه، له‌ سیبهری لا قه‌راخی
کۆنه‌که خزا بۆ ئه‌وه‌ی خۆی له‌ ده‌ریزانه‌که نزیک بکاته‌وه. بزانی نه‌زانی
شیرۆ ئه‌ترسا. نه‌ک له‌ کاردانه‌وه‌ی خان‌ئاپۆ بترسی، به‌لکوو له‌ تاودانه‌وه‌ی
داواکارییه‌که‌ی گۆلّمحه‌مه‌د له‌ سه‌ر خان‌ئاپۆ و شیوه‌ی وه‌لامدانه‌وه‌ی
ئوه ئه‌ترسا. چونکه هه‌ستی ئه‌کرد توانای راوه‌ستان و بیستنی قسه‌ی
ده‌رباره‌ی خۆی -به‌هه‌ر شیوه‌یه‌ک بێ- نییه. راسته‌که‌ی هه‌ستی ئه‌کرد
له‌وه زیاتر تاوی هاپین و پێشیلکران و وردبوونی له‌ ناو خۆی دا نییه.
شاره‌زای ئه‌وه‌ی که ئه‌گه‌ر پازیش ببوونایه‌ت، به‌ بێ باری سووکایه‌تی له
سه‌ر گیانی نه‌بوو. هه‌ستی تووشبوون له‌ سووچیکدا که هه‌ناسه‌ی هه‌ر
ده‌میک و بزووتنی هه‌ر له‌شیک -چ به‌ باش و چ به‌ خراپ- باریکه‌تری
ئه‌خسته سه‌ر گیانی، ئه‌ی رهماند. بۆیه چاره‌ی له‌ نه‌بوون و نه‌بینین و
ده‌رمانی له‌ نه‌بیستن دا بوو:

«ده‌با نه‌بم لانیکه‌م!»

شیرۆ له‌ ده‌ریزانه‌که خزایه ده‌رموه و له‌ به‌ر تاوه‌که وه‌ستا.
تفه‌نگداره‌کان به‌رچاییان خواردبوو و گورجوگۆڵ، به‌ره‌و ئه‌سپه‌کانیان
ئه‌روێشتن. زین و به‌رگیان بکه‌ن و ته‌نگه و به‌رته‌نگه‌یان بکێشن و
گوێرايه‌لی فه‌رمان بن تا گۆلّمحه‌مه‌د به‌ره‌و کام لا باژوێ. شیرۆ، له
ترسی به‌گمحه‌مه‌د و نه‌کا چاوی له‌ چاوی برای بگیری به‌و به‌یانیه‌ زووه،

خۆی دایه پهنای پهشمالهکه و لهبهری پوژههلاتی پهشمالهکه، خۆی کړ کرد. بهلام خو هشاردان چاره ی ئه و ترس و لهرزه نه بوو که دلی دانه خورپاند. ترس و خوځی ئه و چاوانه ی به خواری تی ئه پروان و ئه و نیگایانه ی به بهدگومانیه وه سهیری ئه کهن، وای لی ئه کرد چاره یه ک بدوژیته وه، دهروویه ک بو دهرباز بوون.

زیوهر هات. بی ئه فان و، شیرو به پیشوازی زیوهره وه چوو و بو وهرگرتنی کوپه که ی گولمه مه د که هه روا به قه لاندوشکانی زیوهره وه بوو و دهسته بچووکهکانی گرتبوو به هه نیه ی زردایکه وه، باوه شی کرده وه. ئه مه ئه یتوانی بیانوی په یوه ندگرتن بی بو شیرو. به لام مناله که له نیازی پووری تی نه ئه که یشته. پرووی له شیرو وهرگیرا و بوغزی کرد. به لام زیوهر مناله که ی راوه شانده و زمانی گرت و له هه مان کاتدا به ئه ماژه مارالی پیشانی شیرو دا که سهری نابوو به شانی شه و دیزه وه.

«چهند غه واره!»

زیوهر وتی:

— داویه له سهری!

زیوهر تیپه ریوو و شیرو ی به جی هیشتبوو. به لام هه ر ئه وه نده که مارالی پیشان دابوو، خۆی ئه یتوانی بیانوییه ک بی بو خو خافلاندن. شیرو ئه یتوانی بجی له مارال بپرسی و چوو.

به دهنگی پی شیرو، مارال ته ویلی له په نا یالی ئه سپه که هه لینا و لی پروانی. دیار بوو گریاوه. برژانگه په شهکانی، بلیند بوو و به ره و سه ره وه قه فی خواردبوو. چاوهکانی هیشتاش ته ر بوو و په گیژه که وگهکانی به فرمیسک شورابوون و ئارام و زه لال ئه چوونه وه؛ به و را ده یه که ئاسمان و هه تاوت تیا ئه دوژییه وه.

شیرو به بی دهربرینی سه رسوو پرمان له دوخی ژنه، لی چوو

پیشمه وه و له مبهری یالی قه ره، پرووبه پرووی مارال وه ستا. به پیکه نیکی نهرم که پی و ابوو کاریگه ر ئه بی، به دل سوژییه وه چاوی تیبری. به لام پیویستی به هه ولدانیکی زور نه بوو که دلی پری مارال قولپ بیته وه و بکه ویته دوو. خودئازار و بی په روا، خه می ئه وه ی نه بوو شیرو به دل گوئی

لئ ئهگرئ يان نا. زمانى رهخهئى بئ بهزهئى دژى خوئى كردهوه و وتئ:

— شئتم من شئرو! شئت! ئئسته به چ پرويهكهوه سهئىرى بكهم؟

به چ پرويهكهوه؟! ئه زانيبووى به چ مه بهست و چ ئه نديشه ئك به رهو پرووى تاوم دايئ؟ زانيبووى؟! ئه رئ؟! ... بؤ ئهم قئژاند، قئژاندن بؤ؟

چيم لئ به سهر هاتووه ئاخر؟ ئهم قئژاند و هه ئه هاتم به رهو بيركه! ئئسته ئه زانم قئژاندوومه و به رهو بيركه هه لآتووم! يهك به خوم هاوارم ئه كرد «مهكه! مهكه! كورپهكه مهخه ره ناو بيركه! وامهكه زيوهر. دهستهكانت ماچ ئهكه، پئت ماچ ئهكه! زيوهر، زيوهر گيان! گيانى ئه و كه سهئى خوشت ئه وئ، ئه و كاره مهكه!...» چاوكانم هيچكوئيان نه ئه بينى. گوئكانم هيچيان نه ئه بيست. كوئر و كه ر ببووم. به لام ئه و هم ئه بينى. ئه توت له بهر چاومدا بوو و ئه ميينى و دئنيا بووم ساتئكى دئ كورپهكه له ناو ئاو و لئتهئى بن بيركهدا په له قازئ ئهكا. چاو و دهئى، دهستهكانى، هه نسك دانكه شيم ئه بينى. كوئر بم خوايه بؤ خاترى زهينه ب! به لام... به لام پاشان كه گه يشتمه سهر بيركه بينيم كه دهست و چاوى كورپهكه مى شو ردهوه و به بائى چاروكهكهئى وشكى كر دوته وه، ژئرى كر دوته وه و ئه وا خهريكه گالتئى له گه ل ئهكا بؤ ئه وهئى بيخاته پئكه نين. خوايه گيان!... مردم و زيندوو بوومه وه، شئرو! ئئتر نه متوانئ سهئىرى بكهم. نه شم توانئ له وئ راوه ستم. دهستهكانم بؤ گرتنئ مناله كه نهكرانه وه. ئه توت ههر منائى منيش نيه! دار له ئه زئوم درابوو و ئه توت... بهس... بهس توانيم بگه ريمه وه و... سهئىرى ئه سپهكه بكهم!... قه ره، شه ودئز!

جاريكئتر قولپئى گريان، شانكهكانئ مارائى له رزاند و پرووى له ناو يائى ئه سپهكهدا شارده وه. شئرو ناچار بوو له بن مى ئه سپهكه وه بچئته ئه و ديو و بن بائى مارال بگرئ و به رهو بئرى ئاوهكه بببات:

— جارئ با برؤين سهروچاوت بشؤره. كه ممان شئت نين؟! دؤلچهى ئاوهكهئى زيوهر هه ليكيئشابوو، هيئشتاش به ئه ندازهئى ده موچاو شو ردنئ مارال ئاوى تيابوو. شئرو براژنى وهكوو منائىك لائى دؤلچهى ئاوهكه دانا و كهوته شوشتنئى ده موچاوى. پاشان هه ليساند

و بهرەو ڕەشمالەکان خستیە ڕۆ و خۆی خامۆش بوو بۆ ئەوەی ماراڵ
 بینی بێتەو بەر. ماراڵ هەرچەند ژێوانی ساویلکەیی و دلپێسی خۆی
 هێشتاش نەیتوانیوو لە دل ڕادا، بەلام هەستی ئەکرد سووک بوو.
 گریانی بەکات ئارامی کردبوو و ئەمە ئەیتوانی هەستیکی ڕەزامەندانهی
 پێ ببەخشی.

لە تێپەڕین بە لای پیاوان و ئەسپاندا، شێرۆ بینی کە براکانی
 و خان ئاپۆ لە ڕەشمالەکەیی باوکی هاتوونەتە دەری. نەجەف ئەربابیش
 لە بەر ڕەشمالەکە پەیدای بوو. سەبرخانیش بە دوایدا لە دەریزانەکە
 هاتە دەرەو، بەرەکی لە خۆی ئالاند و لە بەر خۆرەکە وەستا. سەبرخان
 ڕووی نا بە ڕووی خۆرەکەو و بە حەزەو پیلووی لێک نا، وەک بلیی بۆ
 قەرەبووکردنەو سەرماي نەخۆشیەکە، گەرماي پێویست لە خۆرەکە
 وەرگری.

ماراڵ هەروا نیگای لە خاکە سەمکوتکراوەکە بەرپێی بوو و نە
 کەسی ئەبینی و نە ئەیتوانی لەو تێبگات کە شێرۆ -بە دوور لە نیگای
 بەگمەمەد- بەرەو ڕەشمالەکەیی سەمەنی ئەبات. لە بەر دەریزانی
 کۆنەکە، بلقیس لە بەرامبەری دا ڕاوەستا و بە بێ قسە، دەستە زەر
 و گەورەکەیی خۆی نا بە سینەیی ماراڵەو، تاویک لێی ڕوانی و لێی
 گەرا خۆی بگەیهێتە گۆلمحەمەد. گۆلمحەمەد لەگەڵ مامی و براکەیی
 گەهیشتبوونە نزیک سفرەیی و شترەکە. بەگمەمەد بۆ هەڵدانهو
 قەراخەکانی سفرەیی و شترەکە، چۆکی دادا و خان ئاپۆ نیوسووڕ بە دەور
 سفرەکەدا سووڕا و پالێ دا بە پشنتی و شترەکەو. گۆلمحەمەد شانی
 لە بن چۆخەکەیی دا جوولاند و قامکە گەورەیی لە گۆلی کەمەربەندەکەیی
 گیراند و بە نەوازش پەنجەیی لە کاکۆلی و شترەکە ڕۆکرد. باس، هێشتاش
 باسی نەگەرانهو سەتار بوو. بەگمەمەد هەلسایەو. کا و قۆزاخەیی
 لە دەستەکانی تەکاند و وتی:

— ئەگەر پێت باش بێ پێنج کەس ئەبەم و ئەچم بە دواياندا!

گۆلمحەمەد هێشتاش ڕێگەیهکی نەدیووە و وەلامێکی ڕوونی بۆ
 براکەیی نەبوو. سەرەپای ئەمەش گەهیشتنی بلقیس ڕشتەیی قسەکەیی

برې. چونکه بلقيس سه بارهت به گرفته كهي نه جف هرباب هاتبوو
و نهويست تيان بگهي نه پراگرتني هربابي سه نگر له ناو رهوند،
نهويش بهو ريسواييه كاريكي نه پاريزانه و ناثيرانه يه:

— هه واله كهي تا ئيسته له شار و مهلبه نديش تپه رپوه. نه گهر
هيرش بهين بو ئيره، بهرديكيستان دهست ناكه وي خوتان بدنه پالي.
ناگرتان له لاي لوكه پراگرتووه كه چي بي؟! نه تانه وي ناگر بكنه وه؟!

گولمحه مهده ده مخه نديكي دوستانه ي كرد و وتي:

— ناگر هه لكراوه، جا بليسه كهي تاكو وي دانه گري، نه ويان نازانم!
بلقيس، له سهيركردني خان ناپو و كوره كاني دا، پرسى:
— ئيسته نه تانه وي چي بكن؟ نه تانه وي هر ليره به بالبه سراوي

پاي بگرن؟

— نا! ليره نه بيهين. چاوه رپي ستارين. وا نه بوايه به ياني زوو ئيره مان
چول كر دبوو!

دايكي، به هه مان گرزي رووي له گولمحه مهده پرسى:

— نه گهر هات و ستار نه هاته وه؟!

گولمحه مهده وتي:

— نه يخهينه پي، پاي ناگرين! كاريك، خزمه تيكي نه گهر هه يه بوي
بكه.

خان ناپو پشتي له پشتي وشتره كه كرده وه و پرسى:

— نه يخهينه پي؟ واته نه ته وي بهرهللای بكي؟!

گولمحه مهده به دايكي وت كه بو دريژه ي وتوويزه كه راوه ستابوو:

— تو برو به دواي كاري خوتا، دايه گيان. تو برو!

بلقيس بهره و نه جف هرباب چوو كه له قهراخ ره شماله كهي

كه لميشي راوه ستابوو. گولمحه مهده نه وسا له وهلامی خان ناپودا وتي:

— بو كو وي بهرهللای بكم؟ نه خير... زور بهرنامه م بوي هه يه!

نه مه وي بي بهم بو زه ماوه ني كوري بوندار!

— زه ماوه ن؟!... پيم وابوو بو نهو زه ماوه نه ناچين!

گولمحه مهده ناگاي بير و بوچووني خان ناپوي، لهم تان و پويهي له

دەستيان ئالابوو لە لاين خەلکي پيوارهوه، ئارام و بى هەلچوون وتى:
— رۆيشتن و نەرۆيشتنمان بۆ ئەم زەماوونە خان ئاپۆ، هەنگاوێکە کە
رێگەى بەيانيمان ديارى ئەکات. رۆيشتنمان بە جۆرێک و نەرۆيشتنمان بە
جۆرێک. بەلام بە بۆچوونى من ئيمە بۆ زەماوونى کورى بوندار... ئەچين!
— ئەچين؟! ئەچين بۆناو دوژمنەکانمان!؟

— ئەچين بۆناو دلى دوژمنەکانمان!

— لەوى گەمارۆمان ئەدەن ئەوان!

گولمەمەد وتى:

— ئەرۆين کە ئيمە گەمارۆيان بەدين!... ئيمە ئەرۆين!

بە کلاو راوەشاندى و بانگکردنى کيشکيک کە لە سەر بەرزايى
بەرى رۆژەلەت وەستابوو، بەگمەمەد قوت بوويهوه و لە وەلامدا
هەراى ليکرد و کلاوئەکەى بۆ راوەشاندى. پاشان چاوى پى سيبەرى بىيە
براكەى و وتى:

— هاتنەوه... وايزانم هاتنەوه! ئەچم بە پىريانەوه!

بەگمەمەد تاوى داىە بەرەو ئەسپەکەى و خان ئاپۆ هاوارى کرد:

— بە تەنها نا!... هاوړى لەگەل خۆت بەره!

دەنگەکە، ئارامى رەوهند و پياوئەکانى شەلەژاند.

بەگمەمەد تيز و چالاک خۆى هەلداىە سەر ئەسپەکە و لەگەل
پينج سوار بەرەو ئاسۆى رۆژەلەت ئازووت. خان ئاپۆ هاتە ناو پياوئەکان
و پيى وتن بىن بە چوار دەستەوه و لە چوار لاوه خويان حەشار بەدىن.
پياوئەکان بە يەکدا هاتن و هاتوچۆ لەپى، خاکەکەى وروژاند. ژنەکان
لە بەر رەشمالەکان دەرکەوتن و خان ئاپۆ گەرايهوه بۆ لای گولمەمەد
تا ئەوانيش بچنە پەناى رەشمالەکان. مەيدانگەى رەوهند لەپى چۆل
بوو. بەس تەپ و تۆزى خاک و خۆل بوو لە سەر و شانى خان ئاپۆ و

گولمەمەد ئەنیش، کە پيکەوه ريان ئەکرد. لە ناو مەيدان و لە
قەراخەوه، نەجەف ئەرباب ئەبينرا و سەبرخانى شوان و تەموور. جگە
لەوانيش مینەگى رەوهند و گۆلە يەکچاو.

بليقيس لە دەريزانى کۆنەکە هاتە دەرەوه و بەرەو سەبرخان چوو و

چاوی برپیه ئه و رښگه یه به گمحه مه د له وږه غاری دابوو. له چاوه کانی
بلقیس دا، بیابان سهرانسهر به تال ببوو. وا دیار بوو به گمحه مه د و
سواره کانی له په نای زوورانی بهری پوژه لات دا ون ببوون. گولمحه مه د
و خان ناپو لاریان کرده وه و هاتنه پیښه وه و لای بلقیس و سهبرخان
وهستان. گولمحه مه د سهیری دهو روبه ری کرد و له گهل سهبرخان کهوته
گالته کردن:

— هیشتاش نیگه رانی رانه که تی، سهبرخان؟! —

سهبرخان له سه رخو ئاوری له گولمحه مه د دایه وه و وتی:

— هه لبت له لایه ن خالو عه بدو سه وه دلنایم، به لام... ئه و کورپی

بوندار جیگه ی متمانہ نیه!

گولمحه مه د وتی:

— شهیدا؟! —

خان ناپو ملی کیښا و وتی:

— هاتن!

له سهر یالی پوژه لاتی ره وه ند له سینهی هه تا وه وه، سواره کان
خویا بوون. ستار و به گمحه مه د له پیښه وه و ئه وانیتر به دوايان دا.
گولمحه مه د و خان ناپو کهوتنه ری، به پیښوازی هاتوانه وه که به لوقه
ئه هاتن. خان ناپو و گولمحه مه د لای قهره وهستان و چاویان له رښگه که
بوو. به گمحه مه د و ستار به بهر بیره که دا تیپه رین. گولمحه مه د ئالقه ی
چاوه کانی هینايه وه یه ک و نیگای خولیای برپیه ستار که وا پی ئه چوو
غه واره یه کی له تهرکی ئه سپه که ی سوار کردوه. تو بللی کی بی؟ دزه
یان چه رچی؟ ته تهره یان هه یتیه له بهرگی تردا؟

«کی بی ئه م بیگانه یه؟!»

له بهر پیی گولمحه مه د و خان ناپو، ستار و به گ له غاویان کیښایه وه
و به دوايان دا دهسته ش وهستا. ستار گولخه ندیک به دهمیه وه بوو.
چاوه کان و روخساری روشن بوو و هیچ نیشانه یه کی دژواری رښگه ی پیوه
دیار نه بوو. هاته پیښه وه و پوژباشی کرد. ته وقه ی له گهل گولمحه مه د
کرد و پاشان دهسته گه وره که ی خان ناپو ی گوشي و ئه ماژ به شه لته ی

تەركى ئەسپەكە وتى:

— ھىنام!

— مەترسىتان نەھاتە پى؟

بەزە پوونى ستار، ۋەللى سەركەوتوانەى كارەكە بوو. خان ئاپۇ بەرەو ئەسپەكە چوو، دەستى كرد بە گىرفانى شەلتەكەدا و مئىتىك فېشەكى دەرھىنا. لە بەر چاۋى گولمەمەد رايگرت و خەندە بە ددانيەو وتى:

— زىرە، سەيرىكە!

گولمەمەد فېشەكەكانى تاقىكردهو. فېشەكىكى لە ناو دەستىدا ھىشتەو، كەوتە يارىكردن پى و بە دايكى وت:

— بەرچايان بو ئامادە بكە!

بلىقس كە لە سەبرخان جيا ببوويەو و ھاتبوويە بەرەو، بو ئامادەكردى تاشتى سوارەكان كەوتە پى. بەگمەمەدېش بە سوارەكانى وت پىشوو بدەن. تەنگدارەكان ئەسپەكانيان بەجى ھىشت و بە دواى بلىقسدا، لەگەل بەگمەمەد كەوتنە پى. كابراى غەوارە ھەروا لە شوپىنى خوى ۋەستابوو و نىگاي ترساۋى لە ستار بوو. گولمەمەد ئەماژەى بە خان ئاپۇ وتى فېشەكەكان ۋەربگرى و بە دواى بەگمەمەدېشدا ھاۋارى كرد:

— تاشتى ستار بكە بە بابۇلە و بېھىنە بو ئىرە!

خان ئاپۇ ھەوسارى ئەسپەكەى گرت و بەرەو بىرەكە رۆيشت. گولمەمەد جارىكىتر كابراى غەوارەى ھەلسەنگاند. ئىستە كاتى ئەو بوو بو پوون بېتەو كابرايەكى ئاۋا كزۇلە، بەو كلاۋە چلكن و سەروچاۋە ماندوو و مۆنە، نىگاي ون و ھەراسانى لە ناو دە سىر لەشى لەرىدا، كىيە و بو چ كارىك ھاتوو بو ئىرە؟

ستار وتى:

— ھى گوندەكانى باكوورە. وابزانم دزمين. كۆرەويان كردوو. نانيان

لە ئىمە داۋا كرد. بە باشم زانى يەكيان لەگەل خۆم بھىنم پاروو نانيك ببات بو ئەوانىتر.

بزه‌یه‌کی وشیارانه له قوولایی چاوه‌کانی گولمحه‌مه‌دا، سه‌یری ستاری کرد و پرسى:

— به‌س نان؟! —

ستار وریای تیگه‌یشتنی گولمحه‌مه‌د له کرداری خوئی، به پیگه‌نینیکی منالانه‌وه سه‌ری داخست و وتی:

— خۆت باشتر ئەزانی!

گولمحه‌مه‌د به منجه‌منجه‌وه وتی:

— ئەوه نییه سه‌رئیشه‌مان كه‌مه، تۆیش كار ئەدهی به ده‌ستمانه‌وه! چاوه‌رپی وه‌لامی له لایهن ستاره‌وه نه‌کرد و پروو له کابرا وتی:

— بۆ خه‌ریکن ره‌و ئەكه‌ن، كاکی برا؟

— دیمه سووتاو، سه‌ردار! زستانمان له‌به‌ره. ئەبێ چاره‌یه‌ك بدۆزینه‌وه.

— هه‌ر ئەمه؟!... به‌س ئەمه؟

کابرا وه‌لامی نه‌دایه‌وه و سه‌ری داخست. گولمحه‌مه‌د وتی:

— وه‌ره به‌رمه‌وه بابزانم!

کابرا، یه‌ك دوو هه‌نگاو به‌ دوو دلێه‌وه هاته پێشه‌وه و وه‌ستا. ده‌سته‌کانی هیشتا له ژێر ورگی لیك هه‌لپێکا‌بوو، سه‌ری بۆ خواره‌وه و بێ ئوقره‌ بوو و به‌رده‌وام چاوی ئەتروو‌کاند. وا دیار بوو له تهنووری ژیان‌دا بووه به‌ كه‌لۆز و له ته‌نگ‌ژه‌ی پیری پێشکات‌دا په‌له‌قا‌ژه‌ی بوو. مله‌ کورته‌که‌ی بردبوویه ناو شانە‌کانی و هه‌ر ساته‌ی گولمحه‌مه‌د نه‌ی ئەدواند، وا پێ‌ئه‌چوو کابرا هه‌ناسه‌شی لیوه‌ نایه‌ت. گولمحه‌مه‌د سه‌یری ستاری کرد و پاشان له کابرای پرسى:

— ئا‌غه‌تان کی‌یه؟

— کابرا به‌ بێ ئەوه‌ی سه‌ری به‌رز بکاته‌وه وتی:

— میرخان، سه‌ردار!

— ده‌ی... ئیتر!

کابرا وتی:

— ئەو ئیمه‌ی ترساند، سه‌ردار. هه‌مان شه‌و كه‌ گه‌یشته‌وه ناو

گوند، له هیڅسرهکې دابهزی، دهمی لیځردهوه و کهوته جنيودان. یهکهه
 کهس سهری له مال دهرهینا من بووم. میرخانیش یهک و دووی لی نهکرد
 و تی سرهواندم. سهرهتا وامن زانی چووه و جهندهرمه ی بانگ کردووه
 و پشستی به ههیتهی حکوومهت گهرمه که بهو جوړه هاتوهووت نهکات.
 بهلام پاشان که تهوس و تهرهکانی خهلکی له مالان هینایه دهرهوه،
 له ههموانی تیگهیاند پشستی به گولمحهمد خانی سهردار گهرمه.
 مهلی سکالای نیمهی له لای خانی سهردار کردووه و گولمحهمد خانیش
 بهلینی پیداه بی بو دزمین و ههموومان شفق و شر بکات.

گولمحهمد بی نهوهی گرزی ناوچهوانی برهویتهوه، پرسى:
 — نهیناسی؟ تو گولمحهمد نهناسی؟

کابرای غهواره که زمانی پزابوو و ورده ورده خهریک بوو چاوی تا بن
 چاوی گولمحهمد هلههینا، وتی:
 — نیمه ناوبانگمان بیستووه، بهلام تا نیسته گوزهری نهکوتوته
 لای نیمه.

— چیت دهربارهی بیستووه؟

— نهو شتانهی نیمه بیستبوومان لهگهل نهوهی میرخان نهیوت،
 زور جیاواز بوون. کوری ناغه نه میر وای له نیمه گهیاند که گولمحهمد
 پشتیوانی نهوه و نادهمیزاد وهکوو جووجهله نهکوژی. نهو وای له
 خهلهکه که نهگهیاند که گولمحهمد تیخی دهستی خهلکانی وهکوو
 نهوه. ئیتر نهوه بوو که —راستهکهی له ترسی گیانمان. دهمهوبهیان
 بارمان کرد و کهوتینه ری:

ستار رهنکه چاوهپی نهوه بوو له کابرا پرسى که هی وهکوو
 نهو چوون له مهر گولمحهمد بیر نهکهنهوه، بهلام گولمحهمد که به
 خاموشی کهوتبووه پیاسهکردن، جاپز و تووپه نهپاندی:

— نیوه ئیتر چ جوړه دهعبایهکن؟ کاریک نهکهن مروف قیزتان لی

بکاتهوه. له ناو و له سیبهری پیاویک که نه دیوتانه و نه ناسیوتانه،
 رهو نهکهن! به چوار پاست و درو که دوژمنهکانتان بوتان نهلین، کولتان
 نهدهن به کولدا و مال و زیانتان بهجی نههیلن و کوچ نهکهن! نیوه ئیتر

چ جوڙه دهعبايه كن كه ئه وهنده ترسنووك و بپورهن؟ من ئه گهر له برى
حكوممت بوايه تم خولى فيركارى جهنگيم بو ترسنووكى وهكوو ئيوه
ئه كرده وه... چه قه لانه!

له پر گولمحه مه د له بهرام بهر كابردا وهستا و به رق و توور په يه وه
نه راندی:

— گريمان گولمحه مه د ئه و مروقه ش بى كه ميرخان بوى باس
كردوون. گريمان گولمحه مه د دهسته نده خوږى ئاغاكان بوو و ئه هات كه
ئيوه ته مى بكات. گريمان له و گير و كي شه يه دا يه كيكي وهكوو توش
بكوزرايه ت. دهى... ئه وسا چى ئه بوو؟! ئاسمان ئه هاته خواره وه يان دنيا
سه روبن ئه بوو؟! چى ئه بوو، ها؟ چى ئه بوو؟

گولمحه مه د جار يكي تر پرووى له كبرا وهر گير و كه و ته وه پياسه.
كبرا به ئاشكرا ترسابوو و به داماو يه وه سه يري ستارى ئه كرد. ستار
به دهنگى پي محه مه مه دره زاي گولخانم كه بهرچايى بو هي نابوو، پرووى
وهر گير و بابوله ي نان و پونه كه ي ليوه رگرت. گولمحه مه د له گه رانه وه ي
خوى دا، به محه مه مه دره زاي گولخانمى وت:

— بلل بوخچه يه ك ناني بو بپيچنه وه و بيخه نه رى با بروات. بو
ئه وه ي سكيان تير بكهن تا پيان ئه گه ين!

محه مه مه دره زاي گولخانم كابراى له گه ل خوى برد و ستار
بابوله كه ي به ئيشتيا برد بو ده مى. گازى يه كه مى جوو و قووتى دا و
پاشان به گولمحه مه د كه ئه توت به بى مه به ست ديت و ئه چي ت، به
ئارامى وتى:

— راسته كه ي... نه يويرا هه موو راستيه كه ت بو باس بكات. ميرخان
هه ر به و شه وه يه ك دوو مائيشى ئاگردابوو!

گولمحه مه د له بهرام بهر ستاردا پي سست كرد و ده سبه جى وتى:
— ئيتير خراپتر... سه د جار خراپتر!

له وه زياتر رانه وه ستا و كه دوور ئه كه ونه وه، به ستارى وت:

— رهنگه من و تو زووتر كه وتينه رى!

ستار به ره و سه برخان كه هيشتا له بهر هه تاوه كه وه ستابوو، چوو

و گولمحه مه د خوی کرد به ره شماله که دا.

زیوهر، مارال و کورپه که ی گولمحه مه د له ناو ره شماله که بوون. زیوهر کیسه ی ئارده که ی قلی کردبوویه ناو دۆله ی هه ویر شیلان و مارال خهریکی به ستنی نان ساجیه کانی ناو چارۆکه که بوو. کورپه که یان دهستی گرتبوو به دیره که که وه و به پیوه وه ستابوو و سهیری باوکی نه کرد. هه رچه ند گولمحه مه د ماوه ی توورپه یی و نارپه زاییه که ی له گهل خوی هی نابوویه ژووره وه، به لام نهیتوانی بهر به گه شانیه وه ی شهوق له نیگا و روخساری خوی دا بگری. ههروه ها نهشی توانی پی بنیته پی شه وه. بویه هه ر به و جوهری که له ناو ده ریزانه که وه ستابوو، به ژنه کانی وت:

— من ئه رۆم. ئیوه لی ره ئه مینه وه، لای بلقیس. خالۆ عه بدۆس و سه برخانیش لی ره ن. کاری ئیمه ره نگه سی چوار رۆژ بخایه نی.

زیوهر دلنیا بوو رووی قسه ی له و نییه. بویه به کاری خویه وه خهریک بوو تا مارال -ئه گهر ویستی- له گهل شووه که ی بدوی. مارال هیچی نه وت. به س سه ری هه لێنا و نیگای گله یی ئامیزی برپیه گولمحه مه د. گولمحه مه د بۆ ئه وه ی کو تای به وتووێژه که هی نابی، به ره و کورپه که ی چوو و هه لیگرت. تا بهر سینه ی هی نای و پاشان هه لی خسته وه و گرتیه وه. جاریکی تر و جاریکی تریش. تا کوو ئه وه ی چۆخه که ی له شانی به ربوویه وه و که وته خواره وه و، مناله که که وته پیکه نین و تریقانه وه.

مارال چارۆکه ی نانه که ی خسته لایه که وه و هه لسا. چۆخه که ی هه لگرتیه وه و دایه وه به شانی دا. زیوهریش دهستی به ئارده که وه ته کاند و دل له بهری مناله که رابوو، چوو به ره وه و له کاتی کا مناله که ی له دهستی شووه که ی وه رئه گرت، وتی:

— ئه ته وی خوشکیکت هه بی، ها؟ خوشکیکت ئه وی؟! ئه ری،

خوشکیکت؟!

زیوهر هه روا سه رگه رمی یاریکردن بوو له گهل مناله که که ٢٦١٧
که لیه در
به رگی هه شه نه
شانی زیوهر و راستیشی خسته سه ر شانی مارال، هه ر دوو ژنه که ی
هی نایه یه ک و هه ردووکیانی گووشا به سینگی دا، به جوړیک که ته ویلی

کورپهکەى مۆر کەوتە سەر هەنیهى باوکى. خامۆشى شەوق و خرۆشى
شەپۆلدان لە تەپەتەپى دڵەکاندا. تاویک، بەو جۆرە مانەوه. خامۆش و بە
خرۆش. گۆلمحەمەد لەپەر، وەک بلیى ھاتبیئەتەوه بە خۆىدا، دەستەکانى
ئازاد کرد و خۆى کێشانەوه، وەرسووڤا و ڤووى لەو بیابان و ئاسمانەى لە
دەریزانی ڤەشمالەکەوه خۆیا بوو، وەستا:

— بڕنەوهکەم!

قۆلەبڕنەوى زیوار زیو، دەستیك دایە دەستى پیاوێکە.

— خەنجەر!

دەستیکیتر دەبانى دەمخواری کرد بە بەر قایشى پشیتوینى پیاودا.
دەستیک چۆخەى لە شانى کردەوه و دەستانیک لۆخەندانیان بە شان و
سینەىدا حەمبەل کرد. چۆخە جاریکیتر درایەوه بە شانەکانى کابردا
و مەچەکبەندە چەرمەکانى لە دەور مەچەکی بەسترا. لە چەک و
تەقەمەنى بەس ماوژپرهکەى کەم بوو، کە ئەویش لە لای ستار بوو.
گۆلمحەمەد دەستى برد بۆ سەرى و کلۆزەکەى لە سەرى توند کرد و
قەیتانى پوزلخەکانى تاقى کردەوه. پێى نایە سەر بەردى بن دیرەکی ناو
دەریزانەکە و پاژنەى کلاشەکانى ھەلکێشا و راست بوویەوه. دوو ژن لە
پشت شانەکانیەوه وەستابوون. گۆلمحەمەد پێى لە کۆنەکە نایە دەرەوه
و لە ژێر ئاسمانى بەرزدا ڤاوەستاو و لیڤراو، چاوى بە پیاوان و ئەسپان و
ڤەشمال و ئەسمەریچدا گەڤاند، بە ھەموو نەموود و نیشانەکانیانەوه.
خان ئاپۆ ھات بۆ لای لە لایەکەوه و، گۆلمحەمەد بەرەو ڤووى
لە لایەکیترەوه. بلقیسیش لە ستار و سەبرخان جیا بوویەوه و بە
ھەلۆستەیهکەوه لە کورپەکەى ڤوانى. گۆلمحەمەد لە نیوان ژنەکانىدا،
ھەنگاویک لە پێشیانەوه، ئامادەى ڤۆیشتن، وەستابوو. بلقیس نەک
وەک ھەمیشە بەرەو کورپەکەى کشا و بەر لەوێ بیگاتى، لەپەر ئامیزی
کردەوه و ڤەروا بەدوور، گۆلمحەمەدى گرتە باوەش و بى ئوقرە، گۆناکانى
—خشتى سوور— ماچ کرد و بەر لەوێ بورکانى ئەوین بیئە جۆش،
دەستى لە سەرى کردەوه و خۆى لە بەر چاوان ون کرد.

— من و ستار لە بەرەوه ئەڤۆین، خان ئاپۆ. تۆ و بەگمەمەد و

سواره‌کانیش به دوامان دا باژوون.

بلقیس گه‌رابوویه‌وه و جامی ئاو به ده‌ستیه‌وه، لای مارال و له پشت شانی گولمحه‌مه‌ده‌وه وه‌ستابوو. خان‌ئاپۆ نیگای له روخساری سوور داگیرساوی بلقیس گواسته‌وه و له گولمحه‌مه‌دی پرسى:

— ئەم پارهیە چی لی‌بکەم؟!

گولمحه‌مه‌د وتی:

— بریکی دابه‌ش بکە به سەر تهن‌گداره‌کان‌دا. بۆ ئەوه‌ی‌تریشتی

چالیک په‌یدا ئەبێ!

به‌گمحه‌مه‌د ستاری بانگ کرد. محمه‌مه‌د‌پره‌زای گولخانم قهره‌ی هینایه‌ پێشه‌وه. گولمحه‌مه‌د چۆخه‌ی له شانی داگرت و دای به‌ده‌س کورپی گولخانمه‌وه تا له تهرکبه‌نده‌که‌ی ببه‌ستێ. خوشی هه‌وساری وه‌رگرت و پێی له ئاوه‌زونگی نا و له سەر زینه‌که‌ دانیش‌ت. خان‌ئاپۆ هاته‌ پێشه‌وه و وتی:

— کابرا چی لی‌بکەین؟ بیه‌نین؟ نه‌جه‌ف ئەلیم!

گولمحه‌مه‌د به‌سواری به‌ره‌و سه‌برخان رویش‌ت و به‌ خان‌ئاپۆی وت:

— نه‌کا ئەتویست لی‌ره‌ به‌جیی به‌یلى؟!

له به‌رامبه‌ر سه‌برخان، گولمحه‌مه‌د له‌غاوی راکیشتا و وتی:

— ئاگات له خالۆ عه‌بدۆس بێ سه‌برخان، نه‌هیلى جارپس بێ!

وه‌لامی سه‌برخان بزه‌یه‌کی دلچه‌سپ بوو که متمانە‌ی به گولمحه‌مه‌د ئە‌دا. گولمحه‌مه‌د له‌غاوی قهره‌ی سه‌رکیشتی کیشتایه‌وه و سمده‌سته‌کانی ئەسپه‌که‌ بۆ حه‌وا به‌رز بوویه‌وه و سوار به‌ به‌گمحه‌مه‌دی وت:

— ئەسپه‌که‌ی خالۆ مه‌دی‌ار بده به ستار!... به‌ زین و به‌رگی

ته‌واوه‌وه!

شه‌وه له‌وه زیاتر خۆی پێ رانه‌گیرا، له‌غاوی له سوار سه‌ند و

که‌لی‌ده‌ر

به‌رگی‌هه‌شته‌مه

چه‌ماند و گه‌راپه‌وه. چونکه ستار تازه سواری ئەسپه شه‌که‌ریه‌که‌ی خالۆ مه‌دی‌ار ببوو و ئەیویست بکه‌وێته‌ پێ. گولمحه‌مه‌د له‌وه زیاتر نه‌هاته

بهره‌وه. هر له دووره‌وه هاواری له خان‌نایۆ کرد که له ناو تفه‌نگداره‌کان دا
گیری خواردبوو:

— هر کهس به ئەندازه‌ی نیازی خان‌نایۆ! به‌گوێرمی خیزان و منالیان.
نه‌خۆشی و پێداویستی ژن و منالیش له به‌رچاو بگره.
خان‌نایۆ به ته‌وسه‌وه وتی:

— ئێسته تیگه‌یشتن؟! جا ئەمجار... به‌ریز بن! وه‌کوو سه‌ربازخانه!
تۆ وه‌ره‌ریزه‌که رێک ب‌خه چه‌خماخ!
عه‌لیخان چه‌خماخ که‌وته ریزکردنی تفه‌نگداره‌کان. خان‌نایۆ
له‌سه‌ربه‌رزایی کورتانه‌که دانیشته. پاره‌کانی رژانده ناو بآلی کراسه‌که‌ی
و به ده‌نگی به‌رز به‌گمحه‌مه‌دی بانگ کرد:

— شه‌لته‌ی فیشه‌کیش به‌ینه بزانه که‌موکووپیان چیه؟
به‌ر له‌وه‌ی ستار بگاته‌وه پێی، گو‌لمحه‌مه‌د جاریکی‌تر له‌غاوی
شکانده‌وه و بانگی له خان‌نایۆ کرد:

— ئەگه‌ر به‌شی کرد پارهی جل و پێلاویشیان پێده!
خان‌نایۆ ئاخیزی کرد، روانیه‌ گو‌لمحه‌مه‌د به‌ سواری شه‌ودیزه‌وه و
به گالته وتی:

— ئەلێ چی پارهی زه‌ماوه‌نیشیان بۆ ب‌خه‌مه لاوه؟
گوته‌ی خان‌نایۆ پێکه‌نینی خسته ناو ریزی تفه‌نگداره‌کان و یه‌کی
وردیله و هاو‌لاوی، نیگای له گو‌لمحه‌مه‌د، که خه‌ریک بوو له‌غاوی راست
ئەکرده‌وه، به گالته و به‌راست وتی:

— ئەسه‌په‌کانیشمان ئەبێ نال بکریڤ، سه‌ردار!
به‌ دوا‌ی ئەودا یه‌کی‌تری‌ش ده‌نگی به‌رز کرده‌وه:
— کاله و پاتاویش، سه‌ردار! زستانمان له‌به‌ره!
ده‌نگی شو‌خی گو‌لمحه‌مه‌د با هی‌نای:

— خان‌نایۆ... خان‌نایۆ بگرن و به‌ری مه‌ده‌ن! خان... نایۆ...
ژنه‌کان هیشتاش له به‌ر ده‌ریزانی ره‌شه‌ماله‌که وه‌ستا‌بوون.
به‌گمحه‌مه‌د شه‌لته‌ی فیشه‌ک به‌ شانه‌وه، به‌ ناویان دا تیپه‌ری و نیگای
له شو‌پی برا‌که‌ی، به‌ره‌و خان‌نایۆ و ریزی تفه‌نگداره‌کان پو‌یشت. سه‌به‌رخان

به ندى دووهم

چاو له چاوى خوردا، كه ورده ورده خهريك بوو تۆز له روخسارى بشواتهوه، گولمحه مه د و ستار داژووتن؛ شان به شان و پى به پى. ماندویتی شهوانه هیشتا له لهشى ستاردا بوو، ههروهها کوترانى خهوه نووچكهى شهوى بهرى به گولمحه مه دهوه. سه ره پای ئه مانهش جووته پیاو تۆكمه و راوه ستاو خوایان ئه كرد. قیت و قۆز له سهر زینه كه دانیشتبوون، دهسكه وساریان له دهورى دهستیان ئالاندبوو و ههولیان ئه دا له غاو رابگرن و ئوقره بیاریزن، بو ئه وهى ئه سپه کانیان له پر له عهرز نه بری. چونكه هم په لهیان نه بوو و هه میش پیویستیان به ئارامی هه بوو تا قسه کانیان با نه یا:

— ئه یانه وى له سهر عهرز هه لمگرن، ستار!

ستار ئارام و دهسبه جى وتی:

— ئه زانم!

له كاردانه وهى سارد و هیورى ستاردا، گولمحه مه د هیچی نهوت و نیگای بى باوه ری خوى له سیله وه برپیه نیوروخى ستار. تاویك به بیدهنگی رابرد. ستار رووى كرده گولمحه مه د و چاوه ری كرده. گولمحه مه د كه لكه لهی روونكرده وه له گیانی دا، پرسىارى كرده:

— چۆن ئه زانی؟! ... له كوێوه؟!

ستار نیگای خسته سهر عهرزه كه و پرسى:

— مه گهر خۆت نازانی؟!

— راستت ئه‌وئ، نا!

— نه‌ت ئه‌زانی، یان ئه‌تزانی و نه‌ت ئه‌ویست باوه‌ر بکه‌ی؟!

گوئلمحه‌مه‌د وه‌لامی نه‌دایه‌وه‌. خامۆش بوو و له‌ بیر راچوو. ستاریش هیچی نه‌وت. ئه‌توت ئه‌یه‌وئ له‌ گوئلمحه‌مه‌د بگه‌رئ له‌گه‌ل ئه‌ندی‌شه‌ه‌کانی خۆی دا ئازاد بئ. پانتایی بیابان و هیللی کویره‌رئ هه‌ل و ده‌رفه‌تی بیده‌نگی و بیرکردنه‌وه‌ی زۆر بوو. جا با ئه‌هوه‌نی و هیوری بال بکاته‌وه‌.

— له‌ که‌یه‌وه‌ و له‌ کوئوه‌ ئه‌وه‌ت ئه‌زانی؟ ئه‌ی بۆ له‌منت شارده‌بوویه‌وه‌؟

ستار دیسان روانیه‌ گوئلمحه‌مه‌د و وتی:

— من هه‌ر ئه‌وه‌نده‌م ئاگا لی‌بوو که‌ تۆ ئه‌بوا بزانی!

— له‌ کوئوه‌؟! من له‌ کوئوه‌ ئه‌بی زانی‌بیتم؟!

ستار وتی:

— له‌م مه‌لبه‌نده‌ په‌ندی‌ک هه‌یه‌ که‌ ئه‌لئ: «ئه‌وه‌ی که‌ ئه‌وه‌شی‌نئ ئه‌زانی و ئه‌وه‌ش که‌ ئه‌خوا ئه‌زانی!» جا مه‌گه‌ر گوئلمحه‌مه‌دی سه‌ردار چه‌قی ناوه‌ندی ئه‌م وه‌شان‌دن و خواردنه‌ نه‌بی که‌ ئاگای لی‌نه‌بی. گوئلمحه‌مه‌د که‌ چه‌زی نه‌ئه‌کرد سه‌رئاسی بوونی خۆی بشاریته‌وه‌ و هه‌روه‌ها گوئی له‌وه‌ نه‌بوو تووره‌یه‌که‌ی بشاریته‌وه‌، هه‌لشاخایه‌وه‌ و وتی: — ئه‌کرئ به‌ پوونی بۆمی باس بکه‌ی؟! په‌نگه‌ من نازانم و ئاوه‌ز له‌م می‌شکه‌ی من دا نییه‌! ئه‌و که‌سانه‌ ئه‌یانه‌وئ من تیا‌به‌ن که‌ جی‌گه‌ بر‌وای من بوون! دارونه‌دارم داوه‌ته‌ ده‌ستی‌ان. واته‌ ئه‌وان ئه‌یانه‌وئ له‌ ناوم به‌رن و خۆیشم نازانم! که‌سانی‌ک قو‌ل‌یان بۆ ئه‌و کاره‌ هه‌ل‌کردووه‌ که‌ هی‌شتاش خۆیان به‌ دۆستی من دانه‌ین!

ستار به‌ ته‌وسی‌کی تاله‌وه‌ وتی:

— لافی دۆستایه‌تی!

به‌ دواشیدا پرسی:

— تۆ کئ به‌ دۆستی خۆت ئه‌زانی، گوئلمحه‌مه‌د؟ ئالاجاقی، بوندار

و سه‌رتیپ فه‌ربه‌خش؟ ها؟!... یان من و خان‌ئاپۆ و به‌گمه‌مه‌د و بلقیس؟!

گوڤمحه مه د ئه هوه نتر وتی:

— مروڤ هه زار جوړ دۆست و هاوړی ههیه!

ستار به راشکاوی وتی:

— نه خیر! مروڤ ئه توانی ته نه یه ک جوړ هاوړی هه بی!

— وه کوو...

ستار ده رفه تی قسه کردنی به گوڤمحه مه د نه دا و نه ترسانه دریژهی

دا:

— وه کوو توو چهز ئه که ی هه ر ئیسته وا بیر بکه یته وه که ئالاجاقی

له خویشیان هه ئه خاته وه که توو یه کیکی وه کوو ئه وت به ستوته وه و به

یه خسیری به م لا و ئه ولادا ئه یگه ریڼی! چهز ئه که ی وای دابنیی ئالاجاقی

له م کارهی توو پیی عهرز ناگری!

— مه به ستت نه جف سه نگر دییه؟

— چه نده بو ناوه کان جیاوازی دانه نیی!

— توو پیت وایه ئه مکاره ئالاجاقی ئازار ئه دا؟

ستار وتی:

— ئازاری نادا، پشتی ئه له ریڼی!

گوڤمحه مه د دهستی هیئا به بن گه روی دا و وتی:

— خه ریکم شاخ ده رئه هیئم. ئاخ خ خ...! ئه و چوار قه رانه ی له

لای ئالاجاقی دامناوه، له راستیدا له خان و ئاغه واتی وه کوو نه جف

سه نگردی به باج وهرم گرتووه. ئه ی ئیسته بو ئه بی پشتی بله ریڼی؟!

مه گه ر پیشتی نه ی ئه زانی که من ئه و پاره و دانه ویله و په زانه م به میرات

پی نه گه یشتووه که ئه ی نیرم بو گزیره کانی ئه و؟!

ستار سه یری گوڤمحه مه دی کرد و به بزه یه کی ئارامه وه وتی:

— ئه و خو تا ئیسته له مکاره زه ره ری نه کردووه! ئیسته ش... به شیگ

له هه مان پاره بو تیگشکاندن خوت به کار ئه هیئا!

گوڤمحه مه د جاریکی تر دهستی برد بو بن گه رووی و وه ک بیه وی

دوگمه ی یه خه ی کراسه که ی بکاته وه، نه راندی:

— من که سه رم لی شیواوه!

ستار دەسبەجى وتى:

— خۆت بەو جۆرەت ئەوئ!

— ئاخر مەگەر مەن نەخۆشەم كە حەزم لەو بە سەرم لى بىشۆئ؟

ها، مەگەر نەخۆشەم؟!

بۆ دەريازبوون لەو تەنگرەي گولمەمەد تووشى بىوو، هەم
پېشىگرتن لەو توورەيەي كە بىگومان ئازارى ستارى بە دواو ئەبوو،
باشترين كار شلكردى لەغاوى قەرە و، مامزە راوەشاندى بوو، لە
كەلەكەي ئەسپەكەي؛ تا ئەسپەكە بال بگرێتەو و سوارەكەي دەرباز
بكات. بەلام ستار هاوتاي نەرۆيشت. چونكە وای بە باش ئەزانی لە
گولمەمەد بگەرئ بەلكوو بەو غاردانە رقاويە توؤئ ئەهوەن بېتەو.
چونكە ئەم گرى پووچكەيە ئەگەر نەكرایەتەو، بۆي هەبوو رېگەي هیورى
و نەرمبوونی گولمەمەد بېستري و كاريان بگاتە دەمەقري و رقبەري.
ئەمەش ئەو نەبوو كە ستار لای خۆي حەزى لیبی و ئارەزووی بكات. بۆيە
ستار نەك ئەوئەندەي كە لە گولمەمەد دوا بكەوئ - كە ئەمە خۆي
لیكیانی دائەبری - بەلكوو بەرداوێژیک نیوانیان بوو، كە ئەویش دایە غار.
لەسەر یالی گردهكە، گولمەمەد لەغاوى كیشایەو. قەرە
هەلسایە سەر چنگ و بە نیوسووړیک پووبەرووی ئەو سوارەي كە ستار
بوو و بە هەورازەكەدا سەرئەكەوت، وەستا. قەرە ئوقرەي نەئەگرت،
بەلام گولمەمەد لیبراوو لەگەل ستار پیکەو رې بكەن. ئەسپەكەي
ستار گەيشتە لای قەرە و گولمەمەد لە سەرەوژیری گردهكەدا،
لەغاوى ئازاد كرد. جاريكتر جووتە پیاو شان بە شان وپی بە پی، بەلام
خامۆش و لە ناو خویاندا.

بە رۆینه لە گردهكە دابەزین و گەيشتنە تەختای. بەلام بەر لەوہي

بەنە غار، گولمەمەد لەپر پرسى:

— تۆ چى ئەكەي لەم مەيدانەدا كە خەريكە پیمان تەنگ ئەكەن؟

ستار دەسبەجى و راشكاو وتى:

— لەگەل تۆ ئەمێنەو!

— بۆ ئەمێنەو؟ قازانجى چيە؟

ستار به پیکه نینه وه رووی کرده گولمحه مه د و وتی:
— ئه مه وی ناو ده ریئیم!

گولمحه مه د گالته که ی ستاری وهرگرت و وتی:
— ئه زانم ئه مه یان نییه. به بی گالته ئه پرسیم!
ستار له وه لامدا وتی:

— تو ئه گهر له بری من بوایه تی چیت ئه کرد?
گولمحه مه د وتی:

— نازانم!

ستار وتی:

— بووی هه بوو هه موو کاریک بکه ی، جگه له وه ی له نیوه ی ری
بگه ریته وه!

گولمحه مه د وتی:

— نازانم، لیئم روون نییه!... کی چووزانی؟ که م نه بوون ئه وانیه له
نیوه ی ری گه راونه ته وه!

ستار وتی:

— ئه و که سانه ناوی تریان هه بووه!

گولمحه مه د پرسى:

— چ جیاوازییه ک هه یه له نیوان ئه و که سانه و مندا؟

ستار لیو و سمیلی به ددان کروشت و وه لامی دایه وه:

— تو زقالیک! جیاوازییه کی بچکولانه هه یه، چونکه...

— چونکه چی؟!

— چونکه ئاده میزاده کان به زوری دوو کلوجن. یان -لانیکه م- من

دوو جوړم بینیه. به شیکیان ئه وانن که ناتوانن به بی پروا و بیر بژین،

جوړیکیش ئه وانیه که ناتوانن به پروا و بیره وه بژین. راستیه که ی ئه وه یه

که هه ندیک له پرواداری ئه ترسن و هه ندیکیش له بی پروایی هه راسان

ئهن. ئه وه ی که پروا پهیدا ئه کات، له پووکاندنه وه ئه ترسی. ئه وه ش

که بی پروایه، له باره قورسه که ی ئه سله میته وه؛ ترسی پیگیر بوون.

هه ندیک، کاتیک هه ست به پژگاریی ئه که ن که خویان به پیبه ندی

بروا ئهزانن. برپكيش ئازادى خويان له بىبروايىدا ئهبينن. يهكيك ئهبينى
باوهرى به ژيان ههيه، يهكيكىتر ئهبينى فرسهق فرسهق له برواي ژيان
رائهكات. نيوهريكان ئهو ههلاتوانه!

— بروا! بروا! من كه ههست ئهكهه گيژ بووم. من نازانم، نازانم!
— دلت ئهزانى. كهسيكه لهم ژيانهدا به پيچهوانهى ئاراستهى
ئاسايى ههنگاو ههلهگري ناتوانى برواي به شتيك نهبي!
گولمههمهد وهك مناليكى پاك، پرسيارى كرد:
— من بروام بهچى ههيه؟ له سهر چ باوهريك ساخ بوومهتهوه؟ تو
ئهتوانى لهوه تىبگهى؟! ها؟ من بروام بهچى ههيه؟
— دادپهروهري!

— چون ئهمهت زانيوه تو؟
— تهنها من نيم كه ئهمهم زانيوه. ههر كهس كه تو ناسيبي
ئهمهى زانيوه!
— جگه له خوم!

— ئهوهش سهير نيه! رهنگه خوت پي نەزانی. له تهنگزهى
كارکردندا، چ جايه مروف ئاگاي له چونيتى ههلسوكهوتى خو نيهبي.
بهلام ئهوانهى له دهرهوه سهيرى مروف ئهكهه، ئهتوانن لهوه تيبگهن.
كاتيكيش ئهگات كه خودى ئادهميزاد ناچار ئهبي له سهر كارهكهى خو
ههلهسته بكات. ئهوسايه كهخوشي له گهوههرى كار و مهبهستهكهى
خو تىئهگات!

— گهوههرى كارى من چيه؟ مهبهستى من كامهيه؟ تو ئهتوانى له
مهبهست و ئامانجى كارى من تىبگهى؟!... ها؟
ستار وتى:

— خو وتم!

گهردهلووليك خوياي سهر خاك. بالابهرز، تهنوورهى ئهكيشا و
ئههات. دهست به كلوزهكانهوه بو ئهوهى با نهيبا. چاوهكان قووچاو و
روومهت شاراو له بهرامبهر پرژهى مشت مشتى لم و خولدا. خوراگرتن
له بهرامبهر گزهبادا به ههموو تواناوه. ئهسپهكان نابى به پشتدا

بشکینهوه. ئه‌بى ئه‌گهر بکړى، خوږيان له ناو گيژهنى باکه لابه‌دن. جگه له‌وه‌ش، ئه‌بى بنووشتي‌نه‌وه به سهر زينه‌که‌دا و خوږيان قورس رابگرن تا باکه تيپه‌ړى. گهرده‌لووله‌که ئه‌سوورا و ئه‌روښت، هه‌رچند وزه‌ى ديوى هه‌بوو. به بى پښت و پښته‌سهر و بى قاچوقول، شيتانه لوولى ئه‌دا و سهرپر له با و به گور و گوژم خوى رانه‌وه‌شاند و تى‌ئه‌په‌ړى. وزه‌ى تيپه‌ړ، نابهرده‌وام، ئه‌وسا ون ئه‌بوو.

جاريكى دى ئه‌سپان و سواران له سهر پى ته‌خت و پىكى بيابان، دهربازبووى ناو گهرده‌لوول كه ئه‌توت له ترسى ئه‌وان هه‌لدى. لوول خواردوو و به تهنوره‌كيستان. شيواو و سهرگهرداني به‌ربه‌رين ده‌شتى بيابان. شيتوکه‌يه‌ک له سه‌مايه‌كى ناکات و ناله‌باردا، له نيگای هه‌په‌ساوى چالووک و گه‌ون و ته‌نگزه‌دا.

پياوان، خوږيان له کلاويان داته‌کان و گولمحه‌مه‌د توږى برزوږلى سريپه‌وه و دريژه‌ى قسه‌که‌ى وتى:

— ئه‌وهم زانيوه كه تو "يه‌ک که‌س" نيت! ئه‌و شتانه‌ش به منى ئه‌للى قسه‌ى به‌ته‌نها خوټ نييه. ئه‌للى چى؟! ستار وتى:

— باشترا! که وا بوو توږيش ئيتر "يه‌ک که‌س" نيت!

گولمحه‌مه‌د ده‌سبه‌جى روانيه ستار و پرسى:

— واتاى ئه‌م قسه‌يه چيه؟

— واتا که‌ى ئه‌ويه که گولمحه‌مه‌د ته‌نها نييه. که‌سانىک هه‌ن که

خوږيان به هاوړپى ئه‌و ئه‌زانن!

— ده‌ى؟!

گه‌يشتبوونه رانه‌پىکه. با هه‌رچند شوپه‌کانى گه‌سک دابوو، به‌لام هيلى پىگه هيشتا ديار بوو. ستار ئازووت به‌رهو چه‌قى پىگه‌که، له‌غاوى به‌ره‌وخوار وه‌رگيړا و وتى:

— له‌م ناوه بوون! ره‌نگه له قه‌راخ چه‌مه‌که خوږيان داگرتبى.

له پيچى به‌ستينى چه‌مه‌که‌دا، خه‌لکى دزمين خوږيان هه‌شار دابوو. نزیکه‌ى چل ژن و پياو و منال. گولمحه‌مه‌د و ستار ئه‌سپه‌کانيان له سهر

به‌رزایی قه‌راخ چه‌مه‌که پاگرت. جگه له يه‌ک دوو پيرژن که ماندویتی
 رپگه برستی له بهر بریوون، ئەوانیتر هه‌ر هه‌موویان هه‌لسان. هه‌ندی‌ک
 له ترسان، هه‌ندی‌ک بۆ رپزلینان و هه‌ندی‌ک دوودل. زیقه‌ی منالیک که
 مه‌مکی دایکی نه‌ئەگرت، نیگای گولمه‌مه‌دی پاکیشا بۆ لای خو‌ی. ژنه‌ی
 جه‌وان نه‌ زۆر به‌بالا به‌لام توکمه‌ و به‌گور ديار بوو. پیستی روخساری
 له بهر با و هه‌تاودا چیر ببوو. گولمه‌مه‌د چوو هه‌ر به‌رزترین شوین،
 له سهر ئاوزه‌نگیه‌که هه‌لسایه‌ سه‌رپی و سه‌یری ئەو رپگایه‌ی کرد که
 پییدا هاتبوون.

سواره‌کان ئەبێ که‌وتبێتنه‌ رێ و ده‌م و کاتی‌که له سهر به‌رزایی
 گرده‌که ده‌رکه‌ون. گولمه‌مه‌د سه‌یری خه‌لکی ناو چه‌مه‌که‌ی کرد.
 ستار وتی یه‌کی‌ک بنیرن بێ به‌ چاودیر له سهر به‌رزایی ته‌ختی‌دو، که
 به‌رداوێژیک لیان دوور بوو. جه‌وانیک به‌ ئاودری چه‌مه‌که‌دا سه‌رکه‌وت و
 داره‌که‌ی به‌ شانیه‌وه، به‌ره‌و ته‌ختی‌دو دایه‌ غار. ستار پیی له ئاوزه‌نگی
 به‌تال کرد، هه‌نگاوێک به‌ره‌و لیواری چه‌مه‌که‌ و وتی:

— وا دیاره له ترسی میرخان هاتوون له‌م چه‌مه‌ خو‌تان شاردو‌ته‌وه؟
 نان ساجیه‌کان ده‌ست به‌ ده‌ست گه‌رابوو و ناوبه‌ناو هیشتا ده‌میان
 ئەجوولاً.

— تو ناوت چیه‌ کاکه‌؟

له وه‌لامی ستاردا، کابرا تی‌ی روانی. چاوه‌کانی ورد و تیژ بوون. نزیکه‌ی
 —سه‌روخوار— سی سالان ئەبوو. قژه‌ لووله‌که‌ی له بن کلاوه‌که‌یه‌وه
 که‌وتبوویه ده‌ره‌وه و تو‌یژیک ناسکی تو‌ز به‌ قژه‌وه‌ بوو. شان به‌ شانی
 ئەو ژنه‌ی منالە ک‌رووزه‌که‌ی پائەژەند، پ‌اوه‌ست‌ابوو و ئەتوت کاریکی د‌زواره
 ب‌وی که‌ گر‌یی ناوچه‌وانی ب‌کاته‌وه.

ستار ده‌سکه‌وساره‌که‌ی ده‌ستاوده‌ست کرد و له سهر لیواری

چه‌مه‌که‌ چیچکانی کرد و بزه‌یه‌ک به‌ سهر لیویه‌وه، پرسیاری کرد:

— ناویری ناوی خو‌ت بلیت؟!

کابرا وتی:

— من باوکی ئەم منالەم. ئەمه‌ش ژنمه‌!

ستار روانیه گولمحه مه د و گولمحه مه د به مایه یه ک له داخ و
که سهر و تهوسخه ندیکی کرد. ستار پرووی کرده وه کابرا و بو ئه وهی
نیگهرانی بیهووده ی کابرا بره وینیتته وه وتی:

— ژنه که ت وه ک خوشکمانه، ئه و منالّش خوا پیتی ببه خشی.
به لام ناوی خوت چیه؟

— فهرج! باوکیشم ئه وه تا له وئ، ئه وهی له بن ده وه نه که دانیشتووه.
گوپی باش نابیس. دایکیشم هو له ویه. ئه و سه ریوش ره شه. ئه وهی
لای ریگه که ش پووری دایکه مه. ئه م دووانه ش ئاموزامن. جافر و ئه مین.
ئه وی کراس شین گه وره که یانه، جافر. ئه وهی ته نیشتیشی ئه مینه.
ئه وه ش که چوو بو سهر ته ختی دیو بو کیشکدان نه وهی پوورمه. سمایل.
— خیل به جاری کوره وتان کردووه؟

— به ئی! میرخان شه ره که ی کرد به خیل به خیل. کردی به دوو
دهسته یی ئه وه ش که تو بردت نانی بو هیناین، خالوم. ناوی تاهیره.
ژن و دوو منالی له دزمین به جی ماون. ژنه که ی میرخانی دلّیا کردووه و
وتوویه تی پیویست بکا ته لاق وه رئه گری له خالوم. ژنه ئیترا!... ئیسکی
خواره!

— تو... وادیاره سه ربازیت کردووه؟

— به ئی، له دهسته ی پیاده بووم!

گولمحه مه د قهره ی به ده ور خویدا سووران و پرسى:

— ئا؟ ئه ئین چی؟

ستار له لیواری چه مه که هه لسا. یه ک دوو هه نگاو به ره و

گولمحه مه د چوو و وتی:

— باشتره خوت له گه لیان بدوی!

گولمحه مه د وتی:

— بکه ونه ری به ره و دزمین، له ری پیکه وه قسه ئه که ی!

ستار ده سکه وساری له زینکو که ئالاند و وتی:

— سه ردار ئه ئی ری بکه ون. بکه رپینه وه به ره و گوندی خوتان!

گولمحه مه د له غاوی بادا به ره و ریگه که به لام ستار له لیواری

چەمەكە وەستا و چاوى لە جوولەى خەلكەكە ئەكرد. بەر لەوانىتر، تاهير لە ھەورازى ديوارئاساى قەراخ چەمەكە سەرکەوت و ئەوسا فەرەج. ئەمىن و براكەى لەگەڵ چەن پياوىتر سەرکەوتن و دەورى ستاريان دا. وا ديار بوو چاوى گولمەمەديان بە دوور بينيوە، زمانيان پڙاوە و ھەر كەسە ئەيەوى لە قسەكردن دا خوى پيش بخت.

— ئەگەر بمانتوانىبا بگەپيڤينەو، لە راستى دا ئەگەر بۆمان بلوايە لە مائەكانمان بمنيڤينەو خۆ...

— ئەماينەو!

— ئەمەش بە سەردار بلۆ! پيى بلۆ نەمانتوانيوە بمنيڤينەو بۆيە خۆمان ئاوارە كردووە، كاكە گيان!

— بە سەردار بلۆ. راستيەكەى پيى بلۆ! بلۆ ئاگريان داوين، مائەكانيان ئاگر تيبەرداوە. برازاي ميرخان و خيلەكەى پڙان بە سەرمان دا و مالى زاواكەمانيان سووتاند.

— برۆ پيشتر پياو!

— برۆ بەرەتروە، ئەحمەد!

گولمەمەد لە غەلبەغەلبى خەلكەكەى دەورى ستاريان دابوو سەرنجى پاكيشرا و گەپايەو و ئەوا ئەحمەدناو كە تەمەنى نزيكەى چل ئەبوو، ھەولتى ئەدا ئەوەى بە سەريان ھاتووە بيگيرپتەو. ئەحمەد بالاي بەرز بوو. شانەكانى راست و چاوەكانى خپ و پۆشن و ليۆەكانى بە دژواري ئەھاتنەو يەك. بۆيە چەندە زياتر ھەولتى ئەدا، كەمتر سەرکەوتوو بوو. كوڤتايەكەى ئەوەندە منجەمنجى كرد و ئەوەندە زمانى گرتى و ئاموزا گەورەكەى فەرەج، رووى كردە سەردار و وتى:

— سووتانيان! خيلەكەى ميرخان دار و نەداريان ئاگر داين، سەردار.

شەوى نيوەشەو ھاتن و ئاگريان تيبەردا.

گولمەمەد لە كاتى دابەزين لە سەر پيشتى قەرە، توۆزى بە

توورەپيەو پرسى:

— ئەكرى ئاخەرەكەى يەكتان تيمان بگەيەنى چى بوو؟!...

بناغەو شەرەكەتان لە سەر چى بوو؟

پیرانه سهر، له قوولایی ئاپوره که وه، کابرایه ک وتی:

— رسق، سهردار! زهوی، ئاو و زهوی!

گولمحه مه د وتی:

— ریئی بو بکه نه وه با بیته به ره وه!

رییان بو کابرا کرده وه و نهو هاته به ره وه و له بهرام بهر قهره وه ستا. گولمحه مه د نیگه رانی دواکه وتنی سواره کانی خوئی، به ستاری وت سوار بی و بجی به پهیشوینیا نه وه. ستار ئه سپه که ی له ناو ئاپوره که برده دهره وه و سوار بوو. کابرا، گولمحه مه دی به ئاسووده زانی، وتی:

— به ئی! نه وه ی که پیم راگه یانندن!

کابرایه کی تیگسهر او، پوخت و سهخت دیار بوو. چاوه کانی نه توت باش نابین و ددانه کانی ساخ بوون. بن گه روو و دهوری ملی چین چین بوو و بروی زوور و وهک درووی سپی نه کرده وه. گولمحه مه د لیی پرسى:

— راستی روودا وه که چییه و تو کیی؟

کابرا وتی:

— من میرمحه مه دم، سهردار. ناوم میرمحه مه ده. نزیکه ی شه ست سال ته مه نه مه. شه ری ئیمه و میرخان ته مه نی دریژه. ئهم شه ره ئه گه ریته وه بو سهرده می باپیرانمان. سهرچاوه ی ئهم دوو به ره که یه سهردار، له سالی قاتوقرییه که ی یه که مه وه دهستی پیکردووه. نهو سالانه، باوکی ئهم میرخانه پارچه پارچه زهوییه کانی له چنگ خاوه نه کانی دهره ینا. زهوییه کانی به گویره ی نهو نرخه ی خوئی له سهری دانان - به ناو - کپی و تابوکانیشی کرد به ناوی خویه وه. چونت بو بگپر مه وه سهردار؟ قاتی بوو. خه لکی ئاتاجی پارووه نانیک بوون. ئاده میزاده ئیتر، خو ناتوانی درک و دال بخوات! زور خوئی رابگری خو ئه بی گارس بخوات! ئیمه کز نمان ئه خوارد، هه رز نمان ئه خوارد، به لام هه رزن و کز نیش دهس نه ئه که وت. واته له

که نووی مالانی ئیمه دا دهس نه ئه که وت. نه وه ی هه بوو له هه ماره کانی میرخانی گه ورده دا بوو. جوتیاریش مناله کانیان له بهر چاویان دا په له قاژه یان نه کرد و نه مردن. یه کیان خوم. من له مردن گه راومه ته وه. مووزات بوو که نه مردووم! بویه شه جووتیار ناچار بوو روو بکاته سهرای میرخانی

مهزن. به لّام ئەو چى ئەکرد؟ هېچ! دوو مەن دانەوئەلەى ئەدا، تاپۆى زەوى
 يان مائ يان چۆرەئاوەکەى لى وەرئەگرتن و لە لای خۆى راي ئەگرت.
 پاشانیش تاپۆکەى ئەکرد بەناوى خۆیەو. وای لیھات زۆر کەس بۆ ئەو
 بتوانن خۆيان بگەيەننە بەھار، دار و نەداریان کەوتە دەس میرخان. لە
 ھەر خیزانیک تەنھا یەک دوو کەس رزگاریان بوو. بە لّام کە گەيشتنە
 بەھار ئیتر هېچیان نەماوو. لەو سەرۆبەندەو میرخان لە نیوان ئەوانەدا
 کە هیشتا چۆکیان وزەيەکی تیامابوو جووتیاری ھەلبژارد و ناچاری کردن
 لە سەر زەویيەکانی خۆيان کار بۆ ئەو بکەن. لە راستیدا میرخان کۆتری
 لە گەرووی بیردا گرت. جەماوەریش کە دار و نەداریان درابوو بە بادا ئیتر
 نەیانتوانی پشت راست بکەنەو و پۆژ بە پۆژ خراپتر بوون و چاکتر
 نەبوون. دانیشتوان وردە وردە بوون بە دوو دەستەو. دەستەيەک ئەوانەى
 نانی میرخانەى ئەخوارد و دەستەيەکیش ئەوانەى میرخان نانپراوى
 کردبوون و پاشانیش نەیانتوانی خۆيان ببەستن بەو. تا ئەو کاتەى کە
 میرخانەى مەزن کەوت و مرد. جا خوا لیى خۆش بى چونکە لەم دنیايدا
 نەماو. بە لّام یادمانیکى باشى لەخۆى بەجى نەھيشت! پاش مەرگی
 ئەویش، ئاو و زەوى کەوتە دەس کورپوکالەکەى کە گەورەکەيان ئەم
 میرخانەى خۆمانە! لە کۆنەو و توویانە کە پۆژگار لە شیوازيک نامینی
 و بە گوتەى باب و باپیرانی ئیمە، دەرگا، ھەمیشە لە سەر پاژنەيەک
 ناسووپرێ. پۆژیک ھەر دى کە پۆژگار وەرگەرپى و دنیا بجوولێ. میرخانەى
 مەزن و ئەوانەش کە دار و نەداریان لەدەس چوو مردن يان کوپى و کەر
 بوون. بە لّام وەچەکانیان پيگەيشتن و ھەر کامەيان بۆ خۆى بوو بە
 پیاویک و ھەر کامەشیان پەنگە چەند زارۆکی وەکوو خۆيان خستەو،
 کە ئەم منال و مەزنانەش نان و ئاویان ئەوێ. ئەو تا خۆت ئەیانبینی.
 لە لایەکیشەو دەنگۆ ھەيە کە دەولەت تۆزقاليک لایەنى جووتیاری
 گرتوو. ئەو ھەيە کە ئیمەش داویە لەسەرمان ھەقى خۆمان لە وەچەى
 میرخان وەرگيرینەو. گەوھەرى بابەتەکە ئەو ھەيە کە ئیمە زەویيەکانمان
 ئەویتەو و میرخانەکانیش نایانەوێ زەویيەکانمان بدەنەو. ئەو تانی،
 بوو بە شەر و لەم شەرەشدا -خۆت ئەزانى- خۆ نوک و کشمیش

دابەش ناکەن. قەرە سەر و قاچی تیا ئەشکێ و ئاوارەیی بە دواوەیە.
کورتەیی باسەکە ئەوە بوو کە پێم راگەیاندن بۆ ئەوەی پوون ببنەو.
سەرتانم نەیه‌شانەبێ!

گۆلمحەمەد دەسکەوساری دا بە شانی دا و لەگەڵ کابرا کەوتە پێ.
ئاپۆرەکەش بە دوايان دا جووڵا. گۆلمحەمەد پرسى:

— ئێستە بۆ کوێ ئەچوون؟ دیاریتان کردبوو بەرەو کوێ بڕۆن؟
میرمحەمەد وتى:

— راستەکەى شوێنێکی دیاریکراومان نەبوو بەرەو ئەوێ بڕۆین. ئەگەر
ئەوا کەوتووینەتە پێ، لە بەر ئەوە بوو خوێن نەپژێ. جەوانەکان هەلبەت
نەیان ئەویست مەیدان چۆڵ بکەن. بەلام توانیمان ئەوانیش بخەینە پێ
و بەشەو دەرکەوین. چونکە بەو جۆرەى کە من میرخانم بینی، هاتبوو
دامودەزگایەک تەیار بکات. پێی ناخۆش نەبوو یەکیک لە پیاوەکانی خۆی
بدا بە کوشت بۆ ئەوەى هەق بدا بە خۆی. ئێمەش لەو فێلەى تیگەیشترین
و جارى مەیدانمان بۆ چۆڵ کردوو. لە لایەکیشەو و تەمان ئەچین بەرەو
شار. لەوێ سکاڵانامە ئەنووسین، رەنگە هاتن بە دەنگمانەو! پاشان
ئاگادار کراین کە جووتیارەکانیش بۆ خۆیان دامودەزگایەکیان پێکھێناو.
تەمان ئەچین بۆ ئەویش و خۆمان بەوانیش پێشان ئەدەین بزاین چۆن
ئەبێ! خۆ هەموو دەرگاکیان لە سەر مەرۆف دانەخستوو!

— ئەو دامودەزگای جووتیارانە کە باست کرد لە کوێیە؟

— ئەبێ لە شار بێ ئیتر. خۆ ئێمە نازانین! کەوتینە پێ ئیتر. ناچار
بووین خان. سەرنج ئەدەى؟ لە پووی ناچارییەو. لەو ساتەو میرخان
گەراییەو و پێی نایە دزمین، تا خۆمان کۆ بکەینەو و بکەوینە پێ، دوو
جار بە دار و تێلای هێرشیان هێنا و دوو جاریش مائیان سووتاند. جا ئەوە
بوو چارەمان نەما. راستەکەى ترساندمانی، ترسی تۆ، سەردار! ئەو
ئێمەى لە ناوبانگی سەردار ترساند. وتی سکاڵای ئێمەى هێناو بۆ لای

بەرپزێت و وا بپارە ئێو بێن و تەمێمان بکەن!

گۆلمحەمەد وتى:

— من تا ئەمڕۆ تۆم نەدیوو!

ميرمحهمه د وتی:

— به لّام خوا هوښی به مروږ داوه. نه بې به خو هه لکيښان له
یه کهم سهرنج دا توم ناسیه وه. ئه سپه کهت!... به لّام ميرخان خراپ
ترسی توی هاویشته دلّمانه وه!

گولمحهمه د خاوی کرده وه و وتی:

— دهی! ئیسته ئه تانه وی چی بکهن؟

ميرمحهمه د له نیوان روخساره خاموش و پرسینه ره کان دا، وتی:

— تو چ ریگه یه کمان بو دانه نیی؟

گولمحهمه د وتی:

— من ئه لیم بگه ریڼه وه و بچنه وه سهر مال و ژيانتان! ئیسته که
بوّتان دهرکهوت ميرخان دروی به زمانی منه وه هه لّبه ستووه و نیوهی
ترساندوه، ئیتر بوّ خوّتان ئاواره ئه کهن؟ برّونه وه سهر مال و ژيانی
خوّتان! وه لّامی من بو خوّم و وه لّامی ميرخانیش به نیوه!

گولمحهمه د ئه مهی وت و سواری قهره بوو و هه ی کرد. دایه غار
و له چاو ترووکانيک دا له و خه لکه ی هاتبوونه سهر سی ریانه که، دوور
کهوته وه. چه په سان و وری بوّ ساتیک به سهر ئاواره کان دا زالّ بوو. به لّام
زوری نه برد که فهرج مناله که ی دا به ژنه که ی، هاته ناو چه شاماته که
و وتی:

— ئه وه خودی گولمحهمه د بوو! خوّتان بینیتان! خوّتان بوّتان دهرکهوت
که ئه و برنه وهی بوّ ئیمه هه لّنه گرتووه. بوّتان دهرکهوت ئه و دروژنی هزار
رهنگه دروی له گه لّ کردوین. ها؟ ئیسته گه یشتن به قسه که ی من که
ئهبوا مالّه کانمان به جی نه هیشتایهت؟! هه مووتان بیستان ئه و چی
وت؟!

لای ته ختی دیوه وه دهنگی سمایل بهرز بوویه وه که خو ی هه لّئه هات

و هه والی ئه دا:

— هاتن! هاتن! هیژیکن! سواره و پیاده له ناو چه مه که وه دین. له

خوار چه مه که وه! سهر بکهن... سهر بکهن!

چه شامات پرووی له و لایه کرد سمایل له ناو چه مه که پیشانی ئه دان.

چوونه پېشنه وه و حه په ساو چاويان برپيه به ستيڼي چه مه وشكه كه. له ناو شيوه لې چه مه كه، لای ديواری ئاودړی قهراخ، سواران به ره و پړژه لات ئه هاتن. له سهر شانی چه می وشك، دوو سوارى ئاشنا، گولمحه مه د و ستار هاوشان و ههنگاو به ههنگاوى هيژه كه ئه هاتن.

خه لکی، له به دگومان و گه شبين چاريان نه بوو مه گهر ئه وهی مل بنين له وهی پيش هاتبوو. دهسته يه ك سوارى رازاوه به تفهنگ و لوخه ندان بو كومه ليك گوندى هه واليكي دلخوشكهره نه بوو، ههرچه ند ئاواره و سهر گهر دانيش بن. به لام چاريان ناچار بوو. سواران ئه هاتن و خه لکی دزمين به بى دهر فته تی راويژ و گف توگو، ئه وا كه وتبوونه ناو ئابلوقه وه.

— هيشتا له سهر جيى خوتان راوه ستاون؟ دياره ئه تانه وى پارووه كه شتان بو بجوون و بيخه نه دهمتان، وايه؟

خه لکی خاموش وه ستابوون. گولمحه مه د به ره خنه وه له ستارى روانى و وتى:

— ئه وه تاني! چاويان به لولولى چوار برنه و كه وتووه، خه ريكن فجووق ئه كه ن!

ئه سپه زكو و چواره ههنگله كهی خان ئاپو، به سينه ی پانو پوپړيه وه به شيوى چه مه كه دا هه لگه را. خان ئاپوى گه يانده ته ختاييه كه، نزيك هه شاماتى توقاو و دردونگ و به ته شه ره وه وتى:

— ئا؟ بو ليړه ماونه ته وه؟ شتيك ئه بى بدهين يان شتيك ئه بى وهر بگريڼ؟

رووى قسه ی له گولمحه مه د بوو. گولمحه مه د به ئه ماژه ستارى پيشانى خان ئاپو دا. ستار له بهر پلارى نيگای گولمحه مه د و خان ئاپودا، تاويك خوى راگرت و پاشان به ناچار له ئه سپه كهی دابه زى و به تووره ييه كى شاراوه له پشتى هر وشه يه كى دا، به خه لكه كهی وت:

— بوچی هه روا راوه ستاون و ته ماشا ئه كه ن؟! ئاخر يه كيكتان قسه يه ك بكات، كاريك بكات، جوو... جوولته يه ك بكه ن ئاخر؟!...

هه شاماته كه هيشتا و هه روا مات و حه په ساو راوه ستابوو. هيچكه س ورته ی ليوه نه ئه هات. هه نديك سه يری ميرمه مه ديان ئه كرد

و برّیک چاویان برّیبوووه فهره ج که جارّیکتر منالّه که ی له باوه شی
ژنه که ی وهرگرتبوووه و رای ئه ژند. میرمه مه د و فهره ج هه روا
نیگای دردۆنگیان له گوئمه مه د و جارجاره ش له ستار و خان ئاپۆ بوو.
ستار ده سکه و ساری ئه سپه که ی به بّ سهرنجدان هه لّدایه سهر ملی
ئه سپه که. چوووه ناو ئاپۆره که و سینه به سینه ی میرمه مه د وهستا
و وتی:

— واته هیچ قسه یه ک نییه؟! —

به دوایدا پرسیاره که ی له چاوه کانی فهره جیش دا دووپات کرده وه:

— ئه ری؟!... هیچتان نییه بیلّین؟! —

فهره ج وتی:

— ئه ترسن! —

گوئمه مه د ئاوړی دایه وه و خاج روانیه فهره ج و وتی:

— توّ چی؟! —

خان ئاپۆ به ته وسه وه وتی:

— له خوړا خوئان به مانه وه خه ریک کردووه! چیتان لیّداون؟

ستار هه نگاوّکی به ره و فهره ج هه لگرت و پرسى:

— له چی؟ له چی ئه ترسن؟! —

فهره ج به بّ ئه وه ی نیگای له گوئمه مه د بگوازیته وه، وتی:

— له گوئمه مه د ی سهردار! دهنگۆ هه یه ئه وه نده ی گوئمه مه د

گه یشتووته سه نگرد، ده سبه جّ دوو دانه له جووتیاره کانی نه جه ف

ئه ربابی له کادینه که سووتاندووه!

ستار که پیشی ئه خوارده وه و نه ی ئه توانی رق و تووړه یی خوّی

داپووشی، به بّ ئه قان په نه جه کانی لیّک هه لپّیکا و نه راندی:

— ئاخر کى ئه وه هه والّانه بلاو ئه کاته وه؟ کى ئه و درۆ شاخدارانه

ئه تاشی و به ئیوه ی ئه لّی؟ کى؟!... کى؟! —

چاوه رپّی وه لّام و کاردانه وه ی ئه وانی نه کرد. شه قی به ئاپۆره که دا و

به ره و سواره کان که له پیچی چه مه که دا چاوه رپّیان ئه کرد هه لّات و پاش

تاوّیک له بهر چاوی حه په ساوی خه لکه که، ئه سپه پرووته که ی نه جه ف

ئەربابی بە دەستی بەستراووه، هیڤایه پێشهوه و هەر بهو توورپهی و
جارپسیه هاواری کرد:

— ئەهی ئەمه کییه؟! ... ئەم کابرایه کییه؟ ئەیناسن؟! ئەبی بیناسن!
ئەبی بیناسنهوه، وانیه؟!

شانی نهجەف ئەرباب بە گوریس بەستراوو و مەچەکەکانی
رەشمەپێچ کرابوو. بن چاوە شینەکانی ئەفری و سەر و قژی هەروا
ئالۆسکا و، یەخە کراسەکە هەلتەقیبوو. لە ناو ئاپۆرەکەدا کەم
نەبوون ئەوانە کە نهجەفیان لە نزیکەوه بینیبوو و ئەیانناسی.
زۆرتیشیان ناوی نهجەفی کۆری حاجی عەبدولعەلی سەنگردی بیستبوو
و ئەوا بەو جوۆرە و لەو دۆخەدا ئەیانبینی، تووشی گێژی و سەرسووڕمان
بیوون. لە هەموو کەس حەپەساوتر، میرمحەمەد بوو کە دەستی کردبوو
بە سەییوانی چاوەکانی و چاوی لە نهجەف نەئەترووکاند و ناخودئاگا لیوی
بنهوهی ئەکرۆشت.

— ناسیتانەوه ئاخەرەکە یان نا؟

بە دواي پرسیارەکە ستاردا، خان ئاپۆ ددانه رێک و تۆکمەکانی بە
قاقایەک پێشان دا و وتی:

— خەریکە سەیری ئاقیقی ئەنگوستیلە ئەکات! هەه... جسەنە یان
ناجسەن، مامە گیان؟! ...

میرمحەمەد سەیری دەورووبەرییەکانی کرد و وتی:

— نهجەفه، نهجەف ئەرباب! خودی خۆیەتی، بەوه لّاهی!

ستار کە هەوساری ئەسپەکە نهجەفی هەروا بە دەستەوه بوو،
و هەک بلیی نهجەفیان پێشان ئەدا، وتی:

— ئەو کەسە دوو جووتیارەکە بە کادوو کوشتوووە بینن! باش

سەیری بکەن بۆ ئەوهی ناچار نەبن لانیكەم درۆ لەگەڵ خۆتان بکەن!

گوتە و چەقی نیگای ستار ئەو پیاو بوو منالەکە گرتبوو بە
باوێشەوه. فەرەجیش لە فیکە خۆی گەیشتبوو و ئەیزانی ستار وەلامی
لەو ئەوی. بۆیه منالەکە دا بە ژنەکە و لە کاتیکا لەسەر خۆ ئەچوو
بەرەوه وتی:

— من ئەگەر لەبەری سەردار بوايەتم لەگەڵ میرخانیش وام ئەکرد.
هەر دووکیان ئەبێ لە بن کۆتیکدا ببەستریڤهوه!

گۆلمحەمەد گەفتوگۆی کابرای دزمینی و ستاری بۆ خۆیان بەجێ
هێشت و خۆی بەرەو خان ئاپۆ ئازووت و بە ئەماژەیهک، ئاپۆی لەگەڵ
خۆی خستە رێ و دووری حەشاماتەکه وەستان؛ سوارە و یال بە یال.
گۆلمحەمەد بە بێ ئەوهی حەشاماتەکه و ستار و هەروەها نەجەف
ئەرباب لە بن نیگای دوور بکاتەوه، بە خان ئاپۆ وت:

— جووتیارەکانی میرخان کە بۆ سکاڵا هاتبوو بۆ قەلامەیدان.
سکاڵای لەمانە ئەکرد لە لای ئێمە. بەلام ئەوەتا ئەو ئەمانی لە
مალەکانیان تەرە کردووه... درۆزنەیی فیلەباز!

خان ئاپۆ، ئاوێ لە پشت سەری خۆی لە ئاپۆرەکه دایەوه و وتی:
— یەکیان لە یەکیان فیلەبازترن! ئەو لەمانە گزەونتەر و ئەمان لە
ئەو تەشقەلەبازتر! ئەوەتا خۆت ئەیانبینی. قورپمساخانە ئەلێی لە سەر
کرپن و فروشی کەر چەقەیانە! کارەکه کاری خۆیانە و ئەشیانەوێ بە
تۆکمەیی جێبەجێ بکەن! سەیر ئەکە؟ خەریکن چوارمیخەیی ئەکەن!
ئەلێی ئێمە تاوانبارین!... دەست بۆ هیچکاریک نابەن، مەگەر ئەوهی
سوور بزەنن قازانجەکهی وا لە گیرفانیاندا! لە خویانە دەستییک لە
نادیارەوه بێت و کارەکانیان بۆ بکات!

گۆلمحەمەد ئاشنای خوو و خەدی مامی خۆی، وتی:
— هەر چین و هەر جوۆن، جاری ئەوەتا لە مال و ژیانان ئاوارە بوون!
خان ئاپۆ بە ئاشکرا و بە بێ شارەدەوه وتی:

— بە ئێمە چی؟ چ پەیهەندی و زەرەرێکی بۆ ئێمە هەیە؟
گۆلمحەمەد سەری داخست و تاویک پاما و پاشان وتی:

— داویانە بە گوێیاندا کە گۆلمحەمەدەکان ئەیانەوێ هێرشیان
بکەنە سەر و مال و داراییان ئاگر بدەن. میرخان کە لە لای ئێمە
گەراوەتەوه بۆ دزمین بەو جوۆری تیگەیان دوون! خۆشت بیستت چیان
ئەوت؟! قاویان لە مەلەبەندەکه بلۆ کردۆتەوه جووتیارەکانی سەنگردیش
ئێمە خنکاندوویمان! پۆژ بە پۆژ لەم درۆ و دەلەسانە لە دژمان بلۆ

ئەكەنەو. ھەرچى چۆن بى... ئەگەر بېرىپ بى لەم ولاتە و لە ناو ئەم خەلكە بژىن، ئەبى كارىك لە دژى ئەم بازارى درۆيە بكەين. خۆ نابى ھەروا لىي بگەپىن، چ ئەوانەى ئەو درۆ و دەلەسانە بلأو ئەكەنەو و چ ئەوانەش سازى ئەكەن! كاتىكە كار ئەگاتە ئەم جوړە جىگانە، بۆمان دەر ئەكەوئ ئاوارەبوونى ئەم خەلكە پەيوەندى و زەرەرى بۆ ئىمە ھەيە! خان ئاپۆ كە پىئەچوو وشە بە وشە گوئى لە قسەكانى گولمەمەد راگرتووه، سەرى ھەلينا و پرسى:

— كەواتە؟ باشە؟... ئەللى ئەبى چى بكەين ئىستە؟!

گولمەمەد وتى:

— ئىمە ئەبى ئەم خەلكە بگەپىنەو بۆ سەر مال و ژيانىيان و گوئى ميرخانىش بادەين! ئەو ناكەسە ئەبى تەمى بكرى بۆ ئەوەى لەمەودوا قسەى قۆر لە پاش ملەى ئىمە بلأو نەكاتەو و بزانى تەمى ئەكرى. ھەم لەم رەش و پروتانه بگەيەنين كە ئىمە دوژمنى ئەوان نين. ھەر جوړ بوو ئەبى تىيان بگەيەنين ئىمە دارەدەستى بەگەكان، ئەوانەى كە پىشپىليان ئەكەن، نين.

خان ئاپۆ شانى ھەلتەكاند و وتى:

— جا ئەوەى بۆ چىيە؟ چ سوودىكى ھەيە؟ جگە لەوھيە ئەگەر ئەو رەش و پروتانه بزائن كە پشتى گولمەمەد بە ئاغەواتەكانەو نىيە، ئىتر بە ھىچمان نازان؟ من دلنام ھەر ئەوئەدى بزائن لەگەل دەرەبەگەكان ناگونجىين، لەمەولا زەركىك ئاويش نادەن بە دەستمانەو! ئەم جووتيار و رەشايەى من ئەيناسم، كۆيلەى زۆردارى و دەسەلاتە. ئەى بۆ ئەمانەوئ بە زۆرى زۆردارى بۆچوونيان بگۆپىن؟ لەم نىوانەدا بۆ ئەبى ھەر ئىمە بىدۆپىين؟

گولمەمەد بە بزەيەكى پوختەو، روانيە چاوەكانى خان ئاپۆ و

پرسى:

— بەراى تۆ خان ئاپۆ، ئىمە پىويستمان بەو ھەيە جووتيار لە

خۆمان بترسىين؟!

— نە... نا! بەلام ئىمە بۆ ئەبى خۆمان تىكەلى ئەو شەر و قەرەيە

بكهين؟

— ئيمه خومان تيكهَل ناكهين خان ئاپۆ. ئەوان ئيمه تيكهَل ئه
شهر و قرانه ئەكهن. له سهره تاشيهوه...
— كامانه؟

ئەوانهى كه پارهى خوینی منيان داوه به تو؛ به تو ئاپۆى من!
— ئا... ئا...

خان ئاپۆ سهرى لهقاند، چاوهكانى له ميانهى باوهر و دردۆنگىدا
كرانهوه. نووكى زمانى تۆزىك له دهمى هاته دهرهوه و دريژهى دا:
— لهبرى ئەم كهله پىنج مەنيهى من، خۆزگه خوا به قەد جۆيهك
ئاوهزى پى بدايهتم. له بيرم چوو بوو شتى وا پرووى دابى! ئاها... ئىسته
خەريكم تى ئەگهه. واته... واته لهم مهيدانهدا، ئيمه ئىتر جيگه مان
نابيتتهوه!... كه واته ئەبى لايەنى يەكيك له خاوهن شهرهكه بگريه!
گولمحه مهه وتى:

— دياره تۆيش ئەتهوئى لايەنى برسى و بى كراس بگرى؟
— ناچارم ئىتر!

خان ئاپۆ جارېكىتر سهرى لهقاند، هەندى دەنگى منگه منگى له ناو
لووتيا دهربرى و ئەوسا - وهك لهگهَل خۆى - بۆلاندى:
— ناچار... ناچارى... ناچار... نا... چا... رين... ئا؟!
پاشان لهپر سهرى هەلينا و وتى:

— نهخير! زۆريش ناچار نين! خو كهس خه نهجهرى نه خستۆته سهر
كهروومان! بۆچى ناچارين؟!

له بېدهنگى پرساي گولمحه مهه دا، خان ئاپۆ له غاوى ئەسپهكهى
شل كرد و له ئەسپهكه گهرا نيو سووپا دا و خويشى له كاتيكا نيگاي
به سهر بهگمه مهه و تفهنگدارهكانى ناو چه مهكه دا ئەگيرا، دهستى
پيكردهوه:

— ئيمه ئەتوانين ئەم بره ئاوارهيه نهديد بگريه و غار دهين بهرهو
دزمين. راست بچين بۆ مالى ميرخان و فهرمان بدهين بهخته بهرانيكمان
بۆ بدا به زهوى دا. پاش ئەوهى كه نانهكهيمان خوارد باجى خومانى

لیوهر بگرین و بچین به دواى کارمان دا. هه لّبهت ئه توانین باجی بۆ بپرینه وه که له کاتى خۆى دا هه لیگرى و بیهینى بۆمان. ئه توانین بیخهینه ئهستوى که ئه گهر نایهوى پریشکهى ئیمهى بهر بکهوى، ئه بى وه رزاوهرز بهشى گولّمحه مه ده کان بهینى بۆ قه لّامه يدان! ئهمهش رپگه یه که تى. بۆ ئه بى خۆمان به ناچار بزانی که...

— باج وهر بگرین؟!...

— بۆ وهرى نه گرین؟! مه گهر تا ئیسته وهرمانه گرتووه؟!... پاشای بى جوقة به ئیمه ئه لّین ئیتر!

خان ئاپۆ دیسانه وهش به گالته قسه کهى کۆتایى پى هینا. به لّام بابته که بۆ گولّمحه مه د هیشتا ش گرنک و به رههست بوو. بۆیه وتى: — ئه و رپگه یه تۆ بیرت لی کردۆته وه خان ئاپۆ، له کورت خایه ن یان — رهنگه بۆ ماوه یه ک — خراپ نه بى. به لّام من وای تى ئه گهم ئه وه رپگه یه ک نییه که سه ره نه جامى کى باشى هه بى.

— سه ره نه جام؟ کام سه ره نه جام؟! ئیمه به رۆژ ئه ژین ئاپۆ گیان، رۆژ به رۆژ! من له کوپوه دلّیا بم تا ئیواره ئه مینم؟ له کوپوه، ها؟ تۆ دلّیایت له وه؟!

گولّمحه مه د بهر له وهى وه لّامى ک به خان ئاپۆ بداته وه، به دهست ئه ماژهى به به گمحه مه د دا که هاتبوویه لیواری چه مه که، بۆ ئه وهى بکه ویته رى. خۆیشى له غاوى ئازاد کرد و قهره ی خسته سه ر شه قامه رپکه. شان به شانى گولّمحه مه د، خان ئاپۆش ئه سپه کهى ئازاد کرد و له رۆیشتن دا، گوته کهى خۆى وته وه:

— ئا؟ چ دلّیاییه ک؟ هیچ بیرت لی کردۆته وه؟!

— نه خیر! من بیرى ئهم شتانه م نه کردۆته وه خان ئاپۆ. نازانم بۆ! رهنگه دهر فته تم نه کرد بى. به لّام... به لّام شتی ک ئه زانم. زۆرم بیر له و یه ک شته کردۆته وه. بلا... به لّکوو بتوانم بۆتى بلّیم. له راستى دا ئه مه وى بۆتى بلّیم که بۆچى... بۆچى وای لیها تووه که دهر به گه کان به کات و سات چالّ له بهر پیمان هه لّئه که نن؟ تۆ هیچ بیرت له وه کردۆته وه؟ هیچ بیرت له وه کردۆته وه بۆچى تۆوى درۆ به دوامان دا بلاو ئه که نه وه؟ بۆچى؟

له بهر چی؟ بۆچی تازهی ئه‌مکارانه‌مان له‌گه‌ڵ ئه‌که‌ن؟ بۆچی پێشتر له‌گه‌ڵ گۆلمحه‌مه‌ده‌کان هه‌لوا هه‌لوايان بوو؟ خانی فهرمه‌دت له‌ بیره؟ یان خانی سه‌نگه‌سه‌ر؟ یان ئه‌م ئالاجاقیه‌ی خۆمان؟... ئه‌ی چۆن بووه که ئه‌مسال ئاوا گۆراون و کراژیان فری داوه؟ بۆ؟
— بۆ؟!

گۆلمحه‌مه‌د له‌ شانی چه‌په‌وه‌ پوانیه‌ خان‌ئاپۆ و له‌ سه‌یرکردن‌دا تیی پاما و پاشان وتی:

— له‌بهر ئه‌وه‌ی که من نامه‌وی باج وه‌ر‌ب‌گرم و بیده‌م به‌وان بیخۆن!
بۆ ئه‌وه‌ی نامه‌وی ناوی "رێگر"م له‌ سه‌ر بێ و ئه‌وان به‌ ناوی من پشته‌ی ره‌ش و پرووت به‌رزینن! ئیسته که خۆمان ناسیوه، نامه‌وی ئیتر بیم به‌ گزیچاری ناکه‌سی وه‌کوو ئالاجاقی. ئه‌وان خۆشیان له‌وه‌ تیگه‌یشته‌وون. بۆیه‌شه ئه‌یانه‌وی له‌ سه‌ر رێیان لامبه‌رن. له‌ تۆ ئه‌پرسم خان‌ئاپۆ. پاش ئه‌و هه‌موو مه‌ترسی کردنه، چیمان هه‌یه؟!
— هه‌یچ!

— ئه‌ی به‌دناوی ئیتر بۆ؟! بۆ جووتیار له‌خۆرا لی‌مان بترسی؟ بۆ ئیمه ئه‌بێ کارێک بکه‌ین که خه‌لکی به‌ دوژمنی خۆیانمان بزانه؟... ئیمه بۆ خۆمان به‌ ئاو و ئاگر‌دا ئه‌ده‌ین، خان‌ئاپۆ؟!
روخساری گۆلمحه‌مه‌د به‌ ئاشکرا داگیرسابوو. خان‌ئاپۆ تاوێک بێ وه‌لام بوو و پاشان وتی:

— ئیسته که باره‌که‌ وای لی‌هاتوو، تۆ ئه‌لێ ئیمه ئه‌بێ خۆمان بکه‌ین به‌ ده‌م‌راستی ئه‌م خه‌لکه‌ بێ ده‌م‌په‌له؟!
له‌ ناخی داماوویه‌وه، جارێکی دیش گۆلمحه‌مه‌د وتیه‌وه:
— ناچارین!

خان‌ئاپۆ سه‌باره‌ت به‌و رقه‌ی به‌ ئاشکرا له‌ گوندیه‌کانی هه‌بوو،

وتی:

— ئه‌ی خۆیان چی؟! خۆیان؟!... ئه‌مه‌وی بزانه ئیمه له‌م ناوه‌دا چکاره‌ین؟ ئیمه چکاره‌ین، تۆ پێم بلێ؟!

گۆلمحه‌مه‌د به‌ هی‌وریه‌کی خۆویست ملی له‌ گوشاری ده‌ماره‌کانی

ئازاد كرد، پروانيه مامى، به ئارامى پيڭهنى و وتى:

— ئيمه... ههين. بهس ههين!

خان ئاپۆ وتى:

— به ئى... ههين... به لām بابتهى بوونمان ئه بى كه فاره بدهين؟!

گوڵمحه مه د وه لāmى خان ئاپۆى به پيڭهنين دايه وه. خان ئاپۆ به لām

شوین گوته كهى خۆى گرت و وتى:

— گريمان له مانمان وه رگرت و دامان به وان، ئه مه خۆ چارهى هيچ

دهردىك ناكات! گيروگرفته كه له وه قوولتره، مامه گيان. گرفتى ئه مانه

رپيشهى زۆر كوڤنه. زهوى! گرفتى ئه مانه زهوييه، ئاو و زهوى! مه گهر ئيمه

ئه توانين ئه و رپيشانه ده ربهيڤين؟ مه گهر ئيمه ئه توانين ئه و گرفته، ئه و

گرى كوڤريه به بۆ ئه وان بكهينه وه؟ ئه و كاره خۆ هه روا ساده نييه. گريمان

ئيمه له هه ندۆ جى كاريڭيشمان له دهس هات، به لām گوڵمحه مه د...

ئه مكاره ئيتر گالته نييه! ئه مكاره ياريكردنه به كلكى شير! تۆ ئه زانى

ئه مكاره واتا چى؟ خۆت ئاگات لى ههيه؟

گوڵمحه مه د به هه مان هيورى و له سه رخۆ وتى:

— خان ئاپۆ... تاكوو ئه مپروش كارى ئيمه خۆ گالته نه بووه!

بهس گرفتى كارى ئيمه ئه وه بووه كه خۆمان خستۆته مه ترسيه وه،

به لām له پيناوى چى دا؟ ئه مه مان نه توانيوه بۆ خۆمان پروون بكهينه وه.

نه مانتيوانيوه مه به ستي خۆمان بۆ خه لكيش پروون بكهينه وه. ئيمه...

ئه گهر مه به ستيكى گه وره تريشمان بۆ خۆمان له به رچاو بگرتايه ت،

مه ترسيه كهى له وه زياتر نه بوو كه تا ئيستته هاتۆته ريمان. خۆزگه له

سه ره تاوه ئه مه م زانيا!

خان ئاپۆ سه رى راوه شاندى و هه ناسه ي ئازادكرد و وه ك له گه ل خۆى

بى، وتى:

— ئاى... جه وانى، جه وانى! كه لله ي ئاده ميزاد چ هه وايه ك

كه ئيدهر

به رگى هه شته

هه لئاگرى؟!

ئاره زوو مه ند و ئاميته به غه ميكي نامۆ، گوڵمحه مه د وتى:

— خان ئاپۆ... ئه زانى دلم چى ئه ويست؟

— ئا؟

— حەزم ئەکرد بىمزانىبا چى بەم خەلکە بلىم! ئەگەر بىمزانىبا ئەم رۆژانە پىشېنى بىم، دلىابە بىرم لى ئەکردەوہ کە ئىستە، لە کاتىكى ئاوەھادا چى بەم خەلکە بلىم. بەلام ئىستە... بەس ئەتوانم فەرمانيان پى بدەم بگەرپنەوہ بۆ شوپىنى خويان!... ئەترسم خان ئاپۆ. ئەترسم رۆژىک دابى ئەمجۆرہ ئاوارانہ ئەوہندە زۆر بىن، شوپىن ناو و ناوبانگى ئىمە بگرن و بىن بۆ لامان، بەلام من ئەتوانم چىيان پى بلىم! بۆ ئەمەشە... ھەندى جار ئەدا لە سەرم کە مروڤ تەنھا بە خويىنى خوى ئەتوانى وەلامى ويستى خەلک و وەلامى نەزانى خوى بەجارىک بداتەوہ! بىرىکم بۆ بکەرەوہ، خان ئاپۆ!

دەنگى غاردانى بەگمەمەد، گەيشتن و ئەسپ راگرتنى ئەو، ئەتوت مووزاتىک بوو کە ھەواى قورس و ئەستوورى ئەو ناوہى شکاند. ئەو ھەوايەى کە خەرىک بوو وەکوو گريپەكى بوغز، گەرووى گولمەمەد بئاخنى. بەر لەوہى چىرپوونەوہى پەژارہ، چاوەکانى بە فرمىسک تەر بکات، بەگمەمەد لەغاوى کيشايەوہ و پرسى:

— مەبەستمان بەرەو کويپە، کاکە؟ بۆمان ديارى بکە با بدەين بە لارىدا. گەلىمان لە پيشە!

خان ئاپۆ لە ناو خوىدا بوو. گولمەمەد لە وەلامدا وتى:

— دزمين. بەلام لە ناوپى، لارى ئەکەينەوہ بەرەو چلگەزان. لە دزمينەوہ ئەگەرپنەوہ بۆ خورسوف. شيو ئەکەين و بۆ خەو ئەچين بۆ سەرويلايەت.

بەگمەمەد وتى:

— کە وا بوو پىت چۆنە بىين بە سى پەلەوہ. پەلىک لە شانى چەپەوہ، پەلىک لە شانى راستەوہ، پەلىکيش لە ناوەراستەوہ. — خۆت ئەزانى.

— پەلى لای خوارەوہ لە ئەستوى تۆ ئەبى، باشە؟

خان ئاپۆ سەرى بە ئەرى لەقاند و گولمەمەد لە بەرزايى قەراخ پىکە قەرەى راگرت و خان ئاپۆى بانگ کرد بوەستى بۆ ئەوہى بزاني

بهگمحه مه د چى ئەكات. بهگمحه مه د به قهراخ ئاپۆره كه دا ئازووت و چوو تا سوارهكان دامه زرينى. ئاپۆره كه ئەوا كه وتبوويه رى و ستار له نيوان كه وانيك له خه لكه كه به دهورى دا دروستيان كردبوو، ههوسارى ئەسپه كهى به دهسته وه گرتبوو و ئەهات. وا ديار بوو ستار، نه جەف ئەرياب و ئەسپه كهى، داوه ته وه به بهگمحه مه د. گولمحه مه د و خان ئاپۆ له دهست راوه شاندى ستار و جوولاندى سهر و مى ئەيانتوانى له وه بگهن كه هه لچوو و خهريكه وتار ئەدا. خان ئاپۆ ئەماژ به ستار، پيكهنى و سهيرى گولمحه مه دى كرد. گولمحه مه د وتى:

— نازانى ماندوو بوون چيه!

خان ئاپۆ پرسى:

— زۆر متمانه ت پييه تى، وايه؟

گولمحه مه د وتى:

— بهو رادهيهى كه متمانه م به خۆت هيه، بهو ئەندازهيهى بروام

به بهگمحه مه د هيه! ... نازانم!

خان ئاپۆ ههروا كه نيگاي له سهر ستار بوو، سهري لهقاند و وهك

له خۆى پرسى، وتى:

— ئەو ئيتىر چى لهم دنيايه ئەوى؟!

سوارهكان، بهگمحه مه د كردنى به سى پهلوه و خۆى له پيشى

تفهنگدارهكانه وه وهستابوو و ئاراستهى ههر دهستهى ديارى ئەكرد و به

جوولانى ههر دهستىكى، دهستهيهك له چهكدارهكان جيا ئەبوونه وه و

به رپى خوياندا ئەرويشتن. دوو پهل بهملا و ئەولاي ريگه كه. پهليك لاي

سهروه و پهليك به لاي خواروودا. بهگمحه مه د له كاتى تپه ربوون به

لاى ئاپۆره كه دا، به ستارى وت كه ههروا خهريكى گوتوبىژ بوو، كه ئەو

لهگه ل پهلى گولمحه مه د و سهرپهلى ئەو سوارانه بى به ريگه كه دا

ئەروڤ. خويشى بو لاي خان ئاپۆ ئازووت و له كاتىكا پهله كهى خان ئاپۆى

پيشان ئەدا، وتى:

— منيش لاي سهروه ئەروم، لهگه ل ئەو دهستهيه. ئيمه له پيش

ئيوه وه ئەروڤين بو ئەوهى كهليه كه تاقى بكهينه وه.

خان ئاپۆ له بیدەنگیە کدا که کارتیکردنی وتووێژە کە لە گەڵ
گۆلمحەمەد بەدی هیئابوو، لە غاوی خوار کرد و بەرەوخوار بوویەوه.
خامووشی و خاو و خلیچکی خان ئاپۆ، له ئەسپ ئازووتنە کەشیەوه خۆیا
بوو. گۆلمحەمەد ئەیتوانی ئەمە له داهیزانی شانەکانی مامی، جووری
دانیشتنی له سەر زینە کە و شیوازی لە غاو گرتنە کە تیگات. خان ئاپۆ
له هەموو دارەتیک دیارتر، داهیزرابوو. دارەتیک وەکوو دابرا.

گۆلمحەمەد چاوەروانی گەیشتنی ستار و تەفەنگدارەکانی
پەلە کە، بۆ خواردنەوهی قومیک ئاو، قەرەمی له سەر بەرزایی کەنار
رێگە کە راگرتبوو. گۆلمحەمەد ئەوا لیو و گەرووی تەر کردبوو و خەریک
بوو پشکی جەوێنە کە ئەبەستەوه کە کۆمەڵی دزمینیەکان لیی نزیک
بوونەوه. تەفەنگدارەکان بە دوايان دا ئەهاتن. ستار لە غاوی ئەسپە کە بە
دەستیەوه، لە گەڵ خەلکە کە ئەهات و هەروا هەژابوو و قسە ئەکرد:
— یەکیتی جووتیاران دامەزراویکی دەولەتی نییە کە ئێوه بچن له
شار یان له ناوێند بیدۆزنەوه. یەکیتی جووتیاران له ناو خۆتان دایە؛ له ناو
جووتیارەکان دایە! یەکیتی خودی ئێوهن!... هی وەکوو ئێوه، له هەموو
لایە ک!

گۆلمحەمەد بزەیه ک بە دەمیەوه، لای خۆی وتی:
«بڕوانە چ پەلەقاژەیه کیەتی! سەیری بکە چ ئارەقەیه ک ئەرژینی.
چۆن گری گرتوو... پیاوی ساکار!»
کۆرەو گەیشتنە نزیک سەردار. ستار وەکوو تیکەلەیه کی رق و
شەوق و شادی، لەو بابەتە کە خودی خوگری له بیر بردیئەوه، دەستی
بۆ لای گۆلمحەمەد راکیشا و هەر بەو شیوێه زەلّ و خرۆشاو وتی:
— راستەقینەش، ئەوەتانی له بەر چاوی خۆتانە، وەکوو خودی
هەتاو! وەکوو خودی ئێوه!

له پەردەیه کی شەرم و مل بەکوینی، گۆلمحەمەد لە غاوی
ئەسپە کە وەرگەراند و بە جوړیک کە نیگای له نیگای خەلکە کە بی،
وتی:

— کاک ستار... ستار خان!

ستار جارێکتر روانیه پوخساری دووباره پشکووتووی جهماوههکه
و پێی خسته ناو ئاوهزهنگی. ئەو پیاوانه‌ی ده‌وری سوار و ئەسپه‌که‌یان
گرتبوو، کشانه‌وه و پێیان کرده‌وه. ستار هه‌ی کرد و خۆی گه‌یانه
ته‌نیشته سهردار و گوێرایه‌ڵ بوو بۆ ئەوه‌ی گولمه‌مه‌د ئەیه‌وێ بیلێ.
گولمه‌مه‌د تاویک خامۆش ما و له‌سه‌رخۆ ئاژووت. پاشان به‌ بێ ئەوه‌ی
نیگای له‌ سهر رێگه‌که‌ی به‌رده‌می هه‌لبگرێ، وتی:

— سه‌ره‌تا ئەچین بۆ چل‌گه‌زان. به‌لێنم به‌و پیرێژنه‌ داوه که بچم
بۆ سه‌ردانی زاواکه‌ی. ئەگه‌ر دلناییت ئاشناکانت له‌ ترسان له‌ نیوه‌رێ
ناگه‌رپێنه‌وه، پێیان بلێ با برۆنه‌وه بۆ گوندی خۆیان. تا ئەوان به‌ پیاده
بگه‌نه‌ نزیک دزمین، ئێمه‌ش بای ئەده‌ینه‌وه بۆ ئەو ناوه. پێیان بلێ ئەگه‌ر
زووتر له‌وان نه‌گه‌ین، دره‌نگتر ناگه‌ین. ئەگه‌ر زۆریش ئەترسن یه‌ک دوو
تفه‌نگداران له‌گه‌ڵ بنێره. پاش گه‌لیه‌که‌ سه‌ر ئەکه‌وین به‌ لای راستدا،
به‌ره‌و چل‌گه‌زان!

ستار به‌راوردی خۆی کردبوو، بۆیه سه‌ری ئەسپه‌که‌ی وه‌رگیرا تا
چه‌ند تفه‌نگدار جیا بکاته‌وه بۆ ئەوه‌ی له‌گه‌ڵ جووتیاره‌کان بچن.

— دوو که‌س خۆبه‌خش!... له‌ پیاده‌کان!

وه‌لام هاته‌وه:

— من و مه‌ناف!

عه‌لی چه‌خماخ ئاژووت بۆ لای ستار و پرسى:

— ئەرباب چی لیڤی؟ نه‌جه‌ف ئەرباب؟

— ئەیه‌ین له‌گه‌ڵ خۆمان!... تۆ له‌گه‌ڵ په‌لی پێشه‌وه باژووه. من و

سه‌ردار له‌سه‌رخۆ دێین. نه‌جه‌فیش به‌جی به‌یله‌ بۆ ئێمه‌.

عه‌لی چه‌خماخ وای کرد که ستار وتی. ستاریش ده‌سکه‌وساری

ئەسپه‌ رووته‌که‌ی نه‌جه‌فی له‌ زینی ئەسپه‌که‌ی خۆی هه‌لپیکا و به‌ وێرغه

گه‌یشته ئاست گولمه‌مه‌د و له‌غاوی ئەسپه‌که‌ی خۆی به‌گوێره‌ی قه‌ره

ئازاد کرد بۆ ئەوه‌ی روینه‌که‌یان رێک بکه‌وێ.

له‌ روانگه‌ی گولمه‌مه‌د و ستاردا، به‌گمه‌مه‌د و په‌له‌که‌ی

گه‌یشته‌بوونه گه‌رووی لای سه‌رووی گه‌لیه‌که‌، به‌لام خان‌ئاپۆ و سواره‌کانی

نهئەبەینران. وا پئئەچوو خان ئاپۆ و سوارەکانی له پشت گردۆلکەیی خوار گەلیهکه ون ببوون و له بن سینەیی گردهکهوه ئهیانویست له لاریوه دهوور بدهنهوه و لهو بهرهوه لهگهڵ دوو پهلهکهیتر یهک بگرنهوه. که واشبوو و هاتنهوه یهک.

گولمحه مه د به براکهی وت نسی به نسی دزمینهکان له لاریوه باژووی و داوای له خان ئاپۆ کرد پهله نهکا و له سهرخۆ برۆن:
— تا کلاوه کهت با بدهی ئیمه گهراوینه تهوه. با سواره کانت بحه سیینه وه، له بن ئهم گرده.

ئهوبه ری زووران و گرده لمهکان، رموه ندی کاشمه رییهکان بوو. گولمحه مه د ئه سپه کهی له سهر بهرزیی گرده که راگرت و دووری نی له شه لته ی ئه سپه که ده ره ی نا و کهوته سهیرکردنی بیابان. ستار له لای گولمحه مه ده وه وه ستابوو و نه جف ئه رباب له پشت سهریانه وه، به چاوانی ئاگراوی و رق و توو په رییه وه، په ری شان و ماندوو و ژاکاو. نیگای ئه وه نده نه فره تبار بوو که ستار — ئاگا و نا ئاگا — هه ولی ئه دا خو ی له ژه هری چاوه شینهکانی نه جف بشاری ته وه.

ئهوه ی نه جف سه نگردی له روومه ت و چاوهکانی دا بوو، زیاتر له ئاکار و سروشتی کرده وه ی، تاودانه وه ی ئه و شته بوو که لهم ماوه کورته دا له گولمحه مه د و دهوور به ره که یه وه تیگه یشتبوو. نه جف ئه رباب، ژه هری سووکایه تی و بی ریزی تا ناو موخی ئیسقانهکانی هه ست پیکردبوو. لهم گیژهنی سووکایه تی هه شدا، زیاتر له وه ی که له گولمحه مه دی که لمیشی توو ره بی، نه فره تی له ستاری پینه چی هه بوو. نه فره تی که ئه گهر هه لی بو بره خسایه ت، سه ری ئه دا له شی تی تی.

ئهوه راست بوو که نه جف ئه رباب، خانی جهوانی سه نگرد له لای نهنگ بوو په تی یه خسیرییه که ی به دهس یه کی چون ستاری پینه چیه وه بی. هه لبه ت سه ره له دانی ئه و هه ست و داره ته له یه کیکی وه کوو نه جف دا، تازه نه بوو. چونکه نه جف، زیاتر پیی خو ش بوو تا خه نیمیکی به توانا شکستی بدات. له راستی دا ئه و به دوا ی خه نیمی هاوشانی خو ی دا ئه گه را و له شکست خواردنیش دا ته نانه ت دهستی له خو به زل زانی و

به‌رزه‌فپی هه‌ل نه‌ئەگرت. خۆبه‌زل زان بوو و به‌رزه‌فپ. ئەوه بوو کاتی‌که
 خۆی له به‌رامبه‌ر ستاردا به‌ زه‌لیل ئەبینی، تا راده‌ی مه‌رگ نه‌فره‌تی
 ئەوی له د‌ل گرتبوو. چونکه ستار -ئەو که‌سه‌ی که له چاوی نه‌جه‌ف
 ئەرباب‌دا ب‌ی س‌ه‌روپ‌پ‌یه‌ک زیاتر نه‌بوو- ئەوی له به‌ر چاوی کۆمه‌ل‌یک
 ب‌ی س‌ه‌روپ‌پ‌ی‌تردا، برسیه‌کانی د‌زمین، وه‌کوو مه‌یموون‌یک پ‌یشان دا‌بوو
 و ئەوی کرد‌بوو به‌ نموونه‌ی گوته و سه‌لمان‌دن‌ی ق‌سه‌کان‌ی خۆی. ج‌گه
 له‌وه‌ش -به‌گومانی نه‌جه‌ف- ئەوه نه‌خشه و شی‌وه‌ی ستار بوو که به‌و
 جو‌ره پ‌یس‌وا سواری ئەس‌پی پرووت‌ی ب‌که‌ن و وه‌کوو تاوان‌کار‌یک به‌ ه‌موو
 لایه‌ک‌دا بی‌گه‌ر‌پ‌ن‌ن. نه‌جه‌ف ئەرباب به‌قه‌د سه‌ره ده‌رزیه‌ک‌یش گومانی
 له‌وه‌دا نه‌بوو که ئەم فی‌له‌بازییه‌ و‌ا له بن سه‌ری ستاردا و ه‌هر ئەم گومان
 و ئەند‌یشانه زیاتر و زیاتر ئاگری ت‌ی به‌ر‌ئ‌ه‌دا:

– ئەت‌کوژم پ‌ینه‌دۆز! رۆژ‌یک‌یشم ماب‌ی، تۆ ه‌هر ئەکوژم!

گول‌مه‌مه‌د دوو‌رب‌ینه‌که‌ی له چاوی کرد‌ه‌وه و به‌ ته‌وسه‌وه پ‌رسی:

– ک‌ی ئەکوژی نه‌جه‌ف خان، ک‌ی؟!

نه‌جه‌ف ئەرباب ده‌رفه‌تی وه‌لام‌دانه‌وه‌ی په‌یدا نه‌کرد، چونکه
 گول‌مه‌مه‌د د‌یمه‌نی ر‌ه‌وه‌ندی له پانتایی بیابان‌دا، له ناو ده‌وه‌نه
 گه‌زنه‌کان‌دا دۆزی‌بوو‌یه‌وه و سواره‌کان خه‌ریک بوو ئەیان‌دایه‌ غار. غار تا
 ناو ر‌ه‌وه‌ند. یه‌ک‌بین. په‌ز و سه‌گ، شوان و چوار‌پ‌ی له له‌وه‌ر. دوو-س‌ی
 ر‌ه‌شمال‌ی نیوداشت به‌ ته‌وی‌لی گردۆل‌که‌یه‌کی له‌م‌ینی نزمه‌وه. پ‌یر‌پ‌ژن خۆی
 هات به‌ پ‌یریانه‌وه و ویستی ر‌ک‌یف‌ی گول‌مه‌مه‌د ماچ ب‌کات. گول‌مه‌مه‌د
 دا‌به‌زی و ه‌ه‌وال‌ی زاواکه‌ی پ‌یر‌پ‌ژنی پ‌رسی:

– کارمان زۆره ئی‌مه. دوو که‌ست له‌گه‌ل ئەن‌یرم بیه‌ینن بۆ ئ‌یره.

– پ‌شوویه‌ک ب‌ده‌ن سه‌ردار! چا و نان؟

– به‌س ئاو!

به ئەما‌ژه‌ی گول‌مه‌مه‌د، ستار و عه‌لی چه‌خماخ له‌گه‌ل ژنه
 رۆیشتن. گول‌مه‌مه‌د له بن ته‌له‌به‌رد‌یک له سه‌ر عه‌رزه‌که دان‌یشت.

– من ئەب‌ی ه‌ه‌روا به‌ سه‌ر ئەس‌په‌وه ب‌م؟!

گول‌مه‌مه‌د به‌ ب‌ی ئەوه‌ی ب‌روانیته نه‌جه‌ف وت‌ی:

— حەزەت لێیە دابەزە!

نەجەف دابەزی. شانەکانی راتەکاند و قاچەکانی کیشایەوه و جوولانی بەلکوو تەزی دەرچی. گۆلمحەمەد تەلەبەردەکەیی خستە بن ئانیشکی و کلاوەکەیی لە سەر قژی جوولاند. نەجەف بە دەست و قۆلی بەستراوەوه هات بۆ لای گۆلمحەمەد و وتی:

— تاکەیی ئەتەوئ بەم مەلەبەندەدا بەمگەرپینی و جەولەم پئی بکەیی؟! گۆلمحەمەد کلاوی لە سەر تەوێلی بەرز کردەوه و نیگای برییە نەجەف ئەرباب کە بەوپەری پەریشانیهوه لە بەرامبەری دا وەستابوو، وتی:

— من پیم وابوو تۆ گرفتاری بیر و ئەندیشەیی تری! بیری جووتیارەکانت! نەجەف بە بئی ترس و بە وەرەزییەوه پرسى:

— چیت لە من ئەوئ تۆ؟ پارە، تەفەنگ... یان پەز؟

— لە بیری ئەو شتانەدا نەبووم.

— خو ئەبئی شتیکت لە من بوئ! ئەوهم پئی بلی. پیم بلی با بزەنم چیت لیم گەرەکە؟!

گۆلمحەمەد ژیر سمیلی خوراند و وتی:

— نازانم. راستەکەیی نازانم! نازانم داوای چیت لی بکەم!

— لەیلێت ئەوئ؟ کچی حاجی سولتانخوردت ئەوئ بۆ براکەت، ئەزانم! باشە... لەیلی بۆ ئیوه! من ئەکشیمەوه. ژن بۆ من قات نییە!

گۆلمحەمەد دەستی لە سەر سمیلی هەلگرت و وتی:

— بلیم چی؟!... نازانم!

— نازانی؟ نازانی؟ چی نازانی؟! قەلەنگی سەگت کردۆتە ملەم و بە هەموو لایەکدا ئەمگەرپینی. ریز و ئابرووت لە لای هەموو کەس و ناکەسیک بۆ نەهیشتووم و ئەوسا ئەلیی نازانم؟! واتە نازانی بۆچی ئەمکارانە ئەکەیی؟!

— ئەیهوؤؤ! بۆ کوێیان بردووی؟!

گۆلمحەمەد ئانیشکی لە سەر بەردەکە بەرز کردەوه و چاوی برییە نەجەف ئەرباب. ماسوولکەکانی پوومەتی نەجەف لە رق و بێدەسەلاتی دا

ئەلەرزىن و چاۋەكانى سوور داگەپابوون. لەو مەشتومپەى ساز بېو،
دوو تەنەنگدار ھاتنە پېشەو ھەي ھەي نەجەف دوور بىكەنەو، بەلام
گولمەمەد پېيانى وت:

— كارتان بە ئارباب نەي!... چ زوو قوشقى ئەي، ئەرباب؟!

— تۆ بوایەتى لەبرى من قوشقى نەئەبووى؟!

— نە! من لەبرى تۆ بوایەتم ھەئەھاتم!

— چۆن ھەئەم؟ بە دەستى بەسراوہو؟!

— ئەسپ وا لە بن رانتدا، نىيە؟

— ئەسپى پرووت؟

— بۆ خراپە؟

— بۆ ئەو خراپە كە لە پشەو ھەمەيتە بەر گوللە!

— كە وا بوو بلى لە مەرگ ئەترسى! ئەي چۆن بوو تاويك بەر لەمە

باسى كوشتنت ئەكرد؟! ھەرەشەت ئەكرد و ئەتوت ئەكوژى! ئەتويست

كى بكوژى؟ من؟!

— نە! تۆ نا. بەلام ئەو پىنەدۆزە ئەكوژم!

— ئەي من بۆ ناكوژى؟

— چونكە ناتوانم تۆ بكوژم، بەلام ئەو... ئەو بەرەللایە ئەكوژم! بەم

وہختى خوا ئەيكوژم!

گولمەمەد ئەماژەى بە ستار كە جەوہنەيەك ئاوى بە شانەوہ

بوو، بە نەجەف ئەربابى وت:

— ئەوہتا جارى ئاوى بۆ ھىناوى. بۆ تۆزى ئاوى لىوہرگەرە با خوينت

لە قولتدان بىكەوى، بۆ دەي!

ستار جەوہنەى ئاوى بە سەر دەستىوہ سەيرى ئەو رېگەيەي

كرد پيا ھاتبوو. مەمەمەدپەزاي گولخانم زاواي پيرىژنى دابوويە پيش

ئەسپەكەي و ئەيھىنا. پيرىژن بە دواي ئەسپەكەدا ئەھات. گولمەمەد

ھەلسا و سەيرى كرد. روخسارى كەوگ و سەيلى رەشەكانى كابرە - كە

چوارشانە و بەخۆ بوو - ھەر لە دوورەوہ بەرچاوى ئەكەوت. گولمەمەد

كلاۋەكەي بە سەريەوہ توند كرد، ھەنگاويك چوۋە پيشەوہ و وەستا.

ستار مهشکھی ئاو و زهرکهکھی له نزیك نهجف سهنگردی دانا و به ئەماژهی گۆلمحه مهده دهستهکانی نهجفهی کردهوه. نهجف پهلاماری ئاوهکھی دا و تفهنگدارهکان بۆ ئاوخواردنهوه له دهوری ئالقه بوون. ستار ههلسا و له لای گۆلمحه مهدهوه وهستا و کهوته سرتکهکردن له بن گوپی. پیریژن، زاواکھی و محهممه دهرزای گۆلخانم گهیشتن. محهممه دهرزا له ئەسپهکه خۆی ههڵدایه خوارهوه، قۆلی کابرای گرت و بردیه پيشهوه. کابرا، بهو سمیل و شان و باهوویهوه، دهستهکانی به بهر ورگیهوه گرت و له بهرام بهر گۆلمحه مهده راوهستا. گۆلمحه مهده ههنگاوێکی نایه سهه بهرزایی تهپۆلکهکه و لوولهی ساردی برنهوهکھی نایه بن چهناکھی کابرا و پروومهتی بهرز کردهوه. بهلام کابرا چاوهکانی ههروا به رهو خاک بوو و نهی ئهویرا سهیری گۆلمحه مهده بکات. پیریژن له شانی زاواکهی هوه وهستا و به ئاشکرا شهله ژابوو. گۆلمحه مهده به تهکانیکی تر، پروومهتی کابرای بهرز کردهوه و پروو به خۆرهکه سوورپاندی و وتی:

— بووی به که لهگا، ئهری؟!... سهیرکه!... سهیری من نا، هی خۆرهکه! سهیری خۆر بکه! چاوترووکانیش قهدهغهیه! کابرا چاوی له چاوی خۆرهکه مایهوه و گۆلمحه مهده لهگهڵ ستار کهوته ری و وتی:

— تا ئەگه ریمهوه ههر بهو جۆره بی، حهممه رزا! نابێ چاو بترووکی، تیگهیشتی؟! — بهلێ سهردار!

— دهستهکانی ئهو خانهی تریش بیهستهوه، پاش ئهوهی ئاوی خواردهوه!

ستار و گۆلمحه مهده کهوتنه ری و پیریژنیش که دایان کهوتبوو، لهگهڵیان پویشت.

شوینیک له پهناي گردۆلکهکه، دووری چاوان و له بن چوار بنچکی گزیچاردا راوهستان. پهڕژینیکی کهستهک و بهرد و کوته رهی چالووک، به سهیوانیکی لیکدووراوی لهته پهلاس و توورهکه و شهلهته دراو. شوینیک

به قهد كولانه مريشكيك لهو بيا بانه پان و بهرينه دا. خانوو؛ سه يوانی بان سهر.

گولمحه مه د و ستار شان به شان و نزيك به رده رگا تهنگه به ره كه ی ساباته كه وه ستابوون و پيرژن له پشتيان هوه مابوو يه وه و دهستی ئه هيئا به يه كا. له ناو ساباته كه ژنيك له بن سه يوانه چل تيكه كه راکشابوو و منال كه ی لكاندبوو به خو يه وه و خيسه ی له پياوه غهواره كان ئه كرد. ليوه كانی ئه توت دادووراوون و روخساری بهس دوو چاوی رهش و به قوولا چوو بوو، له كالانه ی قهراخ ئيسقانی و وشكه لاتوو هوه؛ شتيكي له شيوه ی مهرگ! له قوولا ی تاریکی سه يوانه كه دا چند منالی ورديله وهك موريانه به يه كا ئه هاتن. ههروه ها دوان سيانيكي تريش، توژی گه وره تر دووری ساباته كه له پشت ده وه نه كان دا خو یان مه لاس دابوو و به تر سه وه سه يری پياوه بيگانه كانيان ئه كرد. ئاشكرا بوو ژنه ی زهيسان وزه ی ئاخفتنی نييه و ههروه ها تامه زرؤی ئاخفتنيش نييه. خهسته و بيزار، پيلووی ليك نا و پرووی كرده لايه كه وه. گولمحه مه د وهرگه را و له پيرژنی روانی. پيرژن له ترسی نيگای سارد و رهنگ و پرووی په رپوی ئه وهنگاو يک كشايه وه و وتی:

— هه موو ساليك مناليكي ئه بی سهردار. هه موو ساليك مناليك. هه مووشيان كوړن. ئيتر هيژی تيا نه ماوه. خواردن و خوړاك، سهردار. ژنی زهيسان به روونی زهرد گیانی ديته وه بهر و هه لئه سيته سهر پی. به لام خوړشتی ئه و، نانه و ئاوه. گوشت و روڼ ئه بی بخوا. گوشت و روونی زهرد. زستانمان له بهره. ئه گهر وا بروات ناگاته نه ورؤز.

— خزمته؟

— نه خير سهردار! شووه كه ی شوانی زاواكه ی منه. وا لای په زه كان. گولمحه مه د سووپا يه وه و كهوته ری. ژنهش له ته نيشت ستاره وه كهوته ری و جاريكي تر كهوته گله یی و بناشت:

— بيترسینه سهردار، بيترسینه. ئاوا سه يری مه كه. جه لاديكه بو خوی. پی بلی دس له خانمبازی هه لبگری. كچه كه م خه ريكه دلی ئه توقی!

ژنه هیچ وه لّامیکی له گولّمحه مه د نه ئه بیست. سهیری ستاری کرد. ستاریش بیده نگ بوو. گه یشتنه وه ره وه ند. چهن د ژن و کچ له ده ریزانی ره شماله کانه وه چاویان بریوویه پیاوه غه واره کان. گولّمحه مه د خاوی کرده وه و وه ستا. پیاوه کانیش وه ستان. گولّمحه مه د به ستاری وت پروات و کابرا بهینن. ستار که وته ری و بانگی لی کرد:

— نه جف ئه ربابیش بلّی بهینن!... هه موو با بین! ستار پیی هه لگرت و پیریژن جاریکی تر که وته وه ئاخافتن و داواکارییه که ی دووپات کرده وه. گولّمحه مه د وتی:

— زیادی خوّت بو کچه که ت پهریشان کردوه!

— کچه که م جهوانه سهردار. ئومید و ئاره زووی هه یه. منیش به سهد هیواوه کچم داوه به شوو!

— کوا له کوّیه؟

— کی، کچه که م؟... لیّره یه، له ناو ره شماله که. غه م و په ژاره کردوویه به کلکه ته شی. ئه یهینمه خزمه تان... هوّی کچی!

ئهمه ی وت و به ره و کوّنه که کشا و پاش تاویک پیریژن مه چه کی کچه که ی به ده ستیه وه هاته دهره وه. کچه پیی ئه کشانده وه و پیریژن رای ئه کیشتا:

— سهردار برای تویه. ئه و مه حره مه. برایه بوّمان، باوکه بوّمان...

ژنه ی جهوان، باریک و کز و ره قه له بوو، تا ئه و راده یه که بالّا بهرز ئه هاته بهرچاو. روخساری به لوّی سهرپووشه که ی، تا بن چاوه کانی داپووشابوو و به ناره زایی به دوا ی دایکی دا رائه کیشترا. له هه ر هه نگاو ی که دا ئاوری ئه دایه وه و وا پی ئه چوو به ره فتار ئاسایی نییه. سهره نجام پیریژن تا نزیک ی گولّمحه مه د راکیشی کرد و به هه زار زمان رایگرت. به لّام ژنه ی جهوان به لّام نه ئه گرت و له داره تیکی سه مه ره، وه کوو کیژۆله یه کی منال و شهرمن خوّی له پشت دایکی دا که له و کورته بالّا تر بوو ئه شارده وه. گولّمحه مه د به بینینی ژنه ی جهوان سهرنجی راکیشرا بوو، به لّام به ناچار - بو ئه وه ی ژنه ئوقره بگری - پرووی لیان وه رگیّرا و پرسى:

— تۆ... سكالآت له شووهكهت ههيه؟

ژنهى جهوان، بيسىتى و نهى بيسىتى، دهستى له دهستى دايكى راتهكاند و پاى كرد و به پهله له ناو رهشمالهكهدا ون بوو. دهسبهجى شهپۆلى قاقا و پيكهنين له ناو رهشمالهكهى ترهوه بهرز بوويهوه. گولمحهمد به سهرسوورمانهوه له ژنهى سركى روانى و، پيريژن سارد و داماو، ليوى خوى كرۆشت و به بيانووى هينانهوى كچهكهى، بهرمو رهشمالهكه ههلاتهوه و له ههمان كاتدا قيژه و نالهى ژنهى جهوان به پارانهوه بهرز بوويهوه كه به گريان و شيوهنهوه داواى له دايكى نهكرد ئازارى نهداث.

پياوهكان نههاتن. له لايهكهوه نهجف نهرياب بوو له نيوان چهند تفهنگچى دا و، له لايهكيشهوه كابراى مهردار -زاواى پيريژن- كه چهناگهى به لوولهى تفهنگهكهى محهممهدرهزاي گولخانم و، چاوه داچهقاوهكانى له خوړهكه بوو. ئارام و نابهل ههنگاوى نهنا. كه گهيشتنه بهر مهيدانى رهوهند، گولمحهمد پرووى له رهشمالهكه وتى:

— نهو قيژه و ههرايه بخهوينن. بيدهنگ بن!

پاشان به راوهشاندى دهست له محهممهدرهزاي گولخانمى گهياند كابرا ئازاد بكات و خوى چووه بهرهوه و به كابراى مهردارى وت: — يهكه م بللى سى مهن رۆن بيهن بۆ نهو دهخمهيه، بۆ نهو ژنه. ژنى شوانهكهت! پاشانيش بۆ خوت كاوپيكت نهكوژيتهوه و گوشتهكهى نهنيىرى بۆ ههمان ژن. پاش نهوهى نهو كارانهت كرد...

گولمحهمد ئارام بوو و پاشان وتى:

— جارى نهو كارانهى وتم بيكه جا قسه نهكهين!

— واته ئازادم... سهردار؟!

— وتم برۆ ئيترا!

كابرا به پهله خوى كرد به ناو كوڤنهكهدا و به هيزهيهك رۆنهوه هاته دهرهوه. سهرى هيزهكهى بهرز كردهوه و له بهر چاوى گولمحهمد رايگرت. گولمحهمد نهماژهى به محهممهدرهزاي گولخانم

کرد که هیزه‌ی رۆنه‌که هه‌لگرێ و بیبا بۆ ساباتی ژنی شوانه‌که. محهمه‌دره‌زا جه‌وه‌نه به‌تاله‌که‌ی دانا و پری کرد به هیزه‌که‌دا. کابرا هه‌لات بۆ پشتی ره‌وه‌ند و ده‌سبه‌جی، له کاتی‌کا کاوړیکی کردبوویه قه‌لاندۆشکان، گه‌رایه‌وه. کاوړه‌که‌ی له بهر پێی گولمحه‌مه‌دا کوتا به عه‌رزدا و له چاو‌ترووکانیک‌دا سه‌ری بری و پاشان پالتاوی دا‌که‌ند و که‌وته که‌ولکردنی به‌رخه‌که.

— سوار ئه‌بین!

ئه‌سه‌په‌کانیان پێش کرد. نه‌جه‌ف ئه‌رباب، به ناوچه‌وانی گرژ و مۆنیه‌وه جارێکی‌تر سواری ئه‌سه‌په‌ پرووت کرا. محهمه‌مه‌دره‌زای گولخانم له کاتی‌کا ده‌م و لچی له چه‌وری رۆن ئه‌بریسکایه‌وه، هه‌لاته به‌ره‌وه. گولمحه‌مه‌د سواری شه‌ودیز بوو و ده‌وړیک به‌ ده‌ور کابرای مه‌رداردا که خه‌ریکی که‌ولکردنی کاوړه‌که‌ بوو، گه‌را و له به‌رامبه‌ری‌دا له‌غاوی کی‌شایه‌وه و وتی:

— ئه‌گه‌ر پمه‌وه بۆ ئێره. دیسانه‌وه دیمه‌وه، تی‌گه‌یشیت؟! وه‌ی له‌و رۆژه‌ی ئه‌و ژنه و مناله‌که‌ی شتیکیان لی‌هاتبێ. خو گوی‌ت لی‌یه؟! کابرا چه‌قۆ خویناوییه‌که‌ی به‌ ده‌ستی‌ه‌وه، هه‌لسابوو و له به‌رامبه‌ر سه‌رداری سواردا وه‌ستابوو و بزه‌یه‌ک له سه‌ر لی‌وی بوو. گولمحه‌مه‌دیش رووخۆش بوو:

— خویشت بخۆ و به‌وانیش ده‌... ناپیاو!

پیریژن خۆی گه‌یانده به‌رچۆکی گولمحه‌مه‌د و به نامرادی پرسیارێ

کرد:

— ئیسته من چی بکه‌م... گولمحه‌مه‌د؟!

گولمحه‌مه‌د به هه‌مان رووخۆشی‌ه‌وه، به ژنه‌ی وت:

— گوشتی ئه‌م کاوړه ئه‌که‌ی به‌ قاوړمه و ئه‌بی‌ه‌ی بۆ ئه‌و ژنه و

بۆی دانه‌نیی، له‌به‌ره‌وه لی‌ی بخوات و بگاته مانگی نه‌ورۆژ!... تۆزیکیش

ویژدان په‌یدا بکه، تا ئه‌گه‌ر پمه‌وه بۆ ئێره!

گولمحه‌مه‌د له‌غاوی قه‌ره‌ی شل کرد، ئه‌سه‌په‌که‌ پێی له عه‌رز

بری و ده‌سبه‌جی په‌له‌یه‌ک هه‌وری تۆزوخۆل له دوايان به‌جی ما.

۲۶۵۹
که یی ادر
برگی هشتده

به ندى سِيهه

شهو تهنپوشتى ماندویتی پياوان و، رېگه راخهري خهوالووى بواری ماندویتی. ئهسپهكان به گوئی داشوړاو و لهقهوه، به خاوى ههنگاو ئهين. لهشيان كوتراو و نیازمه ندى خه. چاوهكانيان له تاریكى شهودا ریشكه و پیشكه ئهكهن و قیرقاچ ئهړون. سستی زاوه ته ناو خوین و مؤغهره پشت، توانای راگرتنى قورسایى لهش نهماوه.

سواره و پیاده خاموشن. داهیژراو و بیدهنگ. خهوه نووچكه داهیژان هه نديك ئهباتهوه. له ناو پیادهكانیشدا تهنانهت هی وا ههیه خهو له چاویاندا، ههنگاو ئهين و به ههست به دواى كه رتهكه دا رائه كیشترین. لیږه و لهوئ یهكك سهرسم ئه دا و قاچى دئ بهیه كا و هه لئه سیتهوه. له هه لكه وتنى په نجهی پئ له بهرد، ئازاریكى تیژ خهو له چاوان ئه تهرینئ. پاشه كه وتی وزه ی ئه ژنو به كار ئه هیئرئ و به گازگرتن له په نجهیان خهو له پیلوویان دوور ئه كه نهوه. له هه موو كاتدا كاردانه وهی گولمه حمه د به لام له ریبازی بیكوتایى شهودا، وهكوو تاپو و تارمایى سهرگهردان لوقه ی دئ.

نهجهف ئه رباب براوه. گهردنئ توكمه ی لهقه ی دئ و سهری وهكوو

شووتیهكى به ستراره به كلك - گهردن- به هه موو لایه كا خوار
ئهبیتهوه. پشتی چهماوه تهوه و شانهاكانی داشوړاون. ئه و ئه سپه ی
ئهو یان لی سوار كردووه، وهك سواری به پشته وه نه بی، سهرسم ئه دا و
شهوسین ئه كا و كاتیكه سمدهستی له چالیک هه لئه كه وئ، لهوانهیه

سواری دهبه تراو به سهره وه قَلَب بکاته وه. به لَام... خه و ماندویتی و ری، دریژه ی ههیه.

خان ئاپۆش له ماندویتی بیبهش نییه. ناتوانی سهره گه وه و شانه پانهکانی رابگری. سست و بیواز و بیهووده تی ئهکووشی ری به خزانی ئهندیشه ی خهوالوو بیهستی. دهسکه وساری له غاوه که ئهخزی و ئهیهوی له ناو قامکه زبر و ئهستوو رهکانی داکهوی. کاری شه که تی له سنوور و توانای فه رمانی می شک تی په ریوه.

به گمحه مه د یه کسه ره خوی داوه به دهس خه وه وه. بی ده ربایستی بوون و نه بوونی مه ترسی، شه لته ی ته رکه که ی لووله کردووه و له سهر زینکو که دایناوه و هه نیه ی ناوه ته سهری و له گه ل تفه نگه که ی به سهر خه می پشتیه وه، له هه لویه ک ئه چی له ماندویتی دا بالی کرد بیته وه. ستار به لَام درووی له چاوان دایه. وه کوو چله داریکی وشک و رهق، راست له سهر زینی ئه سپه که دانیشتوو و درهوشی نیگای بریوه ته دلی شه وه زهنگ. له به رده می ستاره وه گو لمه مه ده که نه رم و به نه وا داژوی. ئه و ئه لئی تووشی به لای سه گخه وی بووه. نو قمی ئه ندیشه و چاو موری ناو شه وی نووته ک، مژو لی وشک وه کوو کا. به لَام هیشتاش ئه و درهوشی کاروانه و در به شه و ئه دا و ئه ییری. کاکيلهکانی ئه لئی لی ک جۆش کراون و نیگای له چالی کالانه دا قه تیسماوه. به وینه ی به ستینی گو لاویکی بیابانی له پاش تی په رینی گه لاویژی دریژخایه نی پر هه تاوی هاوینی.

کاری گو لمه مه دهکان له دزمین ده می که کو تایی هاتوو ه. بیری کاره که به لَام به رده وام و له په ره سه ندایه. بیری، هه زار رواله ت و که سم و لایه ن ئه نوینیته وه. بیر و ئه ندیشه و گومان و هه لوه سته، ته نانه ت ئه گه ر می شکیش توانا و وزه ی ئه و هه موو هه لچوونه ی شه پۆل له سهر شه پۆلی نه مابی. ئه لئی به قولپدانی خوین، می شک و پیچاوپیچی هه زار توپی می شک به تالان ئه بری و به تالان ئه بریته وه. می شک بو ده می کیش، ده می پشتوودانی نییه.

نه که مه و نه سانایه، دانانی ریسا و به ریوه بردنی هه مان ریسا

له يهك كاتدا و له يهك پوژدا. دانان و راپه پاندنى قانون له بهرامبهر قانوندا. بهچوكا هيئانى ميرخان، ورووژاندنى كوومه لىك پرووت و سك برسى له دژى ميرخان و خياله كهى. سواركردنى پياده كانى همموو پوژگارن له كوولى نهو، به واتاي سهروبن كردنى ژيان، زهوى لهبرى بنميچ دانان و، له نهنجامدا... دهست له كارى ژيان وهردان!

— «گولمحه مه د خان، من سكالام بو لاي تو هينابوو!»

— «كه وتبوو پيشه وه بو نه وهى دوا نه كه وى... سهگ!»

— «من له سهر سفره ت نان و نه كم خواردوو!»

— «به ژانت بى، مشه خوړ!»

— «نيره مال و گوندى منه، تو خهريكى بى پروومه تم نه كهى، خان!»

— «روومه ت چ رهنك و چيژيكى ههيه بو تو؟!»

— «هماره كانم... گهنمه كانم... هه لووژه كانم... نه خه لهيه...»

نه مانه هينى منن، گولمحه مه د خان! له زهوييه كانى من هاتوونه ته بهرهم!»

— «زهوييه كانت؟! زهوييه كانى باوكت، تو بلى؟!»

— «نهمكارهى تو نهيكهى، ناههقه گولمحه مه د!»

— «نهمكاره، ههقى ههقه ميرخان!»

— «دهى نه گهر وايه بمكوژه! بمكوژه و ته ووى كه!»

— «من خو جهلاد نيم!»

— «نهى پيت وايه كييت به بيرى خوت؟! دادوهرى؟!... نه خير!»

نهمكارهى كه تو نهيكهى، خوئى جهلاديه!»

تهختى پيلاوه كهى خان ناپو له تهختى سينهى ميرخانى دابوو و

هه ناسه كييشانى له بير ميرخان بردبوويه وه.

— كاتى بردنى خه له له ههماره كان، خه لكه كهت بينى چون دهست

و پيان نه لهرزى؟ نه هم جهماوهره يه كيكيان نهوى پارووه كه يان بو بكا

به دهمه جاو و بيخاته سهر زمانيان! دلنيام زوريان دلى نه وهى نه كرد

كيسه يهك دانه ويله بباته وه بو زستانى مناله كانى. خوږى ترسنوكانه!

ستار به گولمحه مه دى وت، كه نه توت له گهل خوئى نه دوى:

— نه يان ئه توانى باوهړ بکهن. ئه مکاره له لايان تازه و سهرسوورهيڼهر
بوو. ورده ورده راځي.

— ته مهنېکى پي ئه چي... ته مهنېکى دريژ!

— چهندين ته مهن... چهندين و چهند ته مهن! ئه و ترسه ي له دلي
جووتيار ئاخراوه، ته مهنى به قهد ته مهنى نووچه! به روژيک و به دووان
ئهم ترسه به دي نه هاتووه، به روژيک و دوايش ناچيته دهره وه... تا ئه و
ترسانه جي بگوړن، چهندين ته مهن ئه خايه ني!

— تو چهنده شيڼه ي و به تاقه تي، چ تاقه تيکت هه يه... پياو!

— له بهر ئه وه ي چاره يه کى جگه له وه نابينم! به را ي تو چاره يه کى تر
هه يه؟!

دهنگى خه والووى خان ئاپو، گر و ماندوو له په نا سهره وه، وتوويزه کى
بري:

— نامانه وي له سووچيکا توژي خو مان بده ين به عه رزا؟

گوئمه مهد به لاي شانى دا ئاوپى له خان ئاپو دايه وه و وتي:

— له چه مى شوړاو ئه په رينه وه، سهر ئه که وين و لاي نزيک
زه عفهرانى بارگه ئه خه ين. په نگيسته له کاروانسهره لمان دا. دهمه وبه يان
هه وا به ته شقتره. ئه سپه کان سهرجلى زستانه يان پي نيه!

ئاوى چه مى شوړاو توژي هه لساوو. تا بن چوکی ئه سپه کان
ئه گه يشت. سارد وو، به و راډه يه ي خه و بته ريڼي. له و بهر چه مکه وه،
پياوه کان ئه يان توانى ئاگريک بکه نه وه بو وشک کردنه وه ي ليتاو له قول
و پووزيان. به لام هه ل و دهره فته نه ماوو. هه ميش ئه وه ي که گهرماي
بليسه خو ي ئه وو به بيانوويه ک تا پياوه کان خا و بينه وه و خو يان بده ن
به ده ست سستى خه وه وه.

ري له لاريوه و تا کاروانسهره ي زه عفهرانى ئه بوا بپورا يه ت. ئه مهيان
روون و مسوگر وو. بويه کوشتنى کات و وه خت به فيروډان، ته نها
به رهنجامى ته مه لي و سستى وو و نه شئ بوا واکرا يه ت.

— بارگه ي پشوودان، کاروانسهره ي زه عفهرانى.

به ره و ئاسوگه ي روژه لات ئه گهر ئه سپت تاو بدا يه ت، کاروانسهره

له شانی چهپی کۆنهپێ بوو. کۆنه پێی مهشههد که به کاروانسهراڤا
تێ ئهپهپی، به گردی خولامۆ، به پێچی چهمه وشکدا دانهگهرا، به
قهراخ قهلاچیمهنا ئهرویشته و پێگهی شوراوی ئهگرت، پاش دهروو
سهنکهلیدهر دهشتهکهی ئهگرت بهر و لهگهڵ تازهپێ -رێگهی ترۆمبیل-
سهری لێک ئهنایهوه و تیکهڵ ئهبوویهوه؛ له ههمبر چاخانهی
هیممهتاوا.

پیاوهکانی گولمهحمهد چهمی شوراویان بهجێ هێشتبوو. ئهیاوتوانی
له خوار هاشمئاوا و ئاوباریک بکهونه سهر پێگهکه و راستهوخۆ بهرهو
کاروانسهرای زهغههرانی برۆن. بهلام ئهماره دوور له پارێز بوو و، به باش
زانرا که تا گهیشته به کاروانسهرا، شوپی خویان له ئامۆ و نامۆ ئاشکرا
نهکهن. له ههموان زیاتر، ستار و خانئاپۆ له سهر ئهم بۆچوونه سوور
بوون. لهو پوهوه که فرینی مهترسیان به سهر سهروهوه و، پاخهری داویان
له بهر پێیاندا به چاوی باوهپ ئهبینی. ئهکرێ بوتری دهرهتانی بینینیان
هیشته مابوو. ئهمه بهلام بهو مانایه نهبوو که گولمهحمهد ترسی
مهترسی نهبوو و سههرهپۆ داژووت؛ نه له بهر ئهوهش نرخه سهری خۆی
بهکهم ئهزانی، یان ئهوهی که دابوو له سهری و ئهویست خۆی بخاته
ناو بۆسهی ئاگر.

نه؛ ههرگیز وانهبوو. لهوپهپی بویری و لهگهڵ ئهوهی که گالتهی
به مهرگ ئهکرد، تامی ترشی ترسی ورده ورده له پیکهاتهی دهمارهکانیدا
ههست پێ ئهکرد و ئاگای لێی بوو. ئهم گێژهنی تووره بوون و ههلهچوون
و بهدخهوییهش هیچ هۆیهکی نهبوو جگه له دردۆنگی و پارایی، دردۆنگی
و دلنیگههرانی ئهوه کردهوه و کردارانهی که کراون و ئهوهی به ناچار
ئهبێ بکری. تامی تیژی ترس و دلنیگههرانی بهردهوام، بۆ ساتیکیش لێی
نهئهگههران و ئهوه بوو که لهو گێرمه و کێشه تهنگهبهردها و لهو

گێژهنهیدا که ههموو پروداویک به لهز و خیرا پواڵهتیکتری وهرئهگرت
-له ماندویتی له رادهبهدهری لهش و گیاندا- نهی ئهتوانی دهروویهک بپێ
بۆ ئهوهی ئاوهز زال ببێ به سهر شیوه و شیوازییدا. دهروویهک بۆ ئاوهز،
چونکه دهرفتهی نهبوو. تووش ببوو له شهوهزهنگدا. بۆیه پێ له لاریوه

بهو جوړه‌ی خان‌نابو پيشانی دابوو - هه‌رچه‌ند بهو شه‌وه نووته‌که‌ی چاو
چاو نابینۍ- په‌سند کرابوو بو ټه‌وه‌ی بهو لایه‌دا برؤن.

به‌لام، گولمحه‌مه‌د ئیسته‌ دابووی له‌سه‌ری، یان به ژیری هه‌نگاوی
ټه‌نا؟ بهو هه‌واله‌وه که خان‌نابو له‌گه‌ل خو‌ی هی‌نابوو‌یه‌وه -ره‌ق و ته‌ق-
ټایه ټه‌وه کاریکی ژیرانه بوو که گولمحه‌مه‌د بهو جوړه‌ بچی بو میوانی
دوژمنه‌کانی؟ ټایه له‌ پروای گولمحه‌مه‌ددا سه‌بارته بهو شتانه‌ی ده‌رباره‌ی
خو‌ی بیستبووی و نیشانه‌کانی بینبوو، هیشتاش جیگه‌ی گومان و
دوودلی مابوو؟ ټه‌گه‌ر سه‌بارته بهو مه‌به‌ست و ویستی دووژمنه‌کانی
دوودل نه‌بوو، ټه‌ی بو بهو جوړه ټه‌ویوست بچیته‌ ناویانه‌وه؟

ټه‌م پرسیار و پرسینه‌وه‌یه، ټه‌م دووانی و دوو بوونه و ټه‌م
ململانی بیر و ویناگه‌ریه، شتی‌ک نه‌بوو که له‌ هه‌ر ساتیکی ژیان‌دا،
له‌ هه‌ر هه‌نگاو‌یک‌دا که ټه‌ینا -له‌ هیلی نیوان وه‌ره‌زی و ناچاری‌دا- به
گیان هه‌ستی پی ټه‌کرد. ناچاری رویشتن و، خو‌دزینه‌وه له‌ ده‌سه‌لاتی
نه‌رویشتن. دردو‌نگی سووتینه‌ر. ترس و گومان، بیر و بو‌چوونه‌کانی
می‌شک بو دوزینه‌وه‌ی ریگه‌یه‌ک له‌ نیوان ټاوه‌ز و شیتی‌تی‌دی‌دا. ټه‌نجام
به‌لام ملکه‌چی هه‌نگاوه‌کانی، به‌ روا‌له‌ت هیچ نییه مه‌گه‌ر نیشانه‌ی
دیوانه‌سه‌ری و له‌خو‌ بایی‌بوون. به‌لام به‌س دیوانه‌سه‌ری؟ نه‌ء، بی‌گومان
پاده‌ی تیگه‌یشتن و ټاوه‌زیش. که ټه‌م دووانه بو خو‌یان دوو مایه‌ی بوونی
ده‌ستاوده‌ستن، له‌و شوینه‌دا که لووتکه‌ی هه‌ره‌بالای بوونه.

بانگه‌یشتنیان کردووی؛ ټه‌گه‌ر بکشیتته‌وه چونی لی‌ک ټه‌ده‌نه‌وه؟
له‌گه‌ل جیه‌ن ژوان و جی ژوانت دیاری‌کردووه؛ پی‌چه‌وانه‌ی ټه‌وه چو‌ن
لی‌ک ټه‌دریته‌وه؟

ټویان بو جه‌ژن و بو شایلو‌غان بانگ کردووه، بو ناو ټالقه‌ی نه‌یاران!
پاله‌وان!

به‌ پاله‌وان بوون دژوار نییه، به‌ پاله‌وانی مانه‌وه ټاسته‌مه.
هه‌نگاوی رویشتن خاو‌کردنه‌وه -ته‌نانه‌ت ټه‌گه‌ر- له‌ به‌ر پاریز‌کردنیش
بی، خو‌ی نیشانه‌ی ترسه. ټه‌ی پی هه‌لگرتن و له‌ز وه‌رگرتن نیشانه‌ی
چییه؟ ټایه به‌ نیشانه‌ی سه‌ره‌رو‌یی دانانری؟ ټه‌ی بو... رویشتن بو ناخی

مهترسی ئه‌بێ ئه‌وپه‌ری ئاوه‌ز بێ؟ ب‌پ‌روا به‌ ترس و هه‌راس وه‌کوو نیشانه‌ی پ‌سپ‌پ‌و‌ری و کارامه‌یی ب‌و‌ خ‌و‌پ‌اراستن، خ‌و‌شاردنه‌وه‌ له‌ په‌ریزی ئاوه‌زا، به‌ هیوای پاراستنی له‌ش، هه‌میشه‌ نیشانه‌ی ژیری نییه‌! ئه‌توانی ئاوه‌ز ب‌ک‌ری به‌ بیانوو، به‌ له‌مه‌په‌ری پاراستن له‌ فه‌رتنه‌ی ه‌ی‌رش کردن‌دا. ئه‌ک‌ری راب‌کا. خه‌نیم نه‌بینی. ئه‌توانی به‌مینی. هه‌بوونیکی به‌رده‌وام. ئه‌توانی به‌مینی و به‌په‌ریز ب‌کشیته‌وه‌. ئه‌توانی فریو بدات ئه‌م و ئه‌وی خ‌و‌ی. ئه‌توانی ئومید ب‌روی‌نی، ئه‌توانی ئومید فریو بدات؛ ئه‌توانی!

ئه‌توانی! ئه‌وی دی ئه‌توانی واب‌کات. به‌لام گ‌ول‌مه‌مه‌د، گ‌ول‌مه‌مه‌د و نه‌ ئه‌وی دی. گ‌ول‌مه‌مه‌د چونکه‌ ئه‌چ‌ی به‌ پ‌یش‌سوازی بانگه‌یشتنی دوژمنیه‌وه‌. ئه‌و یه‌ک ته‌نه‌ و نه‌ یه‌ک ته‌نه‌. ئه‌و یه‌ک ناوه‌ و نه‌ ته‌نها یه‌ک ناوه‌. ناو و ته‌نی گ‌ول‌مه‌مه‌د ئه‌وا ئیتر ب‌و‌ خ‌و‌ی که‌ژاوه‌یه‌ک؛ که‌ژاوه‌یه‌که‌ ب‌و‌ ئه‌وه‌ی بارگه‌ی قورسی بوون ب‌گه‌یه‌نیته‌ مه‌زل. بوونیکی که‌ ئاماژه‌ی یه‌ک‌بوون و یه‌کتایی، ئاویته‌یه‌کی می‌شکه‌ و گه‌ردیله‌کان. ئاویته‌یه‌کی نه‌پ‌ساوی خ‌و‌ی و ئه‌وان. به‌راوه‌یه‌ک که‌ ناتوانی له‌ گه‌وه‌ه‌ری خ‌و‌ی ب‌گات مه‌گه‌ر له‌ بواری ب‌و‌چوونی ئه‌وانی‌تره‌وه‌ و ناسینه‌وه‌ی ئه‌م گه‌وه‌ه‌ره‌ش، به‌س له‌ په‌یوه‌ندی نه‌پ‌چ‌راوه‌ی بیر و ب‌و‌چوونی ئه‌وانی‌تره‌وه‌ ئه‌لوی. به‌و ج‌وره‌ بوو، که‌ گ‌ول‌مه‌مه‌د، خ‌و‌ی بوو و نه‌بوو و، ئه‌توانی بوت‌ری خودی‌ک بوو له‌ ب‌ی‌خودی‌دا. که‌ وا بوو ئه‌ویش هه‌م له‌ ده‌روونی بوونی خ‌و‌یه‌وه‌ له‌گه‌ل ج‌یه‌هان‌دا په‌یوه‌ندی هه‌بوو، هه‌م له‌ ده‌ره‌وه‌ی بوونی خ‌و‌یه‌وه‌، له‌ هه‌ستی بوونی خ‌و‌ی له‌وانی‌تردا؛ که‌ مه‌یدانی بوونی گ‌ول‌مه‌مه‌دی سه‌ردار، به‌س کراسه‌که‌ی به‌ری بوو.

ب‌و‌چوونی جه‌ماوه‌ر. پانایی قوول و پ‌ر ئاسمانی ب‌و‌چوونی مه‌ردم. نیشته‌گه‌یه‌کی ز‌ور به‌رز و ز‌ور ب‌ی متمانه‌. نیشته‌گه‌یه‌کی ز‌ور به‌شکو و به‌دیمه‌ن و ز‌ور ترسناک. که‌وشه‌نیکی نی‌وان زه‌وی و ئاسمان. گ‌ی‌ژه‌نیکی پ‌ر مه‌ترسیه‌ ئه‌م کورسیه‌ به‌رزه‌. مه‌ترسیدار و ناچار، به‌رز و ب‌ی لادان. ب‌و‌یه‌ به‌دگومانی و ب‌روا به‌خ‌و و ج‌ی و نیشته‌گه‌ی، به‌ تی‌ک ئال‌وی و به‌جاری هه‌بوو. به‌دگومانی و ئه‌رخایه‌نی، ناه‌یمنی و ب‌روا، به‌دگومانی له‌ ب‌ی متمانه‌ی ته‌خت و ج‌یگه‌ی، د‌ل‌نیا بوون له‌ راسته‌قینه‌بوونی کار.

باوه‌پری راسته‌قینه‌ی هه‌بوون. بر‌وای -هه‌رچه‌ند نه ئاشکرای- ئه‌وه‌ی که تۆ له ناخی خه‌لکدا هه‌ی، بر‌وای ئه‌وه‌ی که تۆ له خه‌لکدا بوونیکی ئاشکرات هه‌یه. باوه‌پری ئه‌وه‌ی که "تۆ" تاودانه‌وه‌ی تۆیه له ئاوینه‌ی چاواندا و له په‌رداختی گیانی جه‌ماوه‌ردا، په‌نگ و مایه‌یه‌کی‌تر ئه‌دا به کاره‌که‌ت. بر‌وای هاو‌بوونی به ئاشکرای هه‌بوون، بناخی خۆی له پاراستنی گیاندا، له بنه‌په‌ته‌وه به‌راوه‌ژوو ئه‌کات. ئه‌وه‌نده به‌راوه‌ژوو که -له چاوانی له حه‌ژمه‌تان داچه‌قاوی ئاوه‌زدا- پارێزگاری گیان خۆی به‌خت ئه‌کا به خۆبه‌ختکردن. دیوانه‌سه‌ری و کاره‌سات، زاله به سه‌ر ئاوه‌ز و ژیری‌دا.

پاله‌وان! چ کاره‌ساتیکه خودی پاله‌وانی! له شه‌رگه‌ی ته‌نگه‌به‌ر و ته‌نگه‌زی رۆژگاردا، ئیتر نه پاله‌وان، بگره ته‌واوی جیهان و هه‌موو هی‌زی هه‌بوون ده‌سه‌لاتی خۆی له‌و بار ئه‌کا. ئه‌لی ئه‌وه نه‌خۆیه‌تی، به‌لکوو یه‌کی‌تره که له‌ودا ئه‌جوولیتته‌وه به کار و کردار. مایه‌یه‌کی سه‌مه‌ره و گه‌وه‌ه‌ریک که -ره‌نگه- له یه‌که‌م نیگادا نه‌ناسریتته‌وه، ده‌رئه‌که‌وی. مایه‌یه‌ک به پشکووتنی کرده‌وه‌ی چاوه‌روان نه‌کراو، پر له سه‌رسوو‌رمان. دیار بوون و به‌رجه‌سته بوون به شکۆی پاله‌وان له چاوی جه‌ماوه‌ردا، خۆی له‌م وزه‌یه و له‌م بابته‌ته. که‌م شکۆمه‌ندی و به‌رزبوونه‌وه، نه به که‌سایه‌تی پاله‌وانه‌که، به‌لکوو به که‌له‌که بوونی وزه‌ی بوونه له‌ودا. که ئه‌م شکۆمه‌ندی و ده‌سه‌لات و جوانیه‌ش تاودانه‌وه‌ی بوونه له گه‌وه‌ه‌ری ئه‌ودا. تاودانه‌وه‌ی جیهانه ئه‌و، هه‌ر به‌و جو‌ره‌ی که چاوی په‌هن و بۆره‌پیاو له‌ودا به خودی ئه‌و ئه‌بینی. به‌لام... بئ "خود"تر له پاله‌وان، کییه؟ بئ "خود"تر له خودی پاله‌وان!؟

چه‌نده ئاسته‌مه، چه‌نده ئاسته‌مه به پاله‌وانی مانه‌وه! دژوار نییه به پاله‌وان بوون؛ به‌لام دژواره به پاله‌وانی مانه‌وه! مانه‌وه، به‌رده‌وام بوون. به‌رده‌وامی نه له گه‌ناوی کوونی دوینی‌دا، به‌لکوو به ته‌ختی سینه‌ی به‌رده‌لان و نه‌وزای به‌یانیه‌وه. مانه‌وه، مانه‌وه به‌پۆه‌ری پیاو؛ بۆ پێشه‌وه و تیپه‌رین و رێبازی رۆیشتن ده‌ماوده‌م دژوارتر. مانه‌وه له گوزه‌ری پر ئه‌شکه‌نجه‌ی ساته‌کانی هه‌موو ساتیکی سه‌رکه‌وتن. په‌رینه‌وه‌ی

نەگونجاو، لە یەكەوێ بۆ یەكی دی. پشووئەدان، پشووئەدانی گیانكیش،
 لە هەولەدانیکى دژوار و ئاستەم و بێكۆتاییدا. رۆشستن. رۆشستن، بۆ
 پاراستن و پارێزگاری مریئەری رۆشستنی نیشانەى سەرفرازى. رۆشستن و
 تێپەرین، بە بێ وەستان بۆ خواردنەوێ زەركى سازگار. گوزەر، گوزەر،
 گوزەر! گوزەر لە ئەشكەنجە. گوزەر لە ئەشكەنجە، گوزەرى ئەشكەنجە
 لە ناخى ئەشكەنجەدا. نەفرەتكرای نەفرەت لێكراو. نەفرینی گەران،
 لێگەرانی پەيكار تا پەيكار. گەران و بازدان. بازدان لە لووتكەيەكەوێ بۆ
 لووتكەيەك. لە شەركەيەكەوێ بۆ شەركەيەك. لە سەركەوتنیکەوێ
 بۆ سەركەوتنیک. لە ئازارێكەوێ بۆ ئازارێك لە سەر شەپۆل شەپۆلى
 رەوانى ئازارەكان. هەنگاو و هەنگاو و هەنگاو. گوزەرى هەنگاو و پەرپەنەوێ
 لە زنجیرەى نەپچراوى ژان، ئەشكەنجەيەكی "روستەم"انە. مەیدان،
 مەیدان، مەیدان. مەیدان و شەركە. گۆپال و ئەرژەنگ و هەتاو. مامزە
 و هاوار. فەرتهنە و قیژە و هەرا، حیلە و شەپ و شیوەن. هەرا و بانگ
 و هاوار. دەنگ، دەنگ. دەنگى جرینگە جرینگ. ئاگر، تۆزوخۆل، مەیدان،
 مەیدان. شەركە، شەركە. نەيەك، نەسەد، نەيەك هەزار. بێ ئەژمار،
 بێ پچرانیوێ، تا... تا هەناسەت كەى راوەستى، پالەوان! كە نەفرینی
 هەموو هەتیوێكانى زەوى لەگەڵ تۆیە!

كار، سەروبن. عەیار، ئاوەژوو. كە پارێزگاری، چارەى لە بەختكردندا
 ئەبینیتەوێ. كە مانەوێ، چارەى لە تیاچووندايە. كە ئاوەدانى لە
 كاولبووندايە. بوون، چارەى لە نەبووندايە.

پێوێ، بەراوەژوو. كردار سەرمەونخوون. چاوى ژیری زۆر بە ئاستەم
 هەلدى و لێك ئەبیتەوێ. ئاوەز، دیوانە ئەبى. عەوداللى هەردەگىل!

گولمەمەد بۆ دیدار ئەچیت؛ نەچیت؟!

گولمەمەد لەگەڵ جیهەن خانى سەردار ژوانى هەيە؛ پەيمانى

بشكىنى؟!

گولمەمەد، دوژمنەكانى بە پیلانى دەست لە ناو دەست داویکیان

بۆ ناوەتەوێ، پى لە داوى فيلهبازانەى دوژمن نەنى؟!

گولمەمەديان بۆ جەژن و شیو و شایلوغان بانگهێشتووێ؛ لە

جهژن و شيو و شايووغان نهبي؟

گولمحه مهديان به نان و نمهک... بيداته دواوه نزيکی و دهست و نان و نمهک؟

— «رايانخستووه داوی رهنګين له بهر پیتدا، پيشوازی سهرت! تاخر کامه سهر، به چاوی ئاوه لهوه پي ئهخاته میوانی خویناوی؟ نه سفرهیه، داوی راخراوه له بهر هه یوان، بونی وشکی خوین! نان نییه ئهوهی له سهر خوانچهیه، ژهره و خه نجر و درویه. خوین! سهر ئهدهی له پیناوی درو و فريودا؟ کهم بووه له دیرۆکدا مهگهر، بهم جوړه سهر به بادان؟!»
— «منیان بو نان و نمهک بانگ کردووه، بو جهژن و شيو و شانیه شهکی!»

— کهم بوون له کات و کاتان، له خوینی میوان، خویناوی بووه سفره و نان و نمهک و سفره میوانیان؟ کهممان بینووه خویناوی بووه سفره شوه و شيو و شايووغان، به خوینی میوان؟!»
— «نه خیر! زور بووه، زورمان بینووه!»
— «دوژمن، دوژمن، دوژمن. ئهم جهژنه، ئهم شيوه، وا پي ئه چي ودمی نهبي!»

— «ئهمهش نهگونجاو نییه، ئهمهش ئهلوی!»
— «دهست به يهکی ئهکهن و بهجاری، ئهم خیل، ئهم قوماشه خه لکه، يه کروو نین ئهگهر هيچکات، به لام هاودهست بوون ههمیشه له کاری کوشتن و فیله بازی دا، هاودهست بوون له تاوان و...»
— «له دوژمنت به تهمای دهرهت مه به؛ ههرچهند چاوه ری!»
— «ئهمم نه له ئهقان و ویسته وه ودهست کهوتووه!»
— «بکشیره وه! پي بکشیره وه لهم ته له و لهم داوه!»
— «بکشیمه وه؟! چو بکشیمه وه به بي تو، پیاو؟ چو بکشیمه وه به بي تو، پیاو؟ پیکه وه بووین و پیکه وهش ئهروین!»
— «ئهرۆین و ئهرۆین. پیکه وه بووین و پیکه وه ئهرۆین؛ چي ئهبي با بی. بابی ههرچی، که ئهیهوی بی!»

گولمحه مهديان ئاوری له خان ئاپو دایه وه که له پشتیه وه داژووت.

خان ئاپۆ پاش سەرخەوئىكى كورت، ئەوا سەرى بە سەر شانپەو پەگرتبوو و لەغاوى گرتبوو بە دەستەو. بۆ ئەوئى لەگەل مامى بىي بە ھەمبەر، گولمەمەد قەرى خا و کردەو و بە ھەندى خۆ راشەکاندن لە نيوان خان ئاپۆ و ستار جىگەى خۆى کردەو. سى سوار، پيشپەوى لى خا و خلىچک. گولمەمەد روانپە خان ئاپۆ و پرسى:

— بىر لە چى ئەكەيتەو خان ئاپۆ؟!

خان ئاپۆ بەرى دەستى ھىنا بە روومەتىدا و وەلامى داپەو:

— لە ئەندىشەى ئەندىشەکانى تۆدا!

بە ماپەيەك لە گالتەو، گولمەمەد پىكەنى و وتى:

— من لە چ ئەندىشەيەكدا بووم؟

خان ئاپۆ تىي روانى و وتى:

— لە ئەندىشەى ئەوئەدا بووى كە خەللى چ ئەندىشەيەكيان

دەبارەت ھەيە!

گولمەمەد بزەى لە سەر لىوى لادا و وتى:

— چەندە چاك يەكديمان ناسپو، ئاپۆ گيان! چى بكم ئىتر؟ بۆ

تاويكىش ناتوانم لەو بىرانە خافل بىم!

خان ئاپۆ بە بىوازىيەو وتى:

— توورپان دە! خەللى چۆن بىر ئەكاتەو با بىكاتەو. ئىمە خۆ

نانمان بە دەمى خەللى ناخوين!

گولمەمەد وتى:

— ناتوانين زۆريش بىگەم بين، خان ئاپۆ. كارمان ئىتر لەوانە ترازاو

كە لە رەوئەندى خۆمان و لەگەل خۆمان بژين. ناومان كەوتۆتە سەر

زاران. ھەر ھەنگاويك كە ھەلگري، ھەر كاريك بكەين، خەللى تيمان

ئەروانن. بەخت لەوئەدا يارمان نيە كە ئىمە ديارين. لە بەر ئەوئەش ئەبى

كاريك نەكەين بە ترسنۆك ناو دەرېكەين. ئەزانى چەندە بە زيانمان تەواو

ئەبى ئەگەر بە ترسنۆك ناومان دەرچى؟... ئەرى؟

خان ئاپۆ سەرى بە قورسى لەقاند و وتى:

— ئەزانم... ئەزانم!

گولمحه مه د دريژهي دا:

— خو خه لک ئه ناسی!... خه لک ترسنوکیان خو ش ناوی، هه رچه نده خو شیان زور ئازا نین! ئه وان رقیان له لاوازی و بی تواناییه، هه رچه ند خو شیان که متر به هیژ و به توانان! ئه م خه لکه ی من دیومه خو به خو پشتیوانی ده سه لاتن، له پشت که سیکن که به توانا بی. به لام ئه گهر ده سه لاته که ی کز بی، مه رد م خو به خو لی ئه ته کی نه وه. ئه و ده سه لاته ی که په سندی ئه وانه ئه گهر بکه وی، هه ر ئه م خه لکه، ده سه به جی، پی شیلی ئه که ن و به سه ری دا ئه رۆن. پی شیلی ئه که ن خودی ئه م خه لکه! که وا بوو بو ئه وه ی ئه و خه لکه ت له گه ل بی، ئه بی هه می شه کاریک بکه ی که ئه وان تو وه کوو ده سه لاتیک بینن. ئه بی به جه ربه زه بتناسن! ئه گهر بینن یان بیسن که تو خا و بوو ته ته وه، خا و ئه بنه وه و به جیت ئه هیلن! ئه گهر بیسن ترست لی نیشته وه! حکوومه ت کاتیک ئه توانی ئیمه بشکی نی که سه ره تا له دل و ئه ندیشه ی خه لکی دا به مانشکی نی. بویه شه هه ول ئه دن به ناوی ئیمه وه تاوان بکه ن، به ناوی ئیمه وه دزی بکه ن و به ناوی ئیمه وه بی نامووسی بکه ن. ئه مه هه م من تیگه ی شته ووم و هه م تویش که ئه و جو ره کارانه بو زپاندنی ناو و ئاوازه ی ئیمه و به مه به ستی به دناوکردنی ئیمه ئه کری. هه موومان له مه تیگه ی شته ووین! خان ئاپو هه روا که نیگای له نووکی گوپی ئه سپه که ی بوو، وه ک بلیی هه موو قسه کانی گولمحه مه دی نه بیستی، وتی:

— ناو و ئاوازه م بو چییه؟ ناوم کاتیک ئه وی سه رم به سه ر شانمه وه بی! کاتیکه نه بم ناو و ناوبانگم بو چییه؟!

گولمحه مه د به ئارامی وتی:

— ئه گهر به ده ست ئیمه بوایه، ئه وه ی که تو ئه ته وی باشتین بوو، خان ئاپو! به لام خو چاره ی کار ئیتر به ده ست ئیمه نییه. ئیمه و ناومان یه که یه کین. خو ناتوانین خو مان بکه یین به دوو شه قه وه! ئه گهر هه یین به ناومانه وه هه یین و، ئه گهر نین به ناومانه وه نین!

خان ئاپو وتی:

— پاله وان زیندووی خو شه، مامه گیان!

گولمحه مه د وتی:

— پالھوان زیندوو و مردووی پالھوانه، خان ئاپۆ!
— به لām ئەبێ زیندوو بین!... ئەمکارهش خۆی هونهری ئەوێ! ئیمه
ئەبێ هونهره که یمان هه بێ؛ هونهری زیندوو مانه وه!
گولمحه مه د وتی:

— هه تا ئیسته بوومانه و له مه و لاش پهیدای ئەکهین!
— نهک پیت وابێ من ئەترسم، گولمحه مه د!
— هه رگیز، خان ئاپۆ! بیری وا به میشکی من دا نایهت! بیری وا بیجی
ئەکا خۆی بنوینی!

— ده سا گوێ له گوته م بگره!
— سه رتا پێ گویم!
— ئیمه خه ریکین به ره و داو ئەپۆین. به چاوی ئاواله وه خه ریکین
به ره و ته پکه ئەپۆین. جا که وایه رێگه بده با بزانی ئەمانه وێ چی بکهین!
لانیکه م با دابنیشین و گه لاله ی کارمان دا برێژین! ئەملا و ئەولای سه ر
بکهین و تاوتوویی بکهین و هه لێ سه نگینین!
— هه ر بۆیه شه ئەمانه وێ له ناو رێ لابدهین. بۆ ئەوه ی گف تو گوێ له
سه ر بکهین. ئا ستار؟!... تۆ خۆ به ئاگای؟

— به لێ، سه ردار!
— بیستت خان ئاپۆم چ پێشنیارێکی ههیه؟
— گویم لیتانه، سه ردار!
گولمحه مه د له ستار ورد بوویه وه و وتی:
— تۆ ئەلێ چی؟
ستار له به ر سینه ی گولمحه مه ده وه سه ریری خان ئاپۆی کرد و له
وه لām دا وتی:

— بیری لێ ئەکه مه وه!
گولمحه مه د وتی:
— بزانه که لله ت چ وه لām ئەداته وه!
ستار به پێکه نینی که وه که ئەتوت له ناخی ئیسکه ماندوو هه کانی هه

دی، روانیه گولمحه مه د و وتی:

— تۆ بریارت داوه برۆی، که وایه ئیتر بۆ له ئیمه ئه پرسی؟

رهق و پرووت، گولمحه مه د وتی:

— تۆ له بری من بوایه تی نه ئه پڕۆیشتی؟!

ستار پرووی وه رگی پرا و وتی:

— نازانم! نازانم ئه گهر من بوایه تم چیم ئه کرد!

گولمحه مه د شپرزه و شه له ژاو، له غاوی بۆ تاودانی قهره راوه شانده

و وهک به خۆی بلێ وتی:

— منیش نازانم! منیش... نه فرینی خوا...

ئاژووت. ئاژووتن پێی خیرا کرد و خاک به دواى سمى ئه سپهکاندا

چوو به حه وادا. پێی له بێ پڕوه. تارمایی کاروانسه را، له شهوی نووته کدا

نمای ده رکهوت. تا بگه نه بن دیواری کاروانسه را تاوه غاریک زیاتری

نه مابوو. ئه مهش کاروانسه را. ئه ستیڕ و جۆگهی ئاو لای سه ره وه، ئاماده ی

شۆردن و خواردنه وه. ئاوه زهنگی به تال. شه که تی. ئه سپهکان شه که ت.

پیاوهکان شه که ت. تا گه پانی ئه سپهکان به ناو مهیدانه که ی بهردهم

کاروانسه رادا، ده رگا ئه بوایه بکریته وه و شوینی خهوتن و دانیشتن، ته یار

بکری. کتیرییهکان بخریته سه ر ئاگر و چرا پلیته دابگیرینری. ئاخوپی

ئه سپهکان ئه بی له خهوش و خۆل و بۆژوو خاوین بکریته وه و کی شک

بچنه ناو برجهکان. ئه مکاره له ئه ستۆی به گمحه مه د بوو:

— چوار پیاو، له ناو چوار برج. دوو که سیش له بهر ده روزه ئیشک

ئه گرن. یه کیک له گه ل من. ئه سپهکانیش بهیننه ژووره وه بیگه رپن!

به دواى ئه سپهکاندا، گولمحه مه د و خان ئاپۆ و ستار چوونه

ناو دالانه که. به گمحه مه د لای ده روزه که وه بۆ چاودیری راوه ستابوو.

گولمحه مه د له بهر سینه ی برا که ی پێی سست کرد و وتی:

— ماوه ی ئیشکگرتن کهم بکه ره وه؛ پیاوهکان ماندوون!... وا دیاره

خۆت به سه ر زینه وه سه رخه ویکت شکاندوه؟

— خه و که دیت مروف ده سبه جی ئه کوژیته وه!

خان ئاپۆ پێی نایه سه ر سه کوکه، له شی قورسی چالاکانه

سهرخست و گرماندی:

— کوئ ئه گه پرای له خه ودا گوئی مامه؟ له کوئ ئه گه پرای؟! —

ستار له شه رمی تاودانه وهی لاتاوه که ی خان ئاپۆ خوئ کشانده وه
بۆ ئه وهی خان ئاپۆ بچیتته ناو هۆده که وه. خان ئاپۆ شانی دانه واند و
چوو ه ژووره وه. ستار بهر له وهی به دوا ی خان ئاپۆدا بچیتته ناو هۆده که،
سه یزکی ده روازه که ی کرد و بینی که به گمحه مه د له ته کانی ده روازه که ی
هیناوه ته وه یه ک و خوئ خه ریکه له درزی ده رگا که وه ئه چیتته ده ره وه.
ئه وهی ئه بوا، کرابوو.

ئه سه په کان عاره قه یان دامردبوویه وه، لای ئاخو ره کان به سترابوونه وه.
تاک و ته رایان له بهر ئاخو ره کان تل ببوونه وه. تفه نگداره کان خه ریکه
ئاماده کردنی جیخه و و پیاله یه ک چا بوون و له بیر ی نۆره کی شک ی
خو یان دا. هه ندیک خه و فراندبوونی و به فه رمانی سه ردار، نۆره کی شک
کورت کرابوو یه وه بۆ ئه وهی ماندویتی و بیخه وی دابه ش کرابی. به گویره ی
ئه مه زۆربه ی پیاو ه کان ئه بوا یه کی شک بگرن بۆ ئه وهی قورسای ی کاره که
ته نک ببی. نه کا چه ند که سی ک له بن باری بیخه وی دا پشتی بچه می
و به ره به یان توانای کار و خه باتی نه بی. ئیسته ش گیان سه خته کان
کردبوویانه سه ر برجه کان و له بهر ده روازه ش، خودی به گمحه مه د و
هاوپییه ک خه ریکه شه ودا ری بوون، وه ک هه میشه. وا پی ئه چوو بۆ
پاریزگاری له کاک ی، جگه له چاو ه کانی خوئ و برنه وه که ی خوئ پروای به
که س نه بوو.

خان ئاپۆ پیاله که ی له ده ستی کو ری گو ئخانم وه رگرت، له بهر ده می
گو ئمحه مه دی دانا و وتی:

— من له بری به گمحه مه د ئیشک ئه گرم. له سه ر ئه سه په که

وه نه وزیکم دا.

گو ئمحه مه د کلۆی نه با ته که ی خسته سه ر زمانی و وتی:

من جاری ئه توانم به ئاگا بم. کی شک ی دوو هم خو م رائه وه ستم.

که ئی ده ر
به رگی هه شته م

خان ئاپۆ فوو ی کرد له چا داخه که و وتی:

— ئه زانی چه ن شه وه له سه ریه ک نه خه وتوو ی؟ بیخه وی مرو ف

ئەپووكيئىتتەوھ؛ كيويش بى پووكت ئەكا!

گولمحمەد قومی دا لە چاكەى و وتى:

— من وەكوو سەگ ئەخەوم. لەم چەن شەوھشدا جارجارە
سەرخەويكەم شكاندووھ. ئەوھندەى چاوم گەرم ببى، قاچم وزەى دىتەوھ
بەبەردا.

خان ئاپۆ پيالە بەتالەكەى دايەوھ بە محەمەدپەرەزاي گولخانم كە
لە سەر چۆكيك دانىشتبوو و كترى چاكەى لای ئەژنۆيەوھ دانابوو و وتى:
— لە بيخەوى خافل مەبە، مامە گيان! لەپر پياو ئەخات. وزەى
جەوانى هيشتا لە ئەژنۆت دايە، بەلام ئاگات لەوھ نيە كە ئەم
بيخەوييانە تەمەنى مروّف كورت ئەكاتەوھ!

گولمحمەد بە پيكةنينيكي شوخەوھ روانيە خان ئاپۆ و بە ستارى

وت:

— خان ئاپۆ هيشتاش بە دواى تەمەنى دريژەوھيە!

— خان ئاپۆ پيكةنينى تيكەل بە پيكةنين كرد و وتى:

— بۆ نەبم؟ بۆ نەبم، ها؟! هيشتاش بيري ئەوھم ھەيە دايك و
كچيک بدۆزمەوھ و لەگەل ستارخان بچين بۆ داواكارى! تازە ئەمەوي بيم
بە زاواى ستارخان!

گولمحمەد لە دلەوھ داي لە قاقا و وتى:

— واتە ئەتەوي كچەكە بۆ خۆت بى و ستار بكەى بە تووشى

دايكەكەوھ؟!!

خان ئاپۆ ددانەكانى بە پيكةنين دەرخت و وتى:

— ئەى ئەتەوي من دايكەكە ھەلگرم؟!!

— ھاي ى ى ...

لە جەنگەى گالته و پيكةنينى پياوھكاندا، محەمەدپەرەزاي
گولخانم خەوى ليكەوتبوو. ھەر بەو جۆرەى لە سەر ھەر دوو چۆكى
دانىشتبوو، ناوقەدى چەمابوو، ملی بۆ بەرەوھ نووشتابووويەوھ و نووكى
لووتى خەريك بوو ئەنيشتە سەر دەسكى رەشى كترىيەكە. جاريكىتر
گولمحمەد قاقاي بەرز بوويەوھ، بەلام خان ئاپۆ دەستە گەورەكەى بە

په نجه ی کراوه وه بهر وه گولمحه مه د بهرز کرده وه و داوای لی کرد بیده نگ بی. پاشان داوه ده زوویه کی له توربینه که دهره ینا، سهری ده زوه که ی با دا، کتربیه که ی له بن لووتی کوری گولخانم لادا و بو خوی له سهر پشت راکشا به جوریک بتوانی ده زوه بادراوه که له کونه لووتی محمه مه دپره زای گولخانم دا با بدات. کاردانه وه ی محمه مه دپره زای گولخانم قاقای له دلی خان ناپو بهرز کرده وه. پیکه نین له ناو ژووره که دا دهنگی دایه وه، به لام کوری گولخانم هیشتاش خه وتبوو و سهروملی که راپسکابوو، جاریکی دی خهریک بوو دائه شوپرایه وه بو خواره وه.

خان ناپو که وته وه چه توونی کردن و رایه کی تریش ده زوه که ی کرده وه به کونه لووتی کابرادا. نه مجار محمه مه دپره زای گولخانم یه ک به خوی پژمی و وامه زانه کلکی مارمیلک لووتی نه سو لینیته وه، له خه وه که ی بهرده وام بوو. خان ناپو کلکی ده زوه که ی له سهر گری چراییته که راکرت و سهیری گولمحه مه دی کرد. گولمحه مه د به نارپه زایی سهری راوه شانند و نه یویست خان ناپو ده زووه نیوسووته که له سمیلی کوری گولخانم نزیک بکاته وه و وتی بیخه وینن.

نه وهنده ی خان ناپو خوی له سهر عهرزه که خر کاته وه، ستار رابوو و بن بالی محمه مه دپره زای گولخانم ی گرت، وه کوو شه لته یه ک گهنم رایکیشتا بو قهراخ دیواره که، گیوه ی له پی دهره ینا و کردی به سهرینی. چوخه کونیکی دا به سهری دا و گه رایه وه له سهر جیی خوی دانیشه وه. گولمحه مه د نیگای له خه وتووی کوری گولخانم، وتی:

— واین له نزیک گوند و ماله که ی. نه گهر ری بکه وی یه ک دوو رۆژ بینیرینه وه بچیته وه بو گوند و لای ژن و مناله که ی. له بیرت بی خان ناپو! خان ناپو به ته وسه وه ئیشه لای کرد. گولمحه مه د وتی:

— مه به ستت نه وه یه نه گهر توانیمان به ساخی دهرچین، نه ری؟

— گیان به ساخی... ههر دهرئه به یین! به لام... تو رۆژگار چۆن نه بینی

۲۶۷۷
که لیدر

وهستا ستار؟!

به رگی هه شته

چاوه کانی ستار له بهر رووناکی له رزۆکی چراییته که دا تهنگتر

ببوویه وه و گلینه کانی تهواو له نووکی درهوش نه چوون. تاویک له

چاوه‌کانی خان‌نایۆ ورد بوویه‌وه و پاشان وتی:

— با خانمحه‌مه‌د له مه‌شه‌هد بگه‌رێته‌وه!... خانمحه‌مه‌د که

بگه‌رێته‌وه ده‌رئه‌که‌وێت رۆژگار به‌ کام باردا ئه‌گه‌رێ.

— بۆچی؟ بۆ خانمحه‌مه‌د بگه‌رێته‌وه ده‌رئه‌که‌وێ؟

ستار که‌ نیگای گۆلمحه‌مه‌دی له‌ سه‌ر نه‌رمه‌ی گۆیی خۆی هه‌ست

پێکرد، له‌ وه‌لامی خان‌نایۆدا وتی:

— خانمحه‌مه‌د که‌ بگه‌رێته‌وه، ده‌رئه‌که‌وێ حکوومه‌ت چ

به‌رنامه‌یه‌کی بۆ داناوین. هه‌لبه‌ت ئێستەش تا راده‌یه‌ک رۆونه‌ چ

مه‌به‌ستیکی بۆمان هه‌یه. به‌لام ئه‌وسا رۆون ئه‌بێته‌وه چ بریارێکی داوه.

شیوازه‌که‌ی رۆون ئه‌بێته‌وه.

خان‌نایۆ سه‌ری به‌ قورسی له‌قاند و نیگای برییه‌ گۆلمحه‌مه‌د:

— ئاها!... ئه‌مه‌م!

خان‌نایۆ جارێکی‌تر رۆوی کرده‌ ستار و به‌پرسه‌وه‌ وتی:

— کاکلی قسه‌که‌ی تۆ... مه‌به‌ستت ئه‌وه‌یه‌ ئاغه‌واته‌کان... ئه‌م

خانانه‌ سه‌ربه‌خۆ هه‌یچیان پێناکرێ؟

ستار له‌ وه‌لامدا وتی:

— ئه‌کرێ... بۆ پێیان ناکرێ! به‌لام... به‌لام ئه‌م کۆمه‌له‌یه‌ به‌

ته‌نها به‌ هه‌یزی خۆی ناچێ بۆ جه‌نگ! جگه‌ له‌و هه‌موو پۆخله‌واته‌،

شتی‌تریشی هه‌یه. زۆر خوێری و بیچاو و رۆوه؛ له‌ پشیلەش خراپتر.

ئاماژه‌ی ئه‌وه‌ی خۆی پێشان ئه‌دا، زۆریش ترسنۆک و بیغیره‌ته. سه‌ره‌رای

هه‌موو ئه‌مانه‌ش زۆر خۆپاریزه‌. مه‌به‌ست ئه‌وه‌یه‌ زۆر که‌م رهمه‌کی تیوه

ئه‌چێ. له‌ هه‌ر کارێکدا تا دلیا نه‌بێ که‌ ئه‌بیاته‌وه، خۆی تێکه‌ڵ ناکا.

بۆیه‌شه‌ بۆ ئه‌و کاره‌ پرمه‌ترسیه‌ ئه‌بێ پشستی قورس و مسۆگه‌ر بێ.

— تۆزیک زیاتر شی بکه‌ره‌وه‌ قسه‌کانت!

ستار بۆ گۆلمحه‌مه‌د که‌ داوای لێکردبوو، شرۆقه‌ی کرد:

— وه‌ک وتم سه‌ره‌رای ئه‌و هه‌موو پۆخله‌واته‌ی که‌ هه‌یه‌تی کۆمه‌له‌ی

زه‌ویدار، بیغیره‌ت و دووروو و ترسنۆک و پارێزکاره. بیغیره‌ت و بیچاو و

رۆوه‌ چونکه‌ له‌ هه‌مانکاتدا که‌ ده‌ستیکی له‌گه‌ڵ تۆ له‌ کاسه‌یه‌ک

دایه، به دهسته که یتری ته لته بۆ ئه نیتته وه. ترسنۆک و خوڤرییه، له بهر ئه مهش له گه ل دوژمنی له خو ی کارامه تر و ئازاتر هه رگیز ناکه ویتته جه نگه وه. پارێزکاره، له بهر ئه مهش هه لۆیستی خو ی بۆ خه نیمه که ی روون ناکاته وه. بابته که لیل و پاده رحه وا رانه گری. لافی دو ستایه تی لی ئه دا و له شان هه سه د درۆی ره نگا وره نگ ئه نی به یه که وه و وا خو ی پیشان ئه دا خه نیمه که ی سه ری لی بشیوی. به لام ئه م وازی وازی کردنه تا ئه و کاته یه که له سه رکه وتنی خو ی دلنیا نییه. هه ر ئه وه نده ی که ئه رخایه ن بوو ئه توانی به سه ر خه نیمه که ی دا زال ببی، هار ئه بی و هه موو گیانی یه کپارچه ئه بی به دوژمنی و خوڤریه تی. ئه وه ندهش سپله و بیچاو و رووی لی ده رئه چی که ئه لی له هه موو ژیا نی خو ی دا ته نها یه کجاریش تو ی نه بینیه و نه تی ناسیه، چ بگا به وه ی چاک و چو نی له گه لته هه بی و چه نده ها جار نان و نه مکی له گه لته کردبی.

له و پچرانه کورته ی که وته وه، خان ئاپۆ پرسى:

— شتیکی تریش...

— وهک وتم هه رگیز بی بوار له ئاو نادا! ئه یه وی پشستی به و کاره ی له پی شیه تی قورس بی. بۆیه ساتیکیش له په یدا کردنی ده رووی خو ده رباز کردن خافل نابی. ئه م شوینه ی کاره که یه که ئه لیم ئه گه ر خانمه مه د له مه شه د بیته وه، ده رئه که وی!

گولمه مه د دیسانه وه وتی:

— زیاتر قسه کانت شی بکه ره وه!

ستار له سه رخۆ وتی:

— له وه ی که خانمه مه د ئه یلی بۆمان ده رئه که وی که کارى ئالاجاقى و هاوده سته کانی له گه ل حکوومه ت گه یشتۆته کو ی. چۆن بلیم؟ ئه توانین تی بگه یه ن ئه وانه تا چ ئه ندازه پیکه وه ریکه وتوون. هاوده نگ بوون بۆ ئه وه ی راسته وخۆ و به لیبراوی ده س بوه شی ن؟ هاوده نگ با بلین بۆ ده سه وه شان دنی کو تایی. توانیم مه به سته که م بگه یه نم؟

خان ئاپۆ که له بیرى ئه و شته ی ستار ئه یوت، چه ناگه پته وه که ی خو ی دابوو یه پی شه وه، نیگای گو استه وه بۆ سه ر گولمه مه د و سه ری

له قاند:

— كه م تا كورتېك، كه م تا كورتېك!

گولمحه مه د پرسى:

— واته به گه رانه وهى خانمحه مه د له مه شهه د، بۆمان روون

ئه بېته وه كه ئالاجاقى له سهركه وتنى خوځى د لنيا بووه يان نا، وايه؟

ستار له وه لامدا وتى:

— به ئى! چونكه به راي من ئالاجاقى و هاوده سته كانى كاتېك

دوو رووييه كه يان ئه نينه لاه و به ئاشكرا شاخ له شاخى گولمحه مه دى

سه ردار ئه گيرينن كه له لايهن حكوممه ته وه پشتگهرم و د لنيا كرابيئن.

واته كاتېكه لايان مسوگهر بىي كه حكوممه ت بريارى كوئايى داوه

نازاوه كه بخه ويئي. ئه وسايه كه ئالاجاقيه كان، ههر كامه يان وهكوو

تانجى تيژ ئه بنه وه كه له ماستاو كه رانى تر دوا نه كه ون. له و كاته دايه كه

دوستى، شهرم و شووره يى و نان و نمك له لاي ئه وان پووليك ناهيئي.

خان ئاپو پرسى راي كرد:

— له كوئوه ئه توانين ئه وه بزائين كه ميرى له راستى دا چ

به رنامه يه كى هه يه؟... مه به ستم ئه وه يه بلييم چون ئه توانين تي بگه ين

كه ميرى به راستى ئه يه وي چى بكات؟ ئيمه به راستى خهريكه گيژ

ئه بين!... ئيمه يان گيژ كردووه. له ههر لايه كه وه سايك ئه ژهن!

ستار وتى:

— ئه گهر بتوانين ريگه له گيژبوونى خو مان بگرين، ههر له م يهك

دوو روژده بۆمان ده رئه كه وي. ده رئه كه وي!

خان ئاپو ئيتىر هيجى نه وت و بيده نكيه كى قورس كه وته وه.

گولمحه مه د روانيه ستار و وتى:

— كاتى ئه وه نه گه يشتووه بچى بو شار و هه ول بده ي هه واله كان

دهس بخه ي؟

ستار له وه لامدا وتى:

— بوچى نا، كاتى گه يشتووه! هه ندي كاريشم هه يه ئه بى بيانكه م!

گولمحه مه د وتى:

— بۆ زووتر نەتوت؟ بتوتایەت!

— ویستم خۆت بیلێیت.

— ترسای وایزانم ئەترسی؟

— یەکیشتیان ئەوه بوو!

— دووهمیشتی مەگەر هەیه؟

— ئەوهی کە سەرەکیە!

— کامە؟!

ستار وتی:

— هیشتا وەلّامم لیۆه نەگرتوویتەوه!

— وەلّامی چی؟

ستار بزهیهکی هیئایە سەر لیۆی و وتی:

— من لە لایەن جووتیارەکانی ئالاجاقیەوه هاتبووم...

— ئا... ئا... وابوو! ئای... لەو هۆش و بیرە من چی لی بە سەر

هاتوو!

ستار وتی:

— هەتا ئیستە بوندەر ئەبێ خەلەکی گواستبیتەوه بۆ هەمارەکانی

ئالاجاقی لەم زەغفەرانیە! من هاتبووم بزەنم ئەگەر تۆ جووتیارەکان دڵنیا

ئەکی، من پێیان رابگهیهنم بەر بە بردنی دانەویڵە لە قەلّاجیمەن

بگرن. بەلّام ئیستە... تازە زۆر درەنگ بوو. تا ئیستە کوێخا حەسەن

سەد قفلێ داوه لە دەرگای هەمارەکان هیچ، دەرەندەکانیشی بە خشت

چنیوه و سواخیشی داوه.

گولّمحەمەد پێکەنی و وتی:

— کامە دەرەند هەیه نەتەپێ و کامە قفل هەیه کە نەشکێ؟!

ئەمێنیتەوه جووتیارەکانی تۆ دڵ و جەرەزە ی ئەویان هەبێ بەش و

هەقی خۆیان بار بکەن و بیبەن، یانیش نەویژن و دیسانەوهش ببین بە

بەردی سەر سەهۆل!

ستار بزهیهکی خواردەوه و چوو ناو بیرەوه. گولّمحەمەد وتی:

— تۆ لە ئیمە ی بگێرەوه. هەر کات جووتیارەکان ئامادە بوون! چاکە؟!

ستار وتی:

— چاکه!

خان ئاپۆ له سهر لا راکشابوو. زۆر له سه رهخۆ دهستی چهپی خستبویه بن چهپی ملی و سه ری و، نینۆکی به دهزوی شه لته کهی رای خستبوو، یاری نه کرد. وتووێژه کهی گولمه مه د و ستار که کو تایی هات، نهو هاته قسه و وتی:

— نهو جوړهی که من تیگه یستم، بریار وایه وهستا ستار دهمه وه بیان پری بکهوئ به رهو شار. پهنگیشه بچی به رهو قه لآچیمه ن، نازانم! به لام به هر لایه که دا که بروات، لهو شوینه نابی که ئیمه ی لی نه بین. له راستیدا لهو شوینه نابی که ئیمه له گه ل خانمه مه د ژوانمان ههیه! باشه، کاتی که ستار لهوئ نه بی که ئیمه چاومان نه کهوئ به خانمه مه د، نهو چۆن گوئی لی نه بی خانمه مه د چ هه والیکی له مه شه ده وه هی ناوه؟ کاتی که نه زانی خانمه مه د چ هه والیکی پییه، چۆن نه توانی نه وه بزانی که میری چ پیلانیکی بو ئیمه دارشتوو؟ کاتی که ئیمه نه وه نه زانین که میری چ پیلانیکی بو داناوین، له کو یوه بزانی به چ شیوهیه که له گه ل ئالاجاقی رووبه روو بیینه وه؟ نه مه ش قسه یه که ئیتر! ئیسته که نهو باسی قفل شکاندن و ته پاندنی شه قلی ده ربه ندی هه ماره کانی دانه ویله نه کا، نه م گوته یه دیته ئاراوه؟ راسته کهی نه وهیه که وه رگرتنی ده نگوباس له خانمه مه د و دیداری ئیمه له گه ل جیهه ن و چوونمان بو قه لآچیمه ن نیوانیکی زۆریان نییه. هه لبه ت نهویش له کاتی که به خانمه مه دیان له مه شه د نه گرتبی ت و نه یان خستبی ته هه پسه وه. نهو به یانی زوو نه گاته چاخانه ی مه له ک مه نسوور، شوینی دیدار. به لام نه گه ر گرتبی تیان نه وه هیچ! به یانی شه وه کهی نا، ئیواره کهی نه بی له قه لآچیمه ن بین له زهماوه نی کو ری بوندار. سه یزو به یانیش نه چین بو ناو داوه کهی جیهه نی سه رحه دی و، نه گه ر به بیوه ی ده رچووین نه وسا تازه کویر و گیژ نه که وینه پری به رهو نهو ته له یه ی له قه لآچیمه ن بو یان ناوینه ته وه! نه مانه لایه نه کانی کاره کانه. گریمان خانمه مه د له کاتی خویدا نه گاته وه؟ گریمان به س یه ک دوو پوژ بیخلافینن! نه وسا

چی؟ ها؟ ئهوسا بهرنامهکهمان چی لیدی؟ تی ئهگهن ئهمهوی بلیم چی؟
پاشان چی ئهبی؟

گوئلمحه مه د سهیری ستاری کرد. ستار وتی:
— ده مه و به یان، پینش خوره لات من له ژوانگه دائه نیشتم. به لام
سواریک ئه بی من بیات تا نزیکه گوندی مه له ک مه نسوور. بابزانین چی
روو ئه دات!

گوئلمحه مه د سهیری مامی کرد. خان ئاپۆ سهری له قاند و وتی:
— ئه وهش خوۆ ریگه یه که. خراپیش نییه!
گوئلمحه مه د وتی:

— قوربانیش له و ناوه ئه بی!

ستار ناخودئاگا وتی:

— چ باشتیش!

گوئلمحه مه د به ستاری وت:

— رهنگه له گه ل محه مه مه د رهزای گوئخانم بتانخه مه ری. لیی
که ری با هه ر لی ره بخه وی. تویش بخه وه ستارخان. خان ئاپۆ خویشت
هه روا که لاره وه بوویت چاو یک گهرم بکه. من ئه چم به گمحه مه د
ئه نیرمه ژووره وه!

گوئلمحه مه د رابوو. برنه وه که ی له سووچی دیواره که هه لگرت
و چۆخه که ی به شانیه وه ری ک کرد. خان ئاپۆ هه روا که بوو، مایه وه.
پیلووه کانی قورس و سهری قورس. ستار پی به پیی گوئلمحه مه د هه لسا بوو.
گوئلمحه مه د بهر له وه ی شانی له ناو بالشمه ی ده رگا که دا بچه مینیتته وه،
وه رگه رایه وه و جاریکی تر بو ستاری وته وه:

— خوۆش بخه وه ستار! به یانی کارمان زۆره!

له بیدهنگی ستاردا، گوئلمحه مه د چووه ده ره وه و بهر له وه ی
بگه ریته وه، دهنگی نه جه ف ئه رباب رایگرت. ئه مهش هاوکات بوو له گه ل
بازدانه خواره وه ی گوئلمحه مه د له سه ر سه کوکه. دهنگی نه جه ف کفت و
گر و بیزار، دووپات بوویه وه:

— خان... گوئلمحه مه د خان! تفه نگداره کانت خو یان لیی خه وتوون

و خهونی چهوت پهریزاد ئه‌بینن. بلی یه‌کیان بی و په‌تی ده‌ست و پیم بکاته‌وه، تۆزی برۆم به‌پیدا. کاری سه‌رئاوم هه‌یه ئاخر... پیاو. خۆت... حمز ئه‌که‌ی خۆت ئاگات لیم بی تا ئه‌جمه سه‌رئاو!

گوڵمه‌مه‌د ئاماژه‌ی هه‌موو ماندویتی و کوترای له‌شی که ئه‌بوايه هه‌لچي و تووره‌ ببي، گوپی له لاتاوه چهن پالووه‌که‌ی نه‌جف رانه‌گرت. به بی گرنگیدان به بۆله بۆله‌که‌ی که له قیزه‌ی کونده‌به‌بوو ئه‌چوو و دیار نه‌بوو له کام سووچی نووته‌کی کاروانسه‌رارا دی، به‌ره‌و ده‌روازه‌ی داخراو پویشیت و داوای له به‌گمه‌مه‌د کرد ده‌رگای بۆ بکاته‌وه.

ده‌رگای کاروانسه‌را، زāl به سه‌ر ده‌نگه جووت قۆشه و پچرپچه‌که‌ی نه‌جف ئه‌رباب‌دا، به جیره‌یه‌کی وشک و ره‌ق کرایه‌وه و، گوڵمه‌مه‌د روو له پوخساری براکه‌ی، بۆ ئه‌وه‌ی رێگه به مشتومر نه‌دات، وتی:

— کیشک گۆرا!

— هیشتا...

— کیشک گۆرا! هاونۆره‌که‌شت له‌گه‌ل خۆت به‌ره!

تفه‌نگدار و به‌گمه‌مه‌د شوینی خویان دا به گوڵمه‌مه‌د و له ناو داڵانه تاریکه‌که‌دا ون بوون. ماوه‌ی ده‌نگی نه‌جف ئه‌رباب هیشتا ئه‌بیسرا. گوڵمه‌مه‌د تاي ده‌رگاکه‌ی هی‌نایه‌وه یه‌ک و نیگای ره‌های ناو شه‌وه‌زه‌نگ، له مه‌یدانگه‌ی بن تاقی کاروانسه‌را تیپه‌ری. خامۆشی خه‌لۆه‌تی شه‌و، ته‌نها ده‌نگی پی کیشکه‌کان و هاتوچۆیان جارجاره به ئه‌سپایی ئه‌پرووشاند. پاش تاویک ده‌نگی کوکه‌ی خه‌والووی عه‌لی چه‌خماخ له ناو داڵانی کاروانسه‌راوه به‌رز بوویه‌وه و جیره‌ی وشکی ده‌رگاکه هات که به ئه‌سپایی ئه‌کرایه‌وه. عه‌لی چه‌خماخ بۆ هاوپیی ئه‌هات. گوڵمه‌مه‌د به کاردانه‌وه‌یه‌کی کورت تی گه‌یاند ئاگای له هاتنه‌که‌یه‌تی و جاریکی‌تر رووی له نه‌رمه باکه‌ی به سه‌ر ئه‌ستیله‌که‌دا ئه‌خونایه‌وه، به قه‌راخ دیواری کاروانسه‌رادا به‌ره‌وژوور بوویه‌وه، مه‌گه‌ر به شلپیک ئاو سستی ماندویتی له خۆی دوور بکاته‌وه.

به‌گمه‌مه‌د پییه‌ک له ناو ده‌رگاکه و پییه‌ک له ژووره‌وه، وه‌ک

بهژنی شکاوی سپینداریک بهر بوویهوه و دهسبهجی پرخه ی بهرز بوویهوه. ستار سهر و شانی هه لئنا و بیگه می داخستنهوه ی ده رگای ئاواله، سهری ماندووی نایهوه سهر بالی. به لام دهنگی نهجهف ئه رباب جاریکی تر بهرز بوویهوه. قیزه و هاواری سهیر و بهردهوام که ئهتوت به راستی شیت بووه و تیکچووه، بو ساتیک نه ئه برا و ئه گهر بهو شیوازه بهردهوام بوايهت، بیگومان خهوی ماندووی کاروانسه رای ئه زپاند.

— یهکتان بی دهستم بکاتهوه، بی پیرانه... بی کتیبانه... یهکتان

بیته...

خان ئاپۆ قورس و به دژواری سهری خهوالووی له سهر توربینه که بهرز کردهوه و به یهکیک که خویشی نهی ئه زانی کییه، وتی:

— برۆ ده می ئه و سهگبایه داخه!

گفتی تهواو نه بوو، خه و خان ئاپۆی بردهوه و له م نیوانه دا کهس له ستار زیاتر بیدار نه بوو گوئی له قسهکانی خان ئاپۆ بی. کهوابی ستار ئه بوا پروات به دوا ی فه رمانی خان ئاپۆ دا و قیزه و هه رای ئه ربابی سهنگرد دامرکینی. به ناچار هه لسا. نه رم و سووکه له - بو ئه وه ی پی له قه له کهس نهی - پانتایی ژووره که ی بری، له ده رگا چووه ده ره وه و له لیواری سهکوکه بو دۆزینه وه ی ئاقاری دهنگه که وهستا. ئه و دهنگه تاوبه تاو و ناله بارتر و ئاویتیه جنیوی ئاشکرا و نهینی ئه بوو:

— من خه ریکم ئه مر م، ناموسلما نانه. من خه ریکم ئه مر م. من سه رمامه، سه رما. به تو ی کراسیکه وه له م هه وای پایزه دا... نه خو شم من، نه خو ش که و تو وم... ئه ی بی به زه بیانه! چهن شه و و رۆژه به سه ر ئه سپی رووته وه؟! چهن شه و و رۆژه به یه خسیری؟! چهن شه و و رۆژه تینوو و برسی به ملا و ئه ولادا راکیشم ئه که ن؟! ئه تانه وی سه گ کوژم بکه ن؟ ده فه رموو به کوژن و ته واو ئیتر! گولله یه ک بنین به می شکمه وه.

خیریک بکه ن و گولله یه کم پیوه بنین! له بهر ره زای خوا ئه و کاره بکه ن؛ به کوژن! به کوژن یان دهستم بکه نه وه بی به زه بیانه! دهسته کانم بکه نه وه بو ئه وه ی بتوانم سه رئاویک بکه م!... ئاخه ئیوه مه گهر کین؟ ئیوه چ جوړه ئاده میزادیکن؟! ریخو له کانم... ریخو له کانم خه ریکن ئه ته قن!

ئېسكەكانم سېر بوون خەرىكم ئەمرم! خەرىكم ئەمرم نامەردانە.
خەرىكە شىت ئەبم. خەرىكم شىت ئەبم... ئىو شىتتان كىردووم،
هەردىتان كىردووم، دىوانە... دىوانە...

ستار كە بە دواى دەنگەكەدا تا سووچى كاروانسەرا رۆيشتبوو.
بە ناو ئەسپەكاندا تىپەرى و چووه ناو خەوگەى سووچى كاروانسەرا،
شوینى زستانەى پاتالەكان و چاوى لە ناو تارىكەكەدا تىژ كرد. دیواره
ئەستووره دىرینەكان لە شەووەزەنگى نووتەكدا ون بوون و بۆنى پەینى
وشك و ساورمەى كۆن و خاك و خۆل بېقىلى ئەتۆزاندهو. دەنگى نەجەف
لە قوولایى تارىكە رەشەكەو هەروا ئەهات كە ئەى بۆراند و نەرمى لە
ناو بنمىچى خەوگەدا دەنگى ئەدايهو، بەلام لەش و پەيكەرى بەرچاوى
ستار نەئەكەوت.

— ئەو تا لىرەم من، خوینمژى بى خوا، لىرەم... بەستوو میانه بە
سنگى مالبەندى ئاخوړەكەو. بەو لایەدا بۆ كامە دەرەك ئەپۆى! وەرە
بەملادا! وەرە بۆ ئیرە و رزگارم كە! وەرە لانیكەم قوناخە تەفەنگىك
بكیشە بە مەلاشوومدا، وەرە!

ستار گەرايهو و هەلوەستەى كرد. نەى ئەتوانى لە فیلەبازى
ئادەمیزاد خافل بى. قايشى تەفەنگەكەى كردە قۆلى، شەمچەى لە
گىرفانى دەرھینا و تەلێكى داگیرساند و بردییه بەرەو. بەلام شەمچە
كارساز نەبوو. تەنھا پيش پای پروون ببوويهو و رەنگە نەجەف ئەرباب
ئەیتوانى لە تارىك و پروونى لەرزۆكى گەرەكەدا بەشىكى روخسارى ببینى.
كە ئەمەش بەس نەبوو هیچ، خراپتریش بوو! دەست و پى نەجەف
ئەگەر بە شىوہیەك كرابوويهو، ئەیتوانى بە ئاخیزىك پەلامارى ستار
بدات و بە فرکەیهك تەفەنگەكەى لەدەس بفرینى. بۆیە ستار تەلە
شەمچەكەى بردە بەرەو و بە جەختکردنەو وتى:

قىژە و هەرات لىرەو نەگاتە زەغفەرانیهكان، ئەگەر نەخشەى
ئەو تەكیشاوه!

دەنگى نەجەف لە ناخى تارىكەو وەلامى دايهو:

— تۆى پینەدۆز!

و ئیستەش لە وەردیانەکەى کە لە خەوى مەرگ رۆچوو بوو، کەمتر
شەكەت و نیوەگیان نەبوو و لانیكەم مافی ئەوێ هەبوو بخەوێ!
— رۆژیک هەر ئەتكوژم، پینەدۆز!

ستار پرسى:

— ئیستە چیت ئەوێ؟ راستەکەى کارى سەرئاوت هەیه یان...
نەجەف قسەکەى پێ برى و قریشکاندى بە سەرى دا:
— دەستەکانم، دەستەکانم لەم گولمێخە بکەرەوه تا شیت
نەبووم! دەستەکانم بکەرەوه! دەستەکانم بکەرەوه داگ سەگى بێ
باوک! دەستەکانم بکەرەوه تا شیت نەبووم! زوو... زوو دەستەکانم
بکەرەوه!

ئەوێندەى ستار تەنەگەکەى بکاتە شانى و بەرەو نزیکترین ژوور
کە تیشکێکى کز لە دەرگای نیوە داخراوێهوە ئەهاتە دەرەوه، هەلیت،
چرا پلێتەکە هەلگریت و بەرەو ئاخوڕەکە بگەریتەوه، نەجەف ئەرباب
برابوو و سەر و شانى بۆ پێشەوه نووشتابووێهوە و بە دەنگێکى زەلیل و
لاوازییەکى بەژان کەوتە لالانەوه و گریان:

— شیتەم مەکەن... ئەى بێبەزەییانە... شیتەم مەکەن...

ستار لە خۆى رانەئەبینى بۆ کردنەوهى بەندى پیاویک کە تا
سنوورى شیتیتى گەیشتوو، لای دیوارەکەى لای سەرەوه تا بەر دەرگای
لای خوارەوه، بۆ دەرفەت وەرگرتن لە گولمەمەد بروت و بگەریتەوه.
چونکە زەبوونیەکەى نەجەف ئەوێندە کارى تیکردبوو، بەجاری خۆى لە
شوینى نەجەفدا ئەبینى؛ گیان بیزار و داماو و شیتۆکە. بە رادەیهک
کە تەنها ساتیکیش نەى ئەتوانى خۆى رابگرێ و ئەبوايه لە بەندى ئەو
دیوانەسەرى و ئەشکەنجە و مەرگە رزگار بێ. هەستى ئەکرد نابێ لەوه
زیاتر راوەستى، چونکە چاوترووکانیک لە لای بە سەد سأل ئەچوو. بۆیه،
چى ئەبى باببى! چشى لیکرد و کیردى لە بەر قایشى کەمەر دەرھینا و
بە خیرایى پەتەکەى بە سنگەکەوه بەستراوو برى و خۆى کشایەوه.
نەجەف ئەرباب وەک لقە دارێکى بە مشار بردراو بەربوویەوه و بەرپوودا
کەوتە سەر خاکەکە و بەس بیسرا کە وتى:

— ئەتكۆژم... —

ستار كۆردەكەي خستەو بەر پشتوینی، تەنگەكەي لە شانی داگرت و چراییتەكەي لە سەر لیواری ئاخوڕەكە هەلگرت و رۆیشت بەلکۆو پیخەفیک -رەنگە سەرچلیک- پەیدا بکات. دلتیا بوو نەجەف ئەریاب ئەگەر دەست و پیشتی ئازاد بوایە -کە نەبوو- نەي ئەتوانی بەمزووانە گیان و لەشی ماندووی لە چنگ خەو پزگار بکات و بیر لە هەلاتن بکاتەو:

«لەسەر خۆم! خۆم ئەچم هەوالەكەي ئەدەم بە گۆلمحەمەد!»
ستار ئەمەي لە بەر خۆیەو و ت و بەرەو دەروازەي کاروانسەرا کشتا. لە پانتایی مەزن و مەنگی بیابان و لە بن ئاسمانی سامالی شەودا، لەو شوینەي گۆی هۆش بە زەمزمەي نەرم و نیانی جوگەي ئاوەكە دەستی لە ئەستێلەكە وەرئەدا، گۆلمحەمەد وەستابوو. سینەي پروتی ئەستێلەكە، لە چاوی پرونی ئەستێرەکانی کۆتایی شەودا، گەش و زیوین بوو. زیوین و پروون و گەش، بەو رادەيەي کە تینویتی بیابانی دوو بەرامبەر ئەکرد.

گۆلمحەمەد لە قەراخ ئاوبەندەكە وەستابوو، ئەوەندە نزیک کە سینەي تەختی کلاشەكەي لە نەرمە بزووتی ئاوەكە نەم هەلبگرئ. لە بەرەگەي پروانی گۆلمحەمەددا شەو بتون لە ئەستێلە ئارامەكەدا تاوی دابووێهەو. شەو سامال و ئەستێرەکان زەلال. لە سەر شینکی زیوینی ئەستێلەكە، گۆلمحەمەد ئەگەر تۆزئ ورد ببوایەتەو ئەیتوانی هیلەکانی چۆخەكەي خۆی ببینئ. شاخی کاکۆل و بالئ چۆخە و لوولەي بپنەو. بەژنی بەلام لە ئاوەكادا ریک گووشرابوو، وەك سیبەري نالا لە خۆري نیوهرۆژدا.

بۆ رەواندەنەوێ خەو، چۆکی نووشتانەوێ و بۆ شۆردنی پرووی، دەستی کرد بە ئاوەكەدا. فینکی ئاو تەزیکي بە شانەکانی دا گەراند و موچرکەيەكی نەرم بە لەشی دا. شلپیک ئاوی دا بە پروومەتی دا و مشتیک بۆ دەمی و بینی ئەستێرەکانی ئاسمان لە ناو ئاوەكەدا لیک ئالان. دەستی ئەو ئارامی و ئوقرەي گۆلاوێكەي تیک دابوو.

وهستابوو. گولمحه مه دهستی نا به تای قورسی دهر وازه که وه، تۆزیک کردیه وه و روانیه ستار:

— تۆزیکیش دلت بۆخۆت بسووتی پیاو! ئه وهنده په له قازته کردوه بووی به ته شی کاو لیه کان!

ستار به شهرمه وه سه ری داخست و به ره و درزی دهر وازه که چوو. هر لهم کاته دا به لام، دهنگی کپ و مهنگی عه لی چه خماخ رایگرت. عه لی چه خماخ له پر گرژ ببوو و ورو و ژابوو. په فتاریک که گولمحه مه ده و ستار هیچ کامیان له هۆکه ی تی نه گه یشتن. ستار دهستی به تای دهر وازه که وه، له عه لی چه خماخ مۆر ببوویه وه و گولمحه مه دیش خافلی رۆیشتن و نه رۆیشتنی ستار، قوناخی تفهنگه که ی نایه پشت پی و چاو و هۆشی له عه لی چه خماخ بوو. چه خماخ له پر چۆکی دادا. به ری دهسته کانی نایه عهرز و سه ری لار کرده وه و گوئی نا به عهرزه که وه و تاویک به و داره ته مایه وه. ستار روانیه گولمحه مه ده، به لام گولمحه مه ده چاوی له عه لی چه خماخ هه لنه ئه گرت. چه خماخ هه لسا، خۆلی به ری دهسته کانی ته کاند، تفهنگه که ی له عهرز هه لگرتیه وه و له کاتی کا قوورسای له شی زیاد له ئه ندازه ئه خسته سه ر لاقیکی، به رامبه ر گولمحه مه ده و هستا و وتی:

— دهنگ ئه بیسم سه ردار... دهنگی خم خمی ترۆمبیلیک!

ستار که هاتبوویه پی شه وه و لای شانی گولمحه مه ده وه وهستابوو، له گه لێ روانیه ریگه که، به لام هیچ دیار نه بوو. گولمحه مه ده پرسی:

— له کام لاوه دی؟

عه لی چه خماخ سمی لی له قه راخ چه ناگه ی لادا و وتی:

— وابزانم لای شاره وه.

— چۆن ئه توانی بزانی؟

عه لی چه خماخ دهستی خسته پشت گوئی و وهک ده می زورنا له

که لیده ر

به رگی هه شته م

ناو خه می په نجه کانی دا رایگرت و وتی:

— هر گوئی هه کی من به قه د گۆشپا قیکه، سه ردار!

گولمحه مه ده لای دهر وازه که وه به ره و برجی لای رۆژاوا چوو، سه ری

بهرز کردهوه و پرسى:

— تۆ... هيچ ئهينى؟

وه لّام له برجهكهوه هاتهوه:

— نهخير... سهردار!

— هيچ دهنگيكيش نابيسى؟

— نهخير... سهردار!

گولمحه مه د گهرايهوه بۆ بن تاقهكه و به عهلى چهخماخى وت:

— ترومبيل به شهو خو ئهينى چراى ههينى، به تاريكى خو هيچ

نابينى؟!

چهخماخ وتى:

— نازانم سهردار، به لّام من دهنگى ماشين ئهبيسم. دلّيام كه

دهنگى ماشينه.

لاى شانى گولمحه مه دهوه، ستار وتى:

— رهنگه به بى چرا... به چراى كوژاوهوه دى!

گولمحه مه د له ستار وهرگهرا و وتى:

— بۆ به چراى خاموشهوه؟ مه به ستي چيه؟!

ستار وتى:

— ههر ئه مه! ئه گهر مه به ستي نهينى، بۆ به چراى خاموشهوه

داژوى?... نازانم!

گولمحه مه د برنه وه كهى دا به ستار و چۆخه كهى له بهر كرد،

بۆ تاقى كردنه وه ده ستي هينا به فيشه كه بندى حه مبه لى سينه دا،

برنه وه كهى له ستار وهرگرت هوه و وتى:

— ريگه ي ئه گرین. پيش كاروانسه را، له و مله يه دا. خان ئاپۆم

هه لّسينه. برام بلا بخه وى. خان ئاپۆ و سى پياو. به پيا ده ئه پۆين. زووبه!

ستار له ناو دالّانه كه ون بوو و له چاوتروو كانى كا له گه لّ خان ئاپۆ و

سى تفه نگدار له درزى دهر وازه كه وه هاتنه دهره وه. خان ئاپۆ سه رى له قاند

و باو يئشكه كهى خوارد هوه. گولمحه مه د وتى ئهينى بكه ونه پى. پلانىكى

خيرا پيو يست بوو. حه وت تفه نگ ئاماده ي رو يشتن بوون. به لّام نه ئه بوا

دەروازەى كاروانسەرا بە بى كيشك بەجى بهيلن. عەلى چەخماخ لە سەر شوينى خۆى ماىەو. پاشان شەش پياو. سى تفەنگدار لەگەل ستار، خان ئاپۆ و گولمەمەد. سى بە سى. گولمەمەد پروانىە ستار و وتى:

— لەگەل بيخەوى چى ئەكەى؟

ستار وتى:

— خەو لە سەرم پەرى!

گولمەمەد وتى:

— سى بە سى ئەرۆين. خان ئاپۆ و دوو كەس خوار رېگەكە ئەگرن. من و تۆ و توغروليش لاى سەرەوەى رېگەكە. سەر رېگە بە ريزىك بەرد ئەبەستين. ئەرۆين!

شەش پياو بە دوو پەل، لە دوو قۆلەو كەوتنە رى. تيز و سووكەلە. بە باز و نەوى، نوشتاوه. وەكوو گورگى بەشەو دەر كەوتوو بە دواى نيچيردا. پەرينەو لە بەردەلان و قوولكە. هەلكەوتن و هەلسانەو و بازدانەو. نە زۆر دوور لە تارمايى كاروانسەرا، دەرگەكە بە ئاشكرا ئەبیسرا. دەرگە، دەرگە گرمەى ترومبيل بوو. گوئى گۆشپاقيهكانى عەلى چەخماخ دروى لەگەل نەكردبوو. رەنگە ناراست نەبى كە هەر ئادەمیزادىك لە خوو و ئەدگارىدا لە جوړە گيانەو رىك نزيكە. لەم ماىەيەدا، عەلى چەخماخ لە ئەسپ نزيك بوو. كە ئەسپ پيشنيشاني بوومەلەرزه سەمدەست بە عەرزا ئەكوتى و حيلەى بۆ ئاسمان بەرز ئەبيتەو.

ناوقەدى رېگە بەسترا. هەر پياو و خر كە بەردىك.

— ئاگر... بليسه!

بە فەرمانى سەردار ئاگرىك لە سەر رېگە كرايەو. بە بى پياوان يان پياويك بە لاى ئاگرەو.

— با بزائن كە رېگە بەستراوه، وانیه؟... با خراپە لە لايەن ئيمەو

نەبى!

خان ئاپۆ پرسى:

— ئەگەر پياوى مىرى بوون چى؟ بالباز يان...

به بئ وهستان و دردۆنگی، گولمحه مه د وهلامی دایه وه:

— رووتیان ئه کهینه وه. چهکیان ئه کهین. سهنگهر بگرن!

هر کهسه و له پشت ته له بهردیك، دهوه نیك، قوولكه یهك. هر دهسته و به تفهنگیكه وه و به شیوه یهك. دوو جهغز له دوو شانی ریگه كه. نزیك به یهك له دوو بهروه، خان ئاپۆ و گولمحه مه د. ئه وهنده نزیك كه دهنگی سرته ی یهكیشیان ئه توانی بیسن.

ئهم برگه یه ی ریگه كه كه ههلبژێردرابوو گهلی نه بوو، بهلام وهك مله بوو. بۆ ئه وهی ریگه كه ساز بکریت گردۆلكه یهك دابرابوو و ریگه كه خۆبه خو ئه كهوته چالیه وه. بۆیه دوو شانیه ی ریگه كه، لانیكه م دوو بالاپیاو له نالی جاده كه بهرتر بوو. لهم پرووه وه تهنگتر بوو له درێژه ی خو ی له هر دوو بهری مله كه وه. پیاوهكان سوار و زال بوون به سهر جاده كه دا. خان ئاپۆ له سهر بهرزایی به تهختی سینه دا پاكشابوو، ئانیشه كانی دادابوو و پرووی تفهنگه كه ی كردبوویه ناو گیری مله كه و ئاماده بوو. لهو بهریشه وه گولمحه مه د بهرامبه ر به خان ئاپۆ جیگیر ببوو. گولمحه مه د رانه كشابوو. بهلكوو له په نای بنچكه گه ونیك دا له سهر چۆكیك ئاماده بوو. له ولاتریش، دوورتر لهو برگه یه ی گولمحه مه دهكان دامه زرابوون گه ونهكان له ئاگر دا ئه گرپان و ریگه كه یان پروون ئه كرده وه.

له پشت مهیدانی ئاگره كه، ماشینه كه وهستا. ئه مجار چرا كزه كانی هه ل بوون. پاش تاویك، ده رگاكه كرایه وه و یهكیك هاته دهروه و له ئاگره كه نزیك بوویه وه. سهیری دهو روبه ری كرد و به بهرده می ماشینه كه دا چوو بۆ ئه و بهر و نزیك په نجه ره ی شو فیره كه راوهستا. سهر و شانی شو فیره كه بۆ ئاخافتن له په نجه ره كه وه هاته دهروه و بهر له وه ی وتووێژه كه یان ته واو ببی گولمحه مه د به زمانی خو یی خان ئاپۆی بانگ كرد:

— پاسی شاریه!

خان ئاپۆ هر بهو زمانه وهلامی دایه وه:

— وا دیاره زیاره تكه ری پییه... جوان سهیر بكه!

شو فیره كه دابهزی و شان به شانی شاگرده كه ی هات بۆ نزیك ئاگره كه. لای ئاگره كه، هر دووکیان راوهستان. له بهر پرووناکی گرپه كه

که به سروهی شهوانه لارولهویر ئه‌بوو، جوان ئه‌بینرا که دوو پیاوه‌که به به‌ژن و بیچم جیاوازن. شوڤیڤر، کورته و که‌ته. شاگردکه‌ش دریژ و کشاو. له بهر سه‌مای بلیسه له سهر پروومه‌تی شوڤیڤره‌که، سمیله باریکه‌که‌ی ئه‌بینرا. هه‌روه‌ها ئه‌زانرا که کلاوی سهری شاگردکه‌که، ته‌قیله‌ی سه‌نگه‌رییه. ئه‌توت - ئاشنای ریگه و پرووداو- هه‌روا چاوه‌ری بوون.

— تو ئه‌لیی تی نه‌گه‌یشتوون؟!

خان‌ئاپۆ له وه‌لامی گولمه‌مه‌دا، به هه‌مان زمانی خو‌یان وتی:

— چۆن تی نه‌گه‌یشتوون؟ خو‌یان داوه له که‌ریه‌تی. چه‌م و خه‌می ئه‌مکارانه له من و تو باشتر ئه‌زانن. هاتوچۆ به‌م ریگانه‌دا کاری ئه‌مپۆ و دوینیان نییه!

گولمه‌مه‌د وتی:

— که‌سی‌ترم نه‌بینی دابه‌زی. تو بینیت؟

— نه‌ه. منیش نه‌مبینی. مه‌گه‌ر له ده‌رگای دواوه!

کابرای تفه‌نگدار که له خوار خان‌ئاپۆوه دامه‌زرا‌بوو، به کپی وتی:

— نه‌ه! هیچ ده‌رگایه‌ک نه‌کرایه‌وه. من چاوم له ده‌وربه‌ر بوو.

خان‌ئاپۆ پرسى:

— چی ئه‌که‌ین؟

وه‌لام هاته‌وه که ئه‌پۆین:

— خشکه‌یی خان‌ئاپۆ!

نه‌ک به بالا و به ئاشکرا، به‌لکوو هه‌روا دانه‌ویو و گورگانه گولمه‌مه‌د و خان‌ئاپۆ به لیژاییه‌که‌دا خزانه خواره‌وه و به دوا‌یان‌دا پیاوه‌کان هاتن و ده‌سبه‌جی له ده هه‌نگاوی له دوو لاوه پاسه‌که‌یان گه‌مارۆ دا. گولمه‌مه‌د و خان‌ئاپۆ دوو پیاوه‌که‌یان خسته‌بوویه مه‌نگه‌نه‌ی خو‌یانه‌وه و ستار سه‌رکه‌وتبوو و له ناو پاسه‌که راوه‌ستابوو.

٢٦٩٥

که‌لی‌ده‌ر

به‌رگی‌هه‌شته‌هه‌

خان‌ئاپۆ له لای شاگرد شوڤیڤره‌که چاوه‌ری بوو و گولمه‌مه‌د

به‌رامبه‌ر شوڤیڤره‌که که توقابوو و هی‌زی ئاخفتنی له به‌ر برابوو و ده‌سته

کورته‌کانی هه‌ر له خو‌وه پائه‌وه‌شا و سه‌روخا‌ری ئه‌کرد. گولمه‌مه‌د

گوئی لی گرتبوو به لّام ئه وهی ئه وهی ئه یوت جگه له چه ند وشه ی لی هه لنه ئه کړینرا؛ چونکه به بئ ئه وهی تاوانیکه کړدبئ داوای لیبور دنی نه کرد:

— من... پاس... خاوه نه که ی... مسافیره کان. زیاره تکه ران... بو زیاره ت. ... زیاره تکه رن، خان!

— به سه! شیرین زمانی به س! تیگه ی شتم!

بهم قسه یه، خان ئاپو کابرای رزگار کرد، به قه راخ گر ه که دا چوو بو لای گولمحه مه د و پرسینه ر چاوی تیبری. گولمحه مه د رووی کرده کابرا، دهووی ئاگره که ی دایه وه و به ره و ده رگای پاسه که چوو. شو فیره که که توانی بووی توژی خو ی خر بکاته وه که وته دوا ی گولمحه مه د و پچر پچر تی گه یاند که ئه بئ زیاره تکه ر ه کان شه وی هینی سه ره تای مانگ بگه یه نیته شوینی مه به ست. ئه گه ریش به شه و ری ئه که ن له به ر ئه وه یه له ناو ریگه پاسه که یان خراب بووه و دوا که وتوون:

— ئه گه ر وا نه بوایه ت خان...

— زور چاکه ئیتر! مه گه ر نه موت شیرین زمانی به سه؟!

خان ئاپو ئه مه ی وت و پری کرد به شانی کابرا دا و له دوا وه رایگرت. گولمحه مه د هیشتا له به ر ده رگای پاسه که وه ستابوو. ستار له ناو پاسه که بوو و ده رگای به ئاوه له یی راگرتبوو. شاگرد و شو فیر هه ردووکیان له پشت خان ئاپوو وه ستابوون. گولمحه مه د سه ری هه لئنا و وتی چرای ناو پاسه که هه لکه ن. جه وانی دریژ و باریکه له، به خیرایی پی نایه سه ر پاده رییه که و ناو پاسه که ی به تیشکیکی لاواز روون کرده وه:

— ئه له تریکی شمان هه یه... خان!

گولمحه مه د ویستی پی بخاته سه ر پاده رییه که، به لّام خان ئاپو دهستی نایه سه ر شانی. گولمحه مه د ریگه ی بو کرده وه. خان ئاپو سه ر که وت و روانیه روخساره خاموش و ترسا وه کان. مسافیره کان، خه وتوو و به ئاگا ئه توت له سه ر جیگه ی خو یان وشک بوون. خان ئاپو ریگه ی بو گولمحه مه د کرده وه. گولمحه مه د پی نایه سه ر پاده رییه که و چوو ه ژووره وه و لای شانی خان ئاپوو چاوی برییه زیاره تکه ران. زیاره تکه رانیش

به ههمان شيوه، وشك و توقاو له سهر جييان دانيشتبوون و ورتهيان
ليوه نهئه هات. خان ئاپو بزهيهكي هاتي، ئانيشكي دا له قوئي ستار و وتي:
— چاوت لييه؟! —

گوئلمحه مه د له بنى پاسه كه چاوى له شتيك بريبوو. خان ئاپو
شوين نيگاي وهرگرت. له بنى پاسه كه، پيره ميڙد و پيريژنيكي رووته له
دانيشتبوون و نيگايان و هكوو دوو توئيكله پياز شوږه وه ببوو. به ناو
شمه كه كانى ناوه راستى پاسه كه دا، به ره و بنى پاسه كه چوو و له وئ
له بهرام بهر دوو پيره كه دا راوه ستا. ئهوا ناوبه ناو هه ندي سهر به ره و
گوئلمحه مه د وهرگه رابوون و چاويان لي ئه كرد.

گوئلمحه مه د پرسى:

— بو زياره تي ئيمام رها ئه چن، ئه ري؟

پيره ميڙد ژنه كه ي پيشان دا و وتي:

— له گه ل پيريژن نه زрман كردبوو. ئه گه ر قبوول ببى.

گوئلمحه مه د وتي:

— شوكرى خوا ئهوا بو تان ريكه وتوو.

پيره ميڙد وتي:

— تا بزاني چو ئه بي!

گوئلمحه مه د دهستي برد بو گيرفاني، جزدانى پاره كه ي دهره ينا و

وتي:

— دوعا يه ك بو ئيمه ش بكه ن!

له وه زياتر رانه وه ستا و خيرتر له وه ي كه چووبوو، گه رايه وه.

— واته ئيوه دز نين؟! —

گوئلمحه مه د به ره و دهنگه كه وهرگه را و تى روانى. كابرا سهرى

داخست. گوئلمحه مه د به ره و دهركا كه چوو. به لاي ستار و خان ئاپودا

تيپه ري و بازى دا يه خواره وه. دهنگى پيره ميڙد كه به ئاشكرا ئه له رزي، له

٢٦٩٧

كه ئيدهر

به رگى هه شته

قوولايى پاسه كه وه به رز بوويه وه:

— بو كي... به ناوى كيوه... دوعا بو گيان و جهوانى كي بكه م،

كوپم؟

ستار و خان ئاپۆ يەك دەنگ وتیان:

— گولمحه مه د!

گولمحه مه د دابه زيبوو. به لام دهنگی پيرهميږد بانگی ئه کرد.
گولمحه مه د پيی نايه سهر پاده ريه كه، پيرهميږد وتی:
— بهریمان بکه گولمحه مه د. جواميږ، بهریمان بکه تا له گه لی
سه نکه لیدەر ئه پهرینه وه. من زۆر بهم رښگه یه دا هاتووم، ئه و ناوه زۆر
هيمن نييه!

زياره تکه ران بۆ پيرهميږديان سه نده وه:

— بهریمان بکه جواميږ. بهریمان بکه!

گولمحه مه د روانيه خان ئاپۆ و دابه زيبه خواره وه. خان ئاپۆيش دابه زی.
ئه و سهره کان له په نجه ره کانه وه هاتبوويه دهره وه و داواکاریيه که یان پاته
ئه کرده وه. گولمحه مه د به خان ئاپۆی وت کورې گولخانم کاژيږيک ئه بی
خه وتوه:

— وانیه؟!... خراپيش نييه. له وی دئه به زی و ئه چيته وه بۆ ماله وه
بۆ لای ژن و مناله که ی. خيري شه!... هه ليسي نن. محمه دهره زا هه لسي نن.
بلی بی بچی بۆ سهردانی ژن و منالی. ماله وه، ماله وه.
توغرول هه لات بۆ جی به جی کردنی فه رمانه که. گولمحه مه د سوورا
و لای ئاگره که وه ستا. ئاگره که پرته پرتی بوو. خان ئاپۆ و ستار هاتنه
لایه وه. تاویک تیپه ری. شوڤیږی پاسه که هات بۆ لایان و وتی:

— خان، ئه گهر مۆله ت بدهن... خۆل بکه ین به سهر ئاگره که دا.

بيده نگیه کی قورس. گوته ی کابرا له سهر زماندا تاسا. پيی
کشاندوه و راوه ستا. گولمحه مه د نیگای له ئاگره که بوو. ساته کان
ئه توت وه ستاون. محمه مه دهره زای گولخانم به غار خوی گه یاند. پیللو
و پووژه وانه و توريین و تفهنگ به ده ستیه وه. دووری ئاگره که راوه ستا و
چاوه ری. گولمحه مه د وتی:

— پاش ئه وه ی زياره تکه رانت له گه لیه که تیپه پراند، ئه رۆیته وه بۆ
ئاوایی... بۆ مالی خۆتان. کاتی دیدار سه یزوشه و له قه لچیمه ن!
زانرابوو که ئه بی پاسه که به لای ئاگره که دا لیخوړن. شاگرد

پاسهڪه فھرمانی پڏا و پاسهڪه به دهنګی سهڻهوات به لای ٺاگرهڪه دا
 رڻڻشت و كهوتهوه سهر رڻ. پاش رڻڻشتنی پاسهڪه تفهنگدارهڪان كه
 بڻ فرڀدانی بهردهڪان هاتبوونهوه بهرهوه، كشانهوه و دوورتر راوهستان.
 دهنګی پاسهڪه بهردهوام دوورتر و دوورتر ٺهكهوتهوه و، بڀدنهنگی پهريهگرتر
 ٺهيوو. بهرامبر گوڻمههمه، خان ٺاپو ههٽرووشڪابوو و خاچ له
 چاوهڪانی ٺهروانی و له کاتيڪا چيلكهيهڪی ناخودٺاگا له ناو دهستی دا
 ٺهشڪاند، پرسى؛

— چى له ناو سهرتدا ٺهجووڻي گوڻي مامه؛ چى؟...
 له وهلامى خان ٺاپو دا گوڻمههمه سهرى ههٽينا و وتى:
 — ٺاگر!... ٺاگر، خان ٺاپو! بلڻ ديسانهوهش ٺيڙنگ بهيڻن!... ٺاگر!

کوٽايى بهرگی ههشتهم

۲۶۹۹

كه ٺيـدەر

بهرگی ههشتهم

۱۔ شهلایو: robbed **شاو** شهلایى، مالذراو، رووتهوه کراو **۴** مسلوب **N** ranet **د**

غارت شده. **دوه ڏين**

یو بزرگ

مجموعه ده ولایت نایابی

کمالیها

و به شما می‌دهد شانسواری